

2

ХЕКС ХОЛ

РЕЙЧЪЛ ХОКИНС

КНИГА ВТОРА ОТ СЕНЗАЦИОННАТА ТРИЛОГИЯ

СН
СОФТПРЕС

РЕЙЧЪЛ ХОКИНС ДЕМОНИЧНО СТЪКЛО

Превод: Емилия Андонова

chitanka.info

Софи си мислеше, че е вещица.

Това беше и причината техните да я заточат в „Хекс Хол“ — училището за откачалки с особени дарби и таланти. Когато обаче откри ревниво пазената фамилна тайна, тя разбра, че не е вещица, зооморф, фея или пък вампир. По-лошо — Софи се оказа единият от двата демона, които скитат по света. Другият е баща ѝ.

За съжаление уникалните ѝ сили са заплаха за всички около нея и тя решава да се подложи на рискован ритуал, чрез който Съветът в Лондон да премахне способностите ѝ.

Когато обаче пристига в британската столица, се сблъсква с няколко стряскащи новини. Първо, и най-шокиращо: новите ѝ приятели също са демони, за които никой не знае, че съществуват! Второ, оказва се, че отдавна е сгодена за младия лечител Кал. Трето, човекът, който е изпратен да я убие от ордена на Окото, е и най-голямата слабост на Софи — Арчър Крос.

ПЪРВА ГЛАВА

Да имаш урок на открито в средата на май в обикновените училища е нещо прекрасно. Седиш на слънце, четеш някаква поезия, а пролетният ветрец развява косите ти...

В „Хеката“, този интернат за чудовища, урокът на открито включваше да бъда хвърлена в езерото.

Часът по Гонения при магическите същества се провеждаше около едно пенесто езеро близо до училището. Преподавателката, г-жа Вандерлиден или просто Ванди, се обърна към Кал. Той беше училищният градинар и лечител, макар да бе само на деветнайсет. Ванди взе едно въже от ръцете му. Когато погледите ни се срещнаха, той ми кимна едва забележимо, което при него е еквивалент на сърдечен поздрав.

Беше силен и мълчалив.

— Не ме ли чухте, г-це Мерсер? — каза Ванди, докато прехвърляше въжето в ръцете си. — Елате насам.

— Всъщност — започнах и се опитах да звуча спокойно. — Виждате ли това? — Посочих огромната си къдрава коса. — Тъкмо съм си направила прическа, така че е по-добре да не се мокря.

Чух сподавен кикот зад гърба си, а до мен Джена прошепна:

— Добър опит.

Когато дойдох в „Хеката“, бях толкова стресирана от Ванди, че нямаше начин да посмея да ѝ кажа подобно нещо. Но в края на миналия срок ми се случиха много неща. Видях как собствената ми прабаба убива най-големия ми враг, с когото постепенно се сприятелих — Елодия. А момчето, което обичах, ме нападна с нож.

Така че сега бях малко по-отракана.

Ванди обаче не успя да го оцени по достойнство.

— Веднага излез отпред! — извика тя гневно.

Измърморих няколко грижливо подбрани думи, докато си проправях път през тълпата. Когато стигнах до брега, започнах да

събувам обувките си, после чорапите и застанах до Ванди, нагазила до глезените в студената вода.

Въжето ожули кожата ми, докато Ванди завързваше най-напред ръцете, а после и краката ми. После се отдръпна и ме огледа доволно.

— А сега, в езерото.

— Ъ-ъ, как точно да вляза?

Притеснявах се, че ще ме накара да вляза с подскоци, докато водата ме залее цялата. Тази мисъл бе толкова унизителна, че веднага я пропъдих.

Кал пристъпи напред, най-вероятно за да ми се притече на помощ.

— Мога да я хвърля от кея, г-жо Вандерлиден.

Или пък не.

— Добре — отвърна тя с леко кимване, сякаш точно това е бил планът ѝ така или иначе.

Изведнъж Кал се наведе и ме вдигна.

Разнесоха се кикот и въздишки. Знаех, че повечето момичета биха дали мило и драго да са на мое място в ръцете на Кал, но въпреки това лицето ми пламна. Не съм сигурна дали това не беше дори по-смущаващо, отколкото да вляза в блатото с подскоци.

— Не си я слушала, нали? — попита ме той тихо, докато се отдалечавахме от тълпата.

— Да.

Точно когато Ванди обясняваше защо някой трябва да влезе в блатото, аз си говорех с Джена за едно момче, което ме нарече „Мерсер“. По този начин се обръщаше към мен Арчър. Казах ѝ, че не трепнах изобщо. Точно както и не сънувах снощи в подробности целувката между мен и Арчър. Само дето в съня ми той нямаше татуировка на гърдите, която да показва, че е един от ордена на Окото. Така че не виждах причина да прекъсваме целувката и...

— Какво правеше? — попита Кал.

В първия момент си помислих, че говори за съня ми, и цялата се изчервих. После се досетих какво ме пита.

— О, ами аз... говорих си с Джена. Нали разбираш, малък разговор като между чудовища.

Мисля, че видях проблясък на усмивка, но той много бързо смени темата:

— Ванди каза, че истинските вещици се спасяват от водата, като се престорят на удавени, а после се освобождават от въжетата с помощта на магическите си сили. Така че от теб се очаква да потънеш, а после да се освободиш.

— Мисля, че тази част с потъването ще я изпълня лесно — промърморих. — За останалото... не съм много сигурна.

— Ще се справиш — каза той. — А ако не излезеш до няколко минути, аз ще те спася.

Нещо потрепна в мен. Не го очаквах. Не бях изпитвала подобно усещане, откакто Арчър изчезна. Най-вероятно нищо не значеше. Слънцето светеше през русата коса на Кал, а лешниковите му очи улавяха отблясъците на водата. Освен това той ме носеше на ръце, сякаш не тежа изобщо. Естествено е да изпитам трепет, когато момче като него ми каже нещо толкова готино.

— Благодаря — отвърнах.

През рамото му виждах майка ми да ни наблюдава от колибата на Кал. Тя реши да остане тук през целия срок, докато чакаме баща ми да дойде, за да ме отведе в Лондон.

Минаха цели шест месеца, а той все още не идваше.

Майка ми се намръщи и ми се прииска да вдигна палец окуражително, за да ѝ покажа, че всичко е наред. С вързаните си ръце успях единствено да перна Кал по брадичката.

— Извинявай.

— Няма проблем. Сигурно не ти е лесно — майка ти е тук.

— И за двете ни не е лесно. А предполагам и за теб, предвид, че трябваше да ѝ отстъпиш колибата си.

— Не е толкова лошо. Г-жа Касноф ми разреши да инсталирам сърцевидната си вана с джакузи в общежитието.

— Кал? — бях потресена. — Да не би току-що да се пошегува?

— Може би — отвърна той.

Стигнахме до кея. Погледнах водата и се опитах да не потрепна.

— Ще се преструвам, че се давя, но все пак би ли ми дал някой съвет как да не се удавя наистина?

— Не дишай под водата.

— О, сериозно ли? Това много ще ми помогне, благодаря ти.

Кал ме дръпна към себе си и точно преди да ме хвърли във водата, прошепна:

— Късмет.

И после цопнах.

Не мога да кажа какво е първото нещо, което си помислих, като потънах, защото беше дълга поредица от нецензурни думи. Водата бе твърде студена за Джорджия през май и усещах как този хлад се просмуква чак в костите ми. Потънах до дъното и стъпих в калта.

„Добре, Софи, само не се паникьосвай.“

Огледах се и ми се стори, че в мътната вода се вижда нещо като череп, който ми се присмива.

Обзе ме паника. Първият ми импулс бе съвсем човешки и аз се напрегнах, като се опитах да скъсам въжетата около китките и глезените си. Много бързо осъзнах колко е глупаво това, така че пробвах да се успокоя и да се концентрирам върху магическите си сили.

Заповядах на въжетата да се махнат, като си представих как се разкъсват и ме освобождават. Усетих, че леко поддадох, но не бе достатъчно. Част от проблема беше, че усещах силите си от земята, а в момента не можех да стъпя добре на нея, докато се стараех да не се удавя.

— „Разкъсай се!“ — помислих си отново и си представих въжетата.

Те се размърдаха с усилие, след което най-после се разкъсаха и заплуваха във водата до мен. Ако не полагах такова усилие да задържа дъха си, сигурно щях да въздъхна. Вместо това се опитах да се оттласна от дъното. Издигах се около метър нагоре и после нещо ме връщаше обратно долу.

Погледнах глезените си, едва ли не с очакване да видя някой скелет да ме стиска с кокалестата си ръка, но нямаше нищо такова. Гърдите ме боляха ужасно от усилието да не дишам, а очите ми пареха. Размахвах ръце и крака в опит да изплувам, но сякаш бях завързана там под водата, макар нищо конкретно да не ме задържаше.

Обзе ме истинска паника и черни петна затанцуваха пред очите ми. Трябваше да си поема дъх. Оттласнах се с крака отново, но останах на място. Черните петна ставаха все по-големи и напрежението в гърдите ми бе нетърпимо. Запитах се колко ли време съм тук и дали Кал смята да изпълни обещанието си и да ме спаси скоро.

Изведнџж се озовах над повърхността на водата и едва дишах. Въздухът изпълни болезнено дробовете ми, но още не беше приключило. Продължавах да летя, докато не се озовах изцяло над водата и се приземих на купчина върху кея.

Изтръпнах, понеже лакътят ми се удари в твърдото дърво. Знаех, че полата ми най-вероятно е вдигната нагоре, но сега не можех да се тревожа за това. Просто се наслаждавах, че дишам.

Изправих се и отметнах мократа си коса от лицето, за да мога да виждам. Кал стоеше на няколко крачки от мен.

— Страхотно се справи със спасяването.

Внезапно осъзнах, че Кал не гледа към мен, а някъде по-нагоре.

Проследих погледа му и видях слаб, тъмнокос мъж, който мълчаливо ме наблюдаваше.

Отново ми стана трудно да дишам.

Изправих се на треперещите си крака и побързах да оправя дрехите си.

— Добре ли си? — попита мъжът със загрижено изражение.

Гласът му беше по-моцѐн, отколкото човек очаква предвид телосложението му и имаше британски акцент.

— Добре съм — отвърнах.

Черните петна се върнаха отново пред очите ми и коленете ми сякаш станаха твърде меки, за да ме удържат. Последното нещо, което видях, преди да се строполя в безсъзнание, беше как баща ми се втурва към мен.

ВТОРА ГЛАВА

За втори път през последните шест месеца седях в кабинета на г-жа Касноф, увита в одеяло. Първият път беше онази вечер, когато открих, че Арчър е един от хората на Окоето — най-жестоките ловци на демони. Този път майка ми бе до мен на дивана и ме прегръщаше силно. Баща ми стоеше до бюрото на г-жа Касноф и държеше папка, препълнена с листове.

Единственото, което се чуваше, беше как баща ми разгръща листовите и как зъбите ми тракат.

— Защо не успях да се измъкна от блатото? — попитах най-сетне.

Г-жа Касноф ме погледна така, сякаш беше забравила, че въобще съм в стаята.

— Никой демон не може да избяга от това блато — отвърна тя. — В него има защитни магии. То задържа всичко, което не разпознае като вещица, фея или зооморф.

Замислих се за скелета и кимнах. Искаше ми се отново да има от онзи чай, който пих миналия път.

— Да, разбирам. Значи Ванди се опита да ме убие?

— Не ставай смешна — възкликна г-жа Касноф и се намръщи. — Кларис няма представа за защитните заклинания.

Може би щях да ѝ повярвам, ако очите ѝ не избегнаха моите, но преди да успея да я притисна, баща ми остави папката.

— Много впечатляващо досие имаш, София. — Той скръсти ръце и се облегна назад. — Ако в „Хеката“ имаше часове по самоунищожение, щеше да си пълна отличничка.

Интересно ми беше да разбера откъде съм наследила сарказма си. Явно това е всичко, което съм получила от него. Виждах го на снимки, но сега за пръв път го срещам на живо и ми бе трудно да не го зяпам. Беше толкова различен от това, което си представях. Определено бе красавец, но... Не знам. По един такъв, суетен начин. Изглеждаше като човек, който се грижи за обувките си.

Погледнах към майка си и забелязах, че тя има точно обратния проблем. Гледаше навсякъде другаде, само не и към него.

— Да — отвърнах аз. — Изминалият срок беше много динамичен.

Той вдигна и двете си вежди.

— Динамичен?

Зачудих се дали това е нарочно, или и той като мен можеше да вдига само едната.

Взе папката отново и започна да разгръща.

— В първия си ден тук си била нападната от върколак.

— Не беше точно нападение... — започнах, но като че ли никой не ми обърна внимание.

— Естествено, това е нищо в сравнение с нещата, които следват. Обидила си учител и заради това си получила наказание да работиш в мазето през целия срок заедно с Арчър Крос. Според записките на г-жа Касноф двамата с Г-н Крос сте станали много „близки“. — Той замълча за миг. — Може ли това да се смята за акуратно описание на отношенията ви?

— Може — казах през зъби.

Баща ми обърна на друга страница.

— Е, значи сте били достатъчно близки, така че в определен момент си била в състояние да видиш знака на гърдите му.

Изчервих се и усетих как майка ми ме прегръща по-силно. През последните шест месеца ѝ бях разказала много неща за случилото се с Арчър, но не всичко.

А конкретно случката, когато се целувахме в мазето, я пропуснах нарочно.

— За повечето хора, които едва не са били убити от таен агент на Окото, това би било достатъчно за един срок, но не и за теб. Била си въввлечена в тайно сбирание, ръководено от... — той прокара пръст по листа — ...от Елодия Парис. Г-ца Парис и приятелките ѝ Ана Гилрой и Частън Бърнет са убили четвъртата вещица от сбиранието си Хол и Мичъл и са възкресили демон, който по случайност се е оказал твоята прабаба Алис Бароу.

Стомахът ми се сви. Прекарах последните шест месеца в опити да не мисля за всичко, което се случи миналата есен, за да го чуя сега,

прочетено от бащиния ми, лишен от емоция глас. Да кажем просто, че нямах нищо против да си бях останала в блатото.

— След това Алис нападнала Частън и Ана, убила Елодия, а ти на свой ред си убила нея.

Видях как погледът му се плъзна от листа към ръката ми. Набръчкан белег опасваше дланта ми, спомен от онази нощ. Демоничното стъкло бе оставило своя отпечатък върху мен.

— Така че да, София, не мога да не се съглася, че учебният ти срок е бил много динамичен. Ирония на съдбата е, че те пратих тук, за да си в безопасност.

Въпроси и гняв, трупани в продължение на шестнайсет години, нахлуха в мен и преди да мога да се замисля, изстрелях:

— Сигурно щях да съм в по-голяма безопасност, ако някой си беше направил труда да ме осветли каква съм.

Г-жа Касноф се намръщи и предположих, че ми предстои да чуя лекция за уважението към по-възрастните, но баща ми просто ме гледаше със сините си очи и се усмихна.

— Туш.

Усмивката ме изненада и се загледах в пода.

— Значи си тук, за да ме заведеш в Лондон? Чакам този момент от ноември.

— В някакъв смисъл можем да обсъдим и това, да. Но първоначално искам да чуя за събитията от миналия срок от твоята гледна точка. Интересно ми е да науча повече подробности и за момчето Арчър Крос.

В мен се надигна негодувание и поклатих глава.

— Няма начин. Ако искаш тези истории, можеш да прочетеш обясненията, които съм написала в показанията си за Съвета. Или да разговаряш с г-жа Касноф, майка ми или който и да било от останалите, на които съм разказала тази история през последните шест месеца.

— София, разбирам, че си ядосана, но...

— Софи. Никой не ме нарича София.

Той сви устни.

— Добре, Софи. Понеже виждам, че имаш основания да си разстроена в момента, на този етап няма смисъл да разговаряме за това. Искам малко да си поговоря с теб и с майка ти — очите му я

стрелнаха за миг — като едно семейство, преди да продължим с темата за твоето подлагане на Очистването.

— Жалко — отвърнах и отметнах одеялото заедно с ръката на майка ми. — Имаше шестнайсет години да си говориш с нас като едно семейство. Не съм искала да идваш, защото си ми баща, и не целя никакво сълзливо семейно събиране. Помолих те да дойдеш тук като председател на Съвета, за да мога да се лиша от скапаните си магически сили.

Изстрелях всичко това на един дъх. Опасявах се, че ако забавя темпото, може да се разплача, а точно сега не беше много уместно.

Баща ми ме изгледа замислено, но очите му станаха хладни, а гласът — рязък:

— В такъв случай като председател на Съвета отхвърлям молбата ти за подлагане на процедурата по Очистване.

Зяпнах.

— Не можеш да направиш това!

— Всъщност може, Софи — намеси се г-жа Касноф. — Като твой баща и като председател на Съвета той има тези правомощия. Докато не навършиш пълнолетие.

— Но дотогава има повече от година!

— Което ще ти даде възможност да осъзнаеш в пълнота последиците от решението си — каза баща ми.

— Много добре разбирам последиците — ядосах се аз. — Липсата на магически способности ще ме лиши от възможността да убия някого.

— Софи, вече говорихме за това — обади се майка ми за пръв път, откакто дойдохме в кабинета на г-жа Касноф. — Не е казано, че със сигурност ще убиеш някого. Нито, че дори ще опиташ. Баща ти никога не е губил контрол над силите си. — Тя въздъхна и потърка челото си замислено. — Това е прекалено крайно решение, миличка. Не мисля, че е правилно да рискуваш живота си за „какво би станало, ако“.

— Майка ти е права — каза г-жа Касноф. — Нека не забравяме, че ти взе това решение по-малко от двацет и четири часа след като видя как твоя приятелка беше убита. Може би е добре да обмислиш нещата.

Седнах обратно на дивана.

— Схващам какво се опитвате да ми кажете. Наистина. Но... — Погледнах последователно и тримата, след което спрях поглед на баща ми, от когото очаквах да ме разбере най-добре. — Видях Алис. Видях каква е, какво направи, на какво е способна. — Загледах се в розите по килима в кабинета, но всъщност виждах Елодия. Бледа и окървавена. — Не искам никога, никога, да се превръщам в нещо подобно. По-скоро бих умряла.

Майка ми въздъхна отчаяно, а г-жа Касноф внезапно се заинтересува от нещо върху бюрото си.

— Добре — кимна баща ми. — Нека да направим сделка.

— Джеймс! — извика майка ми рязко.

Погледите им се срещнаха и нещо премина през тях, преди баща ми да продължи:

— Срокът ти в „Хеката“ вече приключва. Ела да прекараш лятото с мен и наесен, ако все още искаш да се подложиш на Очистването, ще ти позволя.

Вдигнах изненадано вежди.

— Какво, да дойда в дома ти? В Англия?

Пулсът ми се ускори. Арчър е бил забелязан цели три пъти в Англия.

Баща ми не отвърна нищо в първия момент и за миг се запитах дали не може да чете мислите ми.

— Да, в Англия, но не в моята къща. През лятото ще съм отседнал при приятели.

— И те няма да имат нищо против да им доведеш и дъщеря си?

Той се усмихна многозначително.

— Вярвай ми, ще има достатъчно място.

— И какво точно очакваш да постигнеш?

Опитах се да говоря високомерно и надменно, но се опасявам, че прозвучах просто злобно.

Баща ми започна да рови в самото си за нещо и извади тънка цигара, на което г-жа Касноф погледна с крайно неодобрение и той разочаровано я прибра в джоба си.

— Софи — започна той разстроено, — искам да имам възможност да те опозная, както и ти да опознаеш мен, преди да решиш да захвърлиш способностите си, а може би дори и живота си. Ти в момента не осъзнаваш напълно какво означава да си демон.

Обмислих предложението му. От една страна, не съм най-големият му почитател и не бях сигурна дали искам да прекарам с него цяло лято на друг континент.

Но ако не отида, ще се наложи да бъда демон още доста време.

Освен това майка ми освободи квартирата, която бяхме наели във Върмонт, така че щеше да се наложи да прекарам лятото в „Хеката“ само с нея и учителите. Как не.

А, от друга страна, Арчър беше в Англия.

— Мамо? — попитах, чудейки се дали мога да разчитам на нея.

Тя изглеждаше много разстроена, което бе разбираемо, понеже за малко не се удавих пред очите ѝ, а сега трябваше да се разправя с баща ми.

— Ужасно ще ми липсваш, но баща ти има право. — В очите ѝ напиряха сълзи, но тя примига няколко пъти и продължи: — Мисля, че трябва да отидеш.

— Благодаря ти, Грейс — каза баща ми тихо.

— Добре тогава. Ще дойда. Но искам да взема и Джена.

Тя също нямаше къде да отиде през лятото. А ми се искаше да имам поне една приятелка със себе си, докато приемам своята демоничност, или каквото там ще правя.

— Добре — отвърна баща ми без никакво колебание.

Това определено ме изненада, но се опитах да изглеждам безгрижна.

— Това ми напомня — обърна се той към г-жа Касноф — дали ще е проблем да вземем с нас и Александър Калахан?

— Кой пък е този Александър Калахан? — учудих се. — А, ясно. Кал.

Беше ми много странно да мисля за него като за Александър. Звучеше някак официално. Кал му пасваше много по-добре.

— Разбира се — отвърна тя делово. — Сигурна съм, че ще се справим и без него за няколко месеца. Без лечителските му способности ще се наложи да инвестираме в повече бинтове.

— Защо искаш да вземеш и Кал? — попитах.

Пръстите на баща ми отново нервно затършуваха из джобовете на сакото.

— Най-вече за неща, свързани със Съвета. Александър има уникална дарба, така че искам да го подложим на няколко изследвания.

Не ми хареса това обяснение, а нещо ми подсказваше, че и на Кал няма да му допадне.

— А и вие двамата ще имате възможност да се опознаете по-добре — завърши баща ми.

Някакво предчувствие започна да се прокрадва в мен.

— С Кал се познаваме достатъчно добре. Защо искаш да се опознаваме още по-добре?

— Защото... — Баща ми най-сетне ме погледна в очите. — Защото сте сгодени.

ТРЕТА ГЛАВА

Отне ми половин час да намеря Кал. Това всъщност беше добре, защото имах достатъчно време да измисля какво да му кажа, различно от нецензурните думи, напирани в устата ми.

Има много откачени неща при вещиците, но най-загубеното без съмнение са тези уговорени годежи. Когато една вещица навърши тринайсет, родителите ѝ я сгодяват за вещер, който ѝ подхожда според силата на магическите способности и семейните връзки. Цялата работа е толкова средновековна.

Докато обикалях училищния двор, пред очите ми непрекъснато беше сцената с Кал и баща ми, които седяха в огромна стая на луксозни кожени столове, а по стените бяха окачени глави на мъртви животни. Двамата небрежно пушеха пури, докато баща ми подписваше сделката, според която вече принадлежах на Кал. Сигурно после са си стиснали ръцете доволно.

Е, не че никой от тях е точно такъв тип, но все пак.

Намерих Кал в къщичката за градински инструменти. Лечителският му талант беше особено силен по отношение на растенията и като връхлетях, той бе надвесил ръце над една оклюмала азалия.

Той примижа срещу лъчите на следобедното слънце, които грееха точно зад мен.

— Знаеше ли, че съм ти годеница? — попитах настойчиво.

Кал измърмори нещо под носа и се обърна пак към растението.

— Знаеше ли? — попитах отново, макар отговорът да ми беше пределно ясен.

— Да — отвърна той най-после.

Останах така, очаквайки да каже още нещо, но напразно.

— Е, просто да знаеш, че няма да се омъжа за теб — заявих аз.

— Смятам това с уговорените женитби за отвратително и варварско.

— Добре.

До вратата имаше саксия с пръст, загребах една шепа и я метнах към него. Той вдигна ръка и тя замръзна във въздуха, а после бавно се понесе обратно към саксията.

— Просто не мога да повярвам, че си знаел и не си ми казал нищо — рекох и седнах върху един голям чувал.

— Не виждах смисъл да го правя.

— Какво искаш да кажеш?

Той избърса ръцете си в панталона и се обърна към мен. Тениската му беше полепнала по изпотените му гърди по начин, който би могъл да ме заинтригува, ако не му бях толкова ядосана. Както винаги изглеждаше по-скоро като футболна звезда, отколкото като вещер.

Лицето му беше безизразно, но това е нормално за него, Кал винаги е държал картите твърде близо до себе си.

— Означава, че ти не си израснала в магическо семейство, така че ми бе ясно, че ще го сметнеш за... как го нарече?

— Отвратително и варварско.

— Именно. Така че какъв смисъл има да ти го казвам и само да те настройвам враждебно?

— Не съм враждебна — възразих.

Той хвърли многозначителен поглед върху саксията, а аз завъртях очи.

— Добре, така да е, но ти бях бясна, задето не си ми казал, а не заради това, че сме... сгодени. Боже, не мога дори да го изрека. Звучи толкова ненормално.

— Софи, това не значи нищо — каза той и подпря лакти върху коленете си. — Това е нещо като договор. Никой ли не ти го е обяснил?

Арчър ми беше споменал нещо. С Холи, бившата съквартирантка на Джена, са били сгодени. Сега, след като знам, че той е един от хората на Окоето, се чудя доколко подобен годеж е бил легитимен. Но точно сега предпочитам да не мисля за него.

— Значи можем просто така да го прекратим, нали?

— Именно. Е, вече всичко наред ли е?

Започнах да ровя пръстта с обувката си.

— Да, наред е.

— Чудесно. Няма защо да се чувстваме неудобно.

— Добре.

Останахме така за миг в неловко мълчание.

— О, забравих да ти кажа нещо. Баща ми иска да дойдеш с нас в Англия това лято.

Разказах му накратко всичко, което се случи в кабинета на г-жа Касноф. Изглеждаше изненадан, като му разказах за Ванди, а като чу за тестовите и изследванията, се намръщи, но не ме прекъсна.

— Звучи гадно — заяви той, като приключих.

— Много — съгласих се аз.

Той се изправи и се насочи пак към азалията, което, предполагам, беше намек да си тръгвам.

— Извинявай, че те замерих с буца пръст.

— Няма нищо.

Очаквах, че ще каже още нещо. Понеже не го направи, станах от чувала.

— Ще се видим в училище, скъпи — казах аз и излязох.

Той издаде звук, който приличаше на смях, но с Кал човек никога не може да е сигурен.

Слънцето залязваше, докато влизах в сградата на училището. Вече се чуваха щурци и крякане на жаби. Лек ветрец с пролетен аромат разклати листата на виещите се по стените на сградата лози. Обърнах се и отново се загледах в поляната, която се простираше пред мен. Мразех това място, когато за пръв път дойдох тук, но сега ми се струва, че ще ми липсва. Толкова много неща ми се случиха тук, че колкото й да е невероятно, бях започнала да възприемам „Хеката“ като дом.

Нещо космат докосна ръката ми. Оказа се Бет.

— Има пълнолуние — изръмжа тя и посочи с муцуна небето.

— Да, вярно.

Върколаците излизаха да тичат навън при пълнолуние. Можех да видя доста от тях, ако се загледам навътре в гората.

— Не мога да повярвам, че учебната година почти свърши — каза Бет с глас, който звучеше като че ли има счупени стъкла в гърлото.

— На мен ли го казваш? — отвърнах.

Очите й бяха яркожълти, но и искрени, когато ми каза:

— Ще ми липсваш, Софи.

Усмихнах се. Само преди няколко месеца тя изобщо не ми вярваше и смяташе, че съм тук, за да шпионирам от името на баща си.

За щастие това, че едва не загубих живота си, ме спаси от тези подозрения. Протегнах ръка и я потупах по рамото.

— И ти ще ми липсваш, Бет.

Тя се наведе и облиза бузата ми.

Изчаках да се отдалечи, преди да се избърша с опакото на дланта си.

— Гадост.

И така, не всичко в „Хеката“ ще ми липсва.

Качих се на третия етаж, където са стаите на момичетата. Нямаше много хора в общото помещение и вечерта беше доста спокойна.

Тейлър, една от зооморфите, ме видя и ми помахаша.

— Хей, Соф! Чух, че си си взела една баня днес. Защо не се преоблече? — попита тя по повод мръсния ми външен вид.

Прибрах смутено коса зад ушите си.

— Не ми остана време за това.

Тейлър се засмя и звукът ме изненада с гърлеността си, нетипична за такова крехко момиче.

— Имах предвид с магия — обясни тя.

О, вярно.

— Ами, предвид как ми се получават нещата напоследък, просто не ми се искаше да рискувам.

Тя кимна съчувствено.

— О, разбирам. Особено след случката с леглото.

Случката с леглото се разигра преди около два месеца.

Искаше ми се да преместя леглото си и реших да използвам магия за целта. Но вместо да се плъзне няколко крачки по-напред, леглото направо излетя през прозореца, отнасяйки със себе си голяма част от стената. Г-жа Касноф не го сметна за забавно.

Особено като се има предвид, че случката с леглото дойде веднага след инцидента с чипса. Джена реши, че ѝ се яде чипс, и аз се опитах да материализирам една порция, но стана така, че наводних целия етаж с картофки. Още има следи от сирене в коридора. А преди това се случи онова с лосиона. Колкото по-малко разказвам за това, толкова по-добре. Да не говорим, че след случката с Алис и Елодия магическите ми способности почти изчезнаха. И в резултат на това съвсем спрях да ги използвам.

Казах „чао“ на Тейлър и продължих към стаята си. Още няколко съученички ме поздравиха или коментираха близката ми среща с езерото. Все още бях неподготвена за тази нова известност. В началото си мислех, че понеже съм демон, всички се стремят да са мили с мен, защото се страхуват да не ги изям. Но според Джена, която беше шампион по подслушване, всички все още смятали, че съм супермощна тъмна вещица. Г-жа Касноф положи много усилия да прикрие подробностите за смъртта на Елодия, което значи, че се носеха много слухове по темата. Най-много привърженици имаше теорията, че Арчър се е промъкнал отново на острова и двете с Елодия сме се опитали да се преборим с него, използвайки магическите си сили докрай, което е довело до смъртта ѝ.

За съжаление истината беше много по-сложна. И по-тъжна.

Почти бях стигнала до нашата врата, когато с периферното си зрение засякох някакво движение. В „Хеката“ имаше много духове, така че всички бяхме свикнали по някой и друг да се появява ей така от нищото. Но щом забелязах кой е духът, замръзнах на място.

Дори и като дух, Елодия все още беше красива. Червената ѝ коса се спускаше на вълни около лицето ѝ, а кожата ѝ бе прозрачна. Много е несправедливо, че трябва да прекара цяла вечност, облечена само с училищната си униформа, но тя беше в състояние да накара дори тази дреха да изглежда секси.

В момента правеше това, с което, изглежда, всички духове се занимават — витаеше наоколо с объркано изражение. Духовете всъщност не са част от нашия свят, но не са и в отвъдния, така че са просто... заклещени.

Често срещам духа на Елодия и винаги, когато го видя, ме обзема тъга. Смъртта ѝ беше по нейна вина. Тя и сборището ѝ бяха възкресили демон с надеждата да го подчинят и да използват силите му. Дори са пожертвали живота на Холи за целта. Но въпреки това Елодия все пак ми предаде последните си магически сили. Без тях никога нямаше да съм в състояние да убия Алис.

И така, Елодия се носеше покрай мен с търсец поглед и крака, които не докосваха земята.

Изглеждаше странно, че някой, толкова жизнен като нея, може да се превърне в такъв блед и тъжен дух, който вечно да витае около мястото, на което е загинал.

— Иска ми се да можеше да отидеш там, където би трябвало да са мъртвите — прошепнах.

Духът спря, обърна се и се загледа в мен.

Сърцето ми заседна в гърлото.

Това беше невъзможно. Духовете не могат да ни виждат или чуват. Точно затова трябваше да се досетя, че Алис не е дух, за какъвто се представяше. Но сега Елодия гледаше право в мен, а изражението ѝ вече не бе блуждаещо, а изразяваше досада, примесена с презрение.

Начинът, по който винаги ме гледаше приживе.

— Елодия? — едва прошепнах, но в пълната тишина думите ми прозвучаха оглушително.

Тя продължи да ме гледа, но не отвърна нищо.

— Можеш ли да ме чуеш? — попитах малко по-силно този път.

Отново мълчание. И тогава за моя изненада тя кимна леко.

— Соф?

Вратата на стаята ми се отвори и отвътре се показа Джена.

— С кого говориш?

Погледнах отново към Елодия, но тя беше изчезнала.

— С никого — отвърнах, като се опитах да не звуча раздразнено.

Джена не бе виновна, че ме прекъсна точно наред разговор с дух, който изобщо не би трябвало да може да комуникира.

— Къде беше? — попита Джена, щом се тръшнах на леглото си.
— Притеснявах се за теб.

— Имах много дълъг следобед — отвърнах, преди да започна разказа си за случилото се в кабинета на Касноф.

За разлика от Кал Джена имаше много въпроси и разговорът ни се проточи. Пропуснах да спомена каквото и да било за годежа ми с Кал. Джена и без това му беше голяма почитателка. Не исках да ѝ давам още поводи да ме агитира.

Когато приключих с разказването, бях толкова уморена, че няха сили дори да сляза за вечеря, а обикновено това бе любимото ми време от деня.

— Англия — въздъхна Джена. — Колко ли ще е яко?

Закрих очите си е ръка.

— Честно, Джена, нямам представа.

Тя ме замери с една от възглавниците си.

— Ще бъде изключително яко. И много ти благодаря.

— За какво?

— За това, че ще мога и аз да дойда. Мислех си, че ще искаш да останеш насаме с баща си.

— Шегуваш ли се? Ти беше моето условие в сделката. Без Джена в никаква Англия не отивам.

Тя се усмихна и поклати глава, така че бретонът ѝ падна над едното око.

— Не съм сигурна, че този остров е достатъчно голям и за двете ни. Дали ще използваме някакво готино магическо средство, за да стигнем дотам? Магически портал или заклинание за придвижване?

— Съжалявам — отвърнах, налагайки си да се изправа, за да се преоблека. Униформата ми все още беше кална и мокра. Ще имам нужда от поне половин час в банята, преди да си легна. — Питам баща ми. Ще пътуваме със самолет.

Лицето на Джена посърна.

— Това е толкова... типично за хората.

— Виж го от хубавата му страна. Ще пътуваме с частен самолет, така че по-скоро е типично само за много богатите хора.

Това донякъде я ободри и докато слизахме за вечеря, обсъждахме гардероба си за лятото.

Но щом си взехме ядене и седнахме на обичайната си маса, лицето на Джена стана сериозно.

— Софи — започна тя.

— Какво?

Тя ровеше в чинията си и явно се чудеше как да го каже.

— И Арчър е в Англия.

Парчето шунка, което дъвчех, се превърна в дървени стърготини в устата ми, но се насилих да отвърна с небрежен тон:

— Така се твърди. Не съм сигурна, че показанията на двама вещери, пияни като кирки, могат да бъдат взети под внимание.

Макар че това не беше единственият случай, когато е бил забелязан. Някакъв върколак бе видял момче с описанието на Арчър, когато от Окото са направили внезапно нападение на бърлогата му.

Да не споменавам и вампира, който е имал схватка с тъмнокосо момче от ордена на Окото наред Лондон, на няколко спирки от гара „Виктория“, само преди няколко месеца.

Г-жа Касноф пази досието на Арчър в най-долното чекмедже на бюрото си. То е защитено от магии, но не и от пила за нокти и мускулна сила.

— Както и да е — казах аз на Джена, свеждайки поглед към чинията си. — Тези случаи са били преди месеци.

— Всъщност миналия месец — поправи ме тя и по тона ѝ се предполагаше, че и аз съм наясно с това. — И много пъти е забелязван в Лондон, откакто избяга оттук. Подслушах онези вещици в Савана.

— Англия с много голям остров, Джена. А дори и Арчър да е там — много се съмнявам, че се навърта около магьосници. Би било глупаво от негова страна. Той може да е всякакъв, но определено не е идиот.

Джена се концентрира върху храната си, но когато бобените зрънца направиха четвъртата си обиколка из чинията ѝ, заряза вечерята и ме загледа напрегнато.

— Какво ще направиш, ако го срещнеш?

За пръв път от много време дълбоко се замислих за Арчър. Спомних си кафявите му очи и наперената усмивка. Колко беше забавен и как се чувствах с него. Как звучеше гласът му, когато ме наричаше „Мерсер“. Начинът, по който ме целуна.

Сведох поглед към масата.

— Не знам — отговорих най-после.

Джена въздъхна, но не каза нищо повече. След известно време отново започнахме да говорим за пътуването и Джена се разсмя на коментара ми, че там сигурно имат специален чай за вампири, защото когато си поръчаш „Ърл Грей“, наистина ще ти доставят някой граф Грей.

Когато си тръгнахме от залата за хранене, се чувствах доста по-добре, предполагам за Джена важеше същото.

Но мислите ми не искаха да си отиват и когато заспивах, виждах очите на Арчър и силно се надявах с цялото си сърце той да не е в Англия.

Макар че една не толкова малка част от мен се надяваше на обратното.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Три седмици по-късно заминахме за Англия.

Майка ми и г-жа Касноф ни изпратиха до ферибота в късния следобед. Очите на майка ми бяха зачервени, но се опитваше да ме окуражава и ни помогна да качим багажа си.

— Искам да направиш много снимки — каза тя. — И да знаеш, че ако се върнеш с британски жаргон, ще бъда ужасно разочарована.

Стояхме на кея, а морският бриз развяваше косите ни. Джена вече се беше настанила на сянка, но Кал все още говореше тихо с г-жа Касноф. Видях я, че погледна към мен през рамо, и се зачудих как ли ще се чувства, като няма да съм тук цяло лято. Сигурно е в еуфория или поне в най-близкото до това състояние, доколкото тя изобщо изпитва бурии емоции. Кой знае. В „Хеката“ не съм донесла нищо, освен проблеми.

Запитах се дали не трябва да ѝ кажа за духа на Елодия. Всъщност бях съвсем наясно, че трябва да ѝ го споделя. Ако ѝ бях споменала за Алис още когато се появи за пръв път, може би сега Елодия нямаше да бъде дух. Тази мисъл ме изгаряше месеци наред и ето че правех същата грешка за втори път.

Майка ми ме прегърна и с това прекъсна мислите ми по тази тема. Бяхме еднакви на височина и усещах сълзите ѝ по бузата си.

— Ще пропусна рождения ти ден другия месец. Никога не съм пропускала твой рожден ден — прошепна тя.

Гърлото ми се сви и не можех да отроня и дума, затова само кимнах и я прегърнах по-силно.

— Софи — каза баща ми. — Време е да тръгваме.

Кимнах и прегърнах майка си силно още веднъж.

— Ще се обаждам много често, обещавам — рекох, докато се разделяхме. — И ще съм тук още преди да си се усетила.

Майка ми избърса сълзите си и ми отправи една от ослепителните си усмивки. Баща ми си пое рязко въздух, но когато го погледнах, вече се беше обърнал.

— Довиждане, Джеймс — извика майка ми след него.

С Джена и Кал стояхме на ръба, когато фериботът се оттласна от брега. Г-жа Касноф остана там и ни гледаше как се отдалечаваме, но майка ми тръгна бързо към гората около брега. Бях доволна. Цяло чудо е, че не се разплаках.

Фериботът се носеше по мътната вода. Над дърветата се виждаше най-високата част на училищната сграда.

— Не съм се отдалечавал от това място, откакто станах на тринайсет — каза Кал. — Шест години.

Никога не съм го питала какво е направил, че се е озовал тук. Той просто не изглеждаше като човек, който би се забъркал с опасни заклинания, за каквито попадат в „Хеката“ повечето вещици. След осемнайсетия си рожден ден е избрал да остане в училището, макар да нямах представа какво се крие зад този избор. Но колкото повече се отдалечавахме, толкова по-угрижен изглеждаше.

Дори Джена, която винаги измисляше нова причина, поради която училището е скапано в нейните очи, също бе тъжна.

Загледах се в покрива, който все още се забелязваше над дърветата на фона на синьото небе, и ме обзе силно предчувствие, сякаш слънцето се е скрило зад плътен облак.

Ние тримата никога няма да се върнем тук.

Тази мисъл бе толкова потресаваща, че изтръпнах. Опитах се да я отпратя. Това бе нелепо. Отивахме в Англия само за три месеца и после щяхме да се върнем веднага тук. Не бях забелязала досега пророкуването да е част от дарбите ми, така че явно ме хващаше параноята.

Но усещането остана в мен много след като остров Грималкин се стопи в далечината.

— Щом съм демон, значи не би трябвало да имам проблеми с часовата разлика — казах много по-късно, когато една лъскава черна кола ни взеше из английските околности.

Дългият полет от Джорджия до Лондон беше минал съвсем спокойно. Като изключим това, че Кал седна до мен.

В това нямаше проблем, наистина.

Не че не съм свръхчувствителна към присъствието му и подскочих и трите пъти, когато коляното му докосна моето. А след третия път той не ме стрелна с отвратен поглед и не каза:

— Що не вземеш да се успокоиш?

— Скоро ще се почувстваш по-добре — каза баща ми.

За пръв път, откакто го срещнах, очите му изглеждаха жизнени и бе спокоен. Предполагам, че завръщането в родината има подобен ефект.

Джена бе развълнувана, но Кал изглеждаше точно толкова уморен, колкото се чувствах и аз. Не успях да заспя в самолета и сега си плащах за това. Очите ми пареха и всичко, за което можех да мисля, беше как ще се свия в някое легло. В крайна сметка за тялото ми часът бе шест сутринта, а в Англия — вече обяд. Да не говорим, че пътувахме с тази кола сигурно часове.

Когато самолетът кацна в Лондон, си помислих, че колата ще ни закара до някоя къща в града или може би до главната квартира на Съвета, където баща ми има някаква работа. Но колата пое по натоварените улици, като се отдалечавахе все повече от центъра и суматохата, после се занизаха малки къщички, които ми напомняха на Дикенсов роман. След известно време къщичките отстъпиха място на поляни и зелени хълмове. Видях повече овце, отколкото съм предполагала, че съществуват.

— Значи дойдохме чак в Англия, за да се шляем наред нищото?
— попитах и положих глава върху рамото на Джена.

— Точно така — отвърна баща ми.

Кал се усмихна. „Е, разбира се, той би бил много доволен да бъде заточен в някоя британска ферма за цяло лято“, помислих си нацупено, докато в ума ми гледките на Биг Бен, Бъкингамския дворец и Тауър Бридж избледняваха. „Сигурно ще има възможност да лекува един куп английски растения...“

В този момент погледът ми попадна на къща.

Всъщност да го наричам къща е все едно да кажа, че „Мона Лиза“ е картина. Определението бе технически правилно, но не даваше дори и бегла представа за действителния обект.

Тази къща беше най-огромната сграда, която някога съм виждала. Направена от златист камък, топъл на пипане, бе построена в малка долина с изумруденозелена трева, а зад нея се издигаше горист

хълм. Тясна ивица вода криволичеше грациозно покрай сградата. Буквално стотици прозорци блещукаха на слънчевата светлина.

Кал възкликна впечатлено.

— Тук ли ще останем? — попитах.

Баща ми се усмихна самодоволно.

— Казах ти, че ще има достатъчно място за всички ни.

Отвърнах на усмивката му. Погледите ни се задържаха така за миг, но аз първа отклоних очи и кимнах по посока на имението.

— Подобни къщи не си ли имат имена?

— В повечето случаи да. Това е абатство Торн.

Нещо в името ми прозвуча познато, но не можех да се сетя какво.

— Значи е било църква?

— Не точно тази сграда. Тя е построена в края на XVI век в земите на тогавашното абатство.

Той превключи в режим „изнасяне на лекция“ и взе да разказва как абатството е било разрушено от Хенри Осми, а земята е била дадена на фамилията Торн.

Но да си призная честно, не слушах много внимателно. Гледах как няколко души се разхождат пред входната врата. Забелязах, че някои от тях имат криле, и се запитах кои ли точно са приятелите на баща ми.

Колата се заклатушка по един каменен мост и спря. Баща ми пръв излезе и ми отвори вратата. Веднага ми се прииска да се бях облякла с нещо по-различно от дънки и тениска.

Пътеката ни поведе към тераса, направена от същия златист камък, от който бе и самата къща. Там стояха четирима възрастни и две тъмнокоси хлапета, които изглеждаха приблизително на моята възраст.

Предполагам, че бяха магически същества. За феята бе очевидно, но можех да усетя магия и в останалите.

Денят беше по-топъл, отколкото очаквах, и усетих как по челото ми се спуска капчица пот. Чакълът хрущеше под краката ми, а в далечината се чуваха птичи песни. Джена се доближи до мен с ръце върху кръвния си камък. Първоначалният ѝ ентусиазъм се беше изпарил.

Баща ми сложи ръка на гърба ми и ме насочи към стълбите.

— Здравейте, това е Софи, моята дъщеря.

Изведнъж усетих нещо да се надига в мен. Някаква магия, но мрачна и могъща. Идваше от двамата тийнейджъри в групата. Те бяха единствените, които не се усмихваха, а момчето, което ми изглеждаше някак странно познато, гледаше право към мен.

Внезапно осъзнах причината и положих всички усилия да не ахна.

Те бяха демони.

ПЕТА ГЛАВА

Загледах се в демоните, които безмълвно се взираха в мен. Предполагаше се, че с баща ми сме единствените демони, така че как...

Порази ме внезапно ужасяващо прозрение. По дяволите, да не би тези деца да са ми брат и сестра? Да не би баща ми да ме е довякъл чак дотук, за да разиграваме някаква откачена версия на Брейди Бънч?

— Какво е това? — възкликнах, като имах предвид демоните.

— Това е главната квартира на Съвета.

Чух как зад мен Кал въздъхна, сякаш беше задържал дъха си под напрежение дълго време. Една русокоса жена пристъпи и протегна ръка към мен.

— София, толкова сме развълнувани, че ще бъдеш с нас това лято. Аз съм Лара.

Хванах ръката ѝ, макар почти да не откъсвах очи от демоните. Те си шепнеха нещо един на друг.

— Лара е член на Съвета и моя заместничка, така да се каже — обясни баща ми.

Тя все още не пускаше ръката ми.

— Чувала съм толкова много за теб. И от баща ти, и от Анастасия.

— Г-жа Касноф?

О, Боже! Ако тази жена си е набавяла клюки за Софи Мерсер от нея, много съм изненадана, че ме посреща с ръкостискане, а не с екзорсизъм.

— Лара и Анастасия са сестри — обади се баща ми.

— Аха — отвърнах аз, опитвайки се да смеля информацията. Изведнъж ми хрумна нещо. — Мислех, че главната квартира на Съвета е в Лондон.

Дълбока линия се появи между веждите на Лара.

— Така е, но поради някои непредвидени обстоятелства се наложи да се преместим за лятото.

Сега, след като знаех, че е сестра на г-жа Касноф, лесно виждах и чувах приликата. Запитах се дали демоните не са непредвидените обстоятелства или цялата работа е още по-объркана.

Не бих се изненадала.

— Нали каза, че ще ходим в къщата на твои приятели? Защо не спомена, че ме водиш тук? — прошепнах на баща ми.

— Защото, ако ти бях казал, нямаше да се съгласиш да дойдеш — отвърна той.

С периферното си зрение забелязах как демоните се отделиха от групата и влязоха в къщата. Момичето ми хвърли продължителен поглед, преди да се шмугне вътре.

— Софи, това са членовете на Съвета — каза баща ми, привличайки вниманието ми отново върху групата пред нас.

— Само толкова? — чух Кал да прошепва зад мен и да си призна аз също бях изненадана.

През цялото време съм си мислела, че Съветът е огромна група от магически същества, които носят черни роби или нещо подобно.

Не знам дали защото чу коментара на Кал, или прочете въпросителните ни изражения, но баща ми се впусна в обяснения:

— По принцип Съветът има дванайсет членове, но в момента само петима от нас са в Торн.

— Къде са... — започна Джена, но беше прекъсната от мъжа, който пристъпи напред. Беше по-възрастен от баща ми и бялата му коса светеше, огряна от ярките слънчеви лъчи.

— Аз съм Кристофър — представи се той с плътен и непознат акцент. — За мен е удоволствие да се запознаем, София.

Очите му бяха леденосини, но определено си личеше, че е зооморф. Чувствах го.

Докато се питах дали се превръща в хъски, се обърнах към следващия от групата. Беше висок над два метра и крилете му бяха черни, но погледнати под определен ъгъл, съдържаха всички цветове от зелено през розово до черно.

— Родерик — представи се той и ръката ми потъна в неговата.

Жената се казваше Елизабет. Със сивата си коса и малки, кръгли очила напомняше на нечия мила баба. Но когато стиснах ръката ѝ, тя ме придърпа към себе си и подуши косата ми.

Яко. Поредният върколак.

Баща ми спомена нещо за разговор с тях по-късно и най-последно влязохме вътре.

Щом прекрачихме фойето, Джена ахна. Сигурно и аз бих реагирала така, ако вниманието ми не бе погълнато от запознанствата преди малко и от присъствието на двамата демони.

Изглеждаше, сякаш можеш да го гледаш цяла вечност и пак няма да видиш всичко. В „Хеката“ също беше изумително, но нямаше нищо общо с това. Черно-белият мраморен под бе толкова лъскав, че веднага изпитах облекчение, задето не съм с пола. Бях едва ли не заслепена от златото, което покриваше почти всяка повърхност. И тук имаше вити стълби, но бяха много по-големи и покрити с червен килим, който изглеждаше като разлята кръв.

Таванът бе със стенописи, но не успях да разбера какво изобразяваха. По общия му вид виждах, че е нещо, свързано с насилие и трагедия. Останалите картини наоколо изобразяваха много подобни сцени — мъже със свирепи лица, насочили мечове срещу ридаещи жени, битки, в които очите на конете бяха изпълнени с ужас.

Потръпнах. Дори през юни не е възможно да ти е топло на място като това. А може би настръхнах заради всичката магия, събрана на едно място. Сякаш заклинанията в продължение на петстотин години се бяха пропили наоколо.

— Има статуи — каза Джена. — В коридора.

Две бронзови статуи на жени, покрити с воали, пазеха огромното стълбище, където се бяха струпали няколко души. Те до един носеха черни униформи и имаха почти еднакви изкуствени усмивки на лицата си.

— Какво правят тези? — попита ме Джена.

— Нямам представа — отвърнах със замръзналата на лицето ми усмивка. — Обаче се опасявам, че се отнася за някакъв музикален номер.

— Това е нашата прислуга — обясни баща ми. — Можеш да се обърнеш към тях, ако имаш нужда от нещо. За тях ще е удоволствие да ти помогнат.

— О, така ли? — отвърнах едва-едва, а гласът ми отекна в огромната зала.

На върха на стълбището имаше огромна мраморна арка. Баща ми посочи към нея:

— Това е временният ни офис, но можем да отидем там по-късно. Сега мисля, че предпочитате да видите стаите си.

Дръпнах го леко за ръкава и се отдалечихме от другите.

— Всъщност най-много искам да разбера откъде се взеха другите демони. Те... те не са ми брат и сестра, нали?

Баща ми се ококори зад очилата си.

— Не! Мили боже, разбира се, че не. Ник и Дейзи са... можем да говорим за това друг път, но не, не са ни роднини.

— Тогава защо са тук?

Баща ми се намръщи и вдигна рамене.

— Защото нямат къде другаде да отидат, а това е най-безопасното място за тях.

В това имаше смисъл.

— Точно така. Защото ще можете да ги обезвредите, ако станат супердемонични в някой момент.

Баща ми поклати глава:

— Не, Софи. Имах предвид, че тук е безопасно за тях. Ник и Дейзи вече са преживели няколко опита за покушение.

Той дори не ми даде време да реагирам на тази информация, а помахна на Лара. Токчетата ѝ тракаха по мраморния под, докато се приближаваше към нас.

— Софи, Лара е приготвила най-добрите стаи за теб и спътниците ти. Защо не отидете да ги разгледате? Ще говорим по-късно.

Това очевидно не беше предложение, така че свих рамене и тръгнах.

Лара ни поведе по дълъг каменен коридор, който стигаше до мрачна и тясна отсечка. Докато минавахме през нея, не можех да се освободя от усещането, че се движа в гробница.

Лара използваше момента да ни обстрелва със статистика, която изобщо не слушах. И без това звучеше невероятно.

Половин милион кубични метра жизнено пространство, повече от триста стаи, трийсет и една от които — кухни. Деветдесет и осем бани. Триста петдесет и девет прозореца. Две хиляди четиристотин седемдесет и шест лампи.

Джена клатеше невярващо глава. Стигнахме на четвъртия етаж, където се намираха нашите стаи. Първа беше стаята на Кал и Джена

избухна в смях, когато надникна зад рамото му. Това нямаше как да му пасва по-малко. Може да се каже, че покривката на леглото и завесите в някакъв смисъл бяха подходящи за мъжка стая, но не и златистата мебелировка. Да не говорим за пухкавия балдахин на леглото.

— О, Кал — започнах, възвръщайки самообладанието си за пръв път, откакто бяхме пристигнали. — Тук ще можеш да правиш страхотни спящи партита. Всички момичета ще ти завиждат.

Кал ми се усмихна и за миг ми се стори, че част от напрежението между нас се стопи.

— Не е толкова зле — каза той.

После се тръшна на леглото и потъна в морето от пухкави завивки и меки възглавнички, а на мен не ми оставаше друго, освен да се засмея.

Лара изглеждаше засегната.

— Това легло е принадлежало на третия херцог на Корнуол.

— Страхотно е — промълви Кал, а гласът му се чуваше леко заглъхнал. Той вдигна палец, от което двете с Джена се разсмяхме още повече.

Лара ни поведе по тесен коридор. Отвори една врата и за мен не остана никакво съмнение, че тази стая е подготвена специално за Джена. Имаше розови пердета, розови мебели, дори кувертюрата на леглото бе розова. Стаята гледаше към малка цветна градина. Ветрецът, който нахлуваше през отворения прозорец, носеше аромата на свежи цветя. Трябва да призная, че бях впечатлена. И леко изненадана.

— Невероятна е — каза Джена.

Бе усмихната, но лицето ѝ изглеждаше преbledняло и се досетих, че не се е хранила, откакто напуснахме „Хеката“. Сигурно Лара си е помислила същото, защото влезе в стаята и отвори един шкаф. В него имаше хладилен минибар с пакетчета кръв.

— Нулева отрицателна — обясни тя, посочвайки към кръвта, сякаш Джена току-що е спечелила наградата в телевизионно шоу. — Казаха ми, че това е любимата ти.

Очите на Джена бяха потъмнели и тя облиза устни.

— Така е — отвърна с плътен глас.

— В такъв случай ще те оставим насаме — каза нежно Лара и ме хвана за ръка. — Стаята на Софи е в края на коридора.

— Чудесно — отвърна Джена, без да откъсва поглед от кръвта.

— Ще се видим по-късно — казах и си тръгнах.

Джена затвори вратата, а после, предполагам, се е нахвърлила на кръвта.

— За теб сме подготвили една много специална стая — нервно изрече Лара. — Надявам се, че ще ти хареса.

Тя отвори една врата на няколко метра от стаята на Джена.

В първия момент можех само да стоя на прага и да се взирам в захлас. Стаята не бе просто специална, беше поразителна.

Прозорците се простираха от тавана до пода и гледаха към друга цветна градина, по-голяма от тази на Джена. В средата ѝ малък фонтан пръскаше водни капки наоколо. Пердетата бяха от бял сатен с нежни флорални мотиви в свежозелено. Стените бяха бели, също украсени със зелени тревисти стволоче като джунгла, прекъсвана на места от ярки цветя.

Леглото бе снежнобяло с фин копринен балдахин. Имаше канапе и два стола, покрити с бледозелено кадифе, както и библиотека с няколко от любимите ми книги, а на нощното шкафче стоеше снимка на майка ми.

— Страхотно — възкликнах и Лара се усмихна самодоволно.

— Много се радвам, че ти харесва — отвърна. — Искам да се чувстваш възможно най-комфортно.

— Справили сте се страхотно — казах.

Стаите на Джена и Кал бяха наистина хубави, но за моята се бе престарала. Сигурно е искала да впечатли шефа си.

Изведнъж осъзнах, че може да ми се подмазва, защото един ден аз щях да ѝ бъда шеф. Единственото, което ми се искаше в този момент, бе да легна и да заспя. Но преди това трябваше да се обадя на мама, за да ѝ кажа, че съм пристигнала и че всичко е наред.

— Има ли телефон тук? — попитах Лара.

Тя извади мобилен телефон от джоба си и ми го подаде.

— Баща ти ми каза да ти го дам. Неговият номер е с код едно, а на майка ти е две. Ако искаш да разговаряш с някого в „Хеката“, натисни три.

Загледах се в телефона. Мина почти цяла година, откакто за последен път бях виждала мобилен телефон. В „Хеката“ не бяха разрешени. Запитах се дали все още си спомням как се пише

съобщение. Изведнъж Лара посочи едно от великолепните бюра и едва тогава забелязах лъскавия сребрист лаптоп върху него.

— Баща ти ти е направил и електронна поща, така че се чувствай свободна да я използваш.

Компютрите също бяха забранени в „Хеката“, поне за учениците. Г-жа Касноф имаше един в стаята си. Веднъж с Джена прекарахме много досаден час по Магическа еволюция и залагахме какъв може да е имейлът ѝ. Джена предположи, че е нещо тъпо, например името ѝ, а аз реших, че е вложила повече въображение и е избрала нещо позасукано, например Лейди Вещица. Хванахме се на бас за десет долара. Предполагам, че сега ще мога да разбера.

— Ще те оставя да се обадиш на майка си — каза Лара и се насочи към вратата. — Но ако има още нещо, което искаш, ще се радвам да ми кажеш.

— Непременно — отвърнах, но бях твърде разсеяна.

Отворих вратата, която водеше към личната ми баня, и забелязах, че е поне три пъти по-голяма от цялата ми стая в „Хеката“.

Веднага щом Лара излезе от стаята, се обадох на мама. Като ѝ казах, че сме в абатство Торн, моментално стана подозрителна.

— Завел те е там! Обясни ли защо?

— Ами... не. Мисля, че има нещо общо е идеята да приема своята съдба като бъдещ председател на Съвета и т.н. Нали разбираш, нещо като „Заведи демона си на първия му работен ден“.

Мама въздъхна:

— Добре, радвам се, че си жива и здрава, но, моля те, кажи на баща си да ми се обади при първа възможност.

Обещах, че ще го направя, но щом затворих телефона, изведнъж ме обзе изтощение. Не ми се занимаваше с драма между родители на фона на всичко, което ми беше на главата.

Бях в Англия. С баща си. В някаква адски голяма къща, която също така го раздава главна квартира на Съвета, както и дом за още двама демони. А на всичкото отгоре все още не можех да се отърся от онова странно чувство, че няма да се върна повече в „Хеката“.

Да не говорим, че бившата ми любов се мотае някъде наоколо и се занимава предимно с убиване на чудовища като мен.

Определено ще ми трябва една хубава дрямка, преди да се заема с всички тези неща.

Тръшнах се на леглото. Може и никога да не е принадлежало на някой херцог, но като че ли беше пълно с перца от бебета ангелчета. Събух обувките си и се мушнах между хладните чаршафи. Всичко ухаеше приятно на слънце и зелена трева. Реших да поспя поне час, преди да отида да говоря с баща си. А може би после трябваше да попитам Лара дали има карта или поне GPS на къщата.

Затворих очи и заспах, чудейки се защо името Торн ми звучеше толкова познато.

ШЕСТА ГЛАВА

В следващия момент някой ме разтърсваше и крещеше в ухото ми. Изправих се напълно дезориентирана, а сърцето ми бе заседнало в гърлото.

— Софи?

Джена седеше на леглото до мен с ококорени очи.

— Какво се е случило? — попитах с дрезгав глас. Стаята беше много по-мрачна, отколкото когато заспивах, и в първия миг си помислих, че съм в „Хеката“.

— Сигурно си имала кошмари, защото викаше. Всъщност направо крещеше.

Е, това вече бе странно. И неловко. Никога не съм имала кошмари, дори и след всичко, което се случи миналия срок. Опитах се да си спомня какво съм сънувала, но главата ми сякаш бе натъпкана с памук. Помнех единствено, че бягах, че се страхувах от... нещо. Странно, гърлото също ме болеше, все едно съм крещяла. Освен това имах същото предчувствие за съдбовност, както на ферибота, когато напускахме остров Грималкин, а и някакво странно усещане в ноздрите си.

Пушек.

Поех си дълбоко дъх, но дори свежият аромат на чаршафите ми не успя да отстрани натрапчивата миризма на дим.

Опитах се да се усмихна.

— Добре съм. Само някакъв глупав сън.

Джена не изглеждаше особено убедена.

— За какво се отнасяше?

— Не си спомням. Тичах. Имаше пожар или нещо подобно.

Тя отметна розовия си кичур.

— Не звучи чак толкова зле.

— Не беше. Но чувството... — Изведнъж потрепнах, като си спомних онова особено чувство за загуба. — Сякаш бях уплашена, но преди всичко — тъжна. Много повече от тъжна. Съсипана. —

Въздъгнах и се облегнах. — Изпитах нещо подобно, когато си тръгнахме от „Хеката“. Някакво суперсилно предчувствие, че никога няма да се върнем там. Поне не и тримата заедно.

Това, което най-много харесвам у Джена, е, че тя не се шокира лесно. Може би това е една от характеристиките на вампирите, а може и да си е била такава още преди да се промени.

Както и да е, тя не се впечатли особено от вероятността да съм се смахнала внезапно. Просто хапеше кутрето си със замислено изражение известно време, а после попита:

— Демоните имат ли способност да виждат бъдещето?

— Откъде мога да знам? Единственият демон, когото съм срещала, е Алис. И единственото, което правеше за разлика от обикновените вещици, беше да пие кръв. А това не е кой знае колко впечатляващо. Нищо лично.

— Спокойно. Е, значи може да питаш баща си. Нали това е смисълът на тази ваканция? Да разбереш какво е да си демон.

Изсумтях раздразнено и Джена бързо смени темата:

— Така, значи си сънувала някакъв пожар и си имала предчувствието, че ще умрем, докато сме в Англия.

— Благодаря ти, Джена, сега се чувствам толкова по-добре.

Тя не ми обърна внимание.

— Може би това не значи нищо. Понякога сънищата са си просто сънища.

— Да — съгласих се аз. — Може би си права.

— А ако това е единственото странно нещо, което се е случило напоследък, тогава защо не... — Тя забеляза изражението ми. — Това не е единственото странно нещо, което се е случило напоследък, нали?

В този момент просто ми се искаше да се плъзна обратно под завивката и да се скрия. Но все пак разказах на Джена за Елодия.

Изглежда, това беше единственото, което бе в състояние да я изненада.

— Тя е гледала в теб? Все едно... все едно те вижда? — Кимнах и Джена веднага взе думата отново: — Какво каза г-жа Касноф?

Аз се размърдах нервно.

— Ами... аз всъщност още не съм й казала.

— Какво? Софи, трябва да й кажеш. Сигурно значи нещо, а предвид това, което стана с Алис... Виж, разбирам, че животът сред

хората те е направил крайно недоверчива, но не трябва да имаш повече тайни от г-жа Касноф. Или от мен.

Отново ме обзе познатото чувство на вина. С Джена никога не бяхме говорили за това, но и двете знаехме, че ако бях казала на някого за Алис, Джена никога нямаше да бъде обвинена за атаките срещу Ана и Частън. И, разбира се, Елодия можеше да е още жива.

— Ще ѝ пиша утре. О, чакай малко. Мога да ѝ се обадя, Лара ми даде мобилен телефон.

Джена се въодушеви:

— Наистина ли? Какъв е? Можем да си сваляме музика и... — Тя млъкна и поклати глава. — Не, не се опитвай да ме разсейваш с лъскави технологични дрънкулки, Софи Мерсер. Обещай, че ще ѝ кажеш.

Вдигнах ръката си, както предполагах, че изглежда клетвата на скаутите. Или пък беше нещо от „Стар Трек“.

— Заклевам се тържествено да кажа на г-жа Касноф, че духът на Елодия ме гледаше. Ако не го направя, се заклевам да купя на Джена пони. Пони вампир.

Тя се постара да не избухне в смях, но истината е, че никой не може да устои на пони вампир.

Почувствах се около милион пъти по-добре и двете се засмяхме. Имаше хора, на които можех да се доверя. Хора, които заслужаваха да знаят какво се случва с мен.

Стана ми по-леко на душата и реших, че свърталище на демони или не, абатство Торн не е по-лошо място от което и да било друго, за да обърна страницата, да сменя плочата или каквито и други изрази да съществуват за започване отначало.

Приключих с тайните.

— Гадно е, че си имала такъв кошмар, но се радвам, че си будна. И без това исках да поговорим.

— За?

— Ами... знам ли. Може би за това как баща ти ни доведе в главната квартира на Съвета. — Изречението ѝ някак омекна. — Струва ми се, че нещо в това те изплаши.

— Толкова ли беше очевидно?

— Не, но понеже съм вампир, имам способността да улавям дори и най-фините промени на емоционалната енергия.

Загледах я невярващо, а тя завъртя очи.

— Добре, ти пребледня и изглеждаше, сякаш ще се строполиш. За миг се уплаших да не вземеш да припаднеш. — Изведнъж лицето ѝ се озари. — О, боже! Трябваше да припаднеш и Кал можеше да те хване и да те занесе на ръце по стълбите.

На последната част тя жестикулираше артистично.

— Много повече ми харесва, когато си сърдита и намръщена, Джена.

Тя продължи да се хили самодоволно и да се кълчи около леглото като четиригодишно момиченце, докато не се разсмях.

— Добре, де, признавам, че сцената, в която Кал ме носи на ръце по стълбите, изглежда... приятно.

— Нали? — въздъхна Джена щастливо. — А аз дори не харесвам момчета.

Изсумтях и се наведох да потърся гуменките си под леглото. Знаех, че може би трябваше да ѝ кажа за годежа, но като че ли не бях готова да говоря за това, докато сама не си изясня как точно се чувствам.

— Не е само заради Съвета — казах. — Видя ли онези двамата?

— Да, тъмнокосото момиче и момчето, което приличаше на Арчър.

Изправих се рязко и си ударих главата в рамката на леглото.

— Какво? — попитах, докато масажирах удареното място.

— Ами онова момче. Много прилича на Арчър. Всъщност си помислих, че може би заради това пребледня.

Изправих се и се опитах да си спомня как изглеждаше момчето, без елемента на паника „О, боже, още един демон!“ да замъглява видимостта.

— Да — изрекох най-после. — Може да се каже, че изглежда като него. Висок, с тъмна коса, самодоволен.

Стомахът ми се сви нервно и ми се прииска Джена да не беше споменавала Арчър.

— Както и да е — казах, докато си обувах обувките. — Не това ми направи впечатление. Той е демон. Всъщност и двамата са.

Джена ме гледеше със зяпнала уста.

— Няма начин! Мислех, че ти и баща ти сте единствените в целия свят.

— И аз. Затова пребледнях.

— И какво според теб правят тук?

— Нямам представа.

Замълчахме замислено, а накрая Джена се обади:

— Е, сигурно са някакви некадърни демони. Сигурна съм, че ти и баща ти сте по-кадърни в демонските умения.

Не можах да сдържа усмивката си.

— Джена, как е възможно да си толкова готина?

— Това е още едно от специалните ми вампирски умения — засмя се тя.

После седна до мен на леглото.

— А сега да тръгваме. Докато ти вземаше епичната си дрямка, аз се поразходих наоколо, но ме достраша да ходя кой знае колко далече сама.

— Достраша те? Нали разбираш, че можеш да си похапнеш от всяко нещо, което се разхожда наоколо?

Джена сви рамене.

— Да, но това не може да ме спаси от загубване. Не искам да се разхождам из тази призрачна къща за вечни времена.

— Абатство Торн не е призрачна къща — възразих. „Хеката“ е. Това място е просто... особено.

— Огромно е — промълви тя с ококорени очи. — Не помниш ли какво каза Лара? Трийсет и една кухни. Само кухни, разбираш ли, Соф?

Усетих колко съм гладна.

— Чудя се в коя ли от тях се приготвя вечерята в момента.

Станахме и тръгнахме по коридора. Имаше няколко светнати лампи, но все пак бе мрачно.

— Не мога да си представя, че в тази огромна къща е живяло само едно семейство — казах.

— Това дори не е била единствената резиденция на фамилията Торн — отвърна Джена, сякаш цитираше някоя книга. — Имали са имение в Лондон, замък в Северна Шотландия и ловна къща в Йоркшир. За съжаление след Втората световна война са загубили почти цялото си имущество и през 1951 година са били принудени да продадат всичко. Останало им е само абатството. То и до днес принадлежи на фамилията Торн.

— Боже! Откъде знаеш всичко това?

Джена ме погледна леко наперено.

— Казах ти. Ти спа поне три часа и на мен ми доскуча. На долния етаж има умопомрачителна библиотека и в нея е пълно с книги за историята на имението. Тук са ставали някои невероятни неща. Например онези големи статуи във фоайето са поръчани от Филип Торн през 1783 година, след като жена му се е самоубила, като се е хвърлила от стълбището.

— Страхотия.

Имаше нещо, което не ми излизаше от ума. Името Торн ми бе адски познато. Знаех, че съм го чувала някъде и преди, но къде? И защо ми се струваше, че беше нещо важно?

Докато вървахме, Джена продължи да ми разказва за историята на имението.

— О, прочетох и нещо хубаво. В края на трийсетте години в абатство Торн се е помещавало девическо училище.

Една камбанка започна да бие в главата ми.

— Наистина ли?

— Да. По време на бомбардировките се е наложило момичетата да бъдат евакуирани от Лондон. Семейство Торн решили, че момичетата ще им създадат най-малко проблеми, и приели девическото училище в дома си.

И изведнъж ми просветна. Досетих се къде съм чувала това име.

СЕДМА ГЛАВА

Стомахът ми се сви.

— О, боже мой!

— Не е чак толкова интересно — озадачи се Джена, но аз поклатих глава.

— Не, не заради това. В книгата имаше ли снимка на момичетата?

— Да, мисля, че видях няколко.

Усещах как кръвта пулсира във вените ми.

— Трябва да видя тази книга. Колкото се може по-скоро.

Джена ме хвана за ръка и тръгнахме към библиотеката.

— Оставих я на прозореца. Предполагам, че още си стои там.

Минахме покрай безброй затворени врати и няколко пъти се объркахме къде да влезем, преди да открием точното място. Както и останалата част от къщата, библиотеката беше невероятна. И огромна.

Замръзнах на прага. Не съм сигурна дали през целия си живот съм виждала толкова много книги. Лавица до лавица, изпълваха цялото помещение. В края имаше вита стълба, която водеше към втория етаж, на който книгите бяха дори още повече.

Имаше няколко ниски диванчета и настолни лампи, които хвърляха мека светлина. Огромните прозорци в другия край на помещението гледаха към реката и пускаха вътре последните слънчеви лъчи.

Книгата не беше до прозореца.

— Гадост — въздъхна Джена. — Сигурна съм, че я оставих тук преди не повече от дваайсет минути.

— А спомняш ли си къде я намери? Може някой да е дошъл и да я е върнал на мястото ѝ.

Тя прехапа устни.

— Да, май помня. Беше на горния етаж, точно до онзи странен сандък.

Качих се с нея по стълбите.

— В какъв смисъл странен?

— Ще видиш. И бях близо до някаква картина, на която имаше един тип на кон...

Виждах, че се затруднява да си спомни на кой рафт точно е била книгата. Долу книгите бяха подредени по лавици на стените и подът бе свободен. Тук обаче имаше поне трийсет етажерки, борещи се за място. Някои от тях бяха толкова близо една до друга, че трябваше да се завъртят настрани, за да мога да мина между тях.

— Аха! — възкликна Джена някъде вляво от мен.

Намерих я изправена на пръсти, да претърсва една етажерка, поставена точно до картина, на която някакъв тип яздеше кон. Помислих си, че изглежда твърде навъсен за човек, издокаран с такова наметало.

Джена беше също толкова навъсена.

— Няма я тук — заяви. — Може би ще трябва да потърсим отново долу.

Обзе ме отчаяние. Не бях много сигурна защо толкова искам да видя тази книга. Вече се бях досетила къде съм чувала името Торн и защо е толкова важно.

Торн беше фамилията на жената, чиято магия е превърнала Алис в демон. И която без да иска, е превърнала и мен в демон. За мен нямаше никакво съмнение, че Алис е била едно от онези момичета, изпратени тук по време на бомбардировките и че абатство Торн е мястото, където всичко е започнало.

Въпреки това все още ми се искаше да я видя на снимка от времето, преди да се промени.

— Да, можем да я потърсим някой друг път. Не е кой знае колко важно — казах на Джена.

Тя не беше глупава, а и ме познаваше много добре. Отлично разбираше кога лъжа. Но сега не възрази.

— О, я виж това — възкликна.

Сбутан в ъгъла, точно под картината с навъсения тип, стоеше малък сандък. Беше покрит с прах и веднага осъзнах защо Джена го нарече странен. Вътре имаше само една книга, но бе заключена в масивен стъклен куб. Върху него бяха изрисувани символи, които преди не бях виждала.

— Опитай се да го отвориш — каза Джена.

Нямаше къде да се хване, така че прокарах пръсти по ръба на стъклото, за да проверя дали не може да бъде отворено.

Веднага отдръпнах ръката си.

— Ох!

— Нали? Това нещо е обвито с адски заклинания.

Определено бяха адски. Пръстите ми горяха. Усещането бе много подобно на това, което изпитах, когато докоснах гърдите на Арчър и там се появи знакът на Окото.

— Каквато и да е тази книга, някой много силно не желае да бъде отваряна.

— Напротив.

Двете с Джена буквално подскочихме.

Баща ми стоеше зад нас с деликатна усмивка на уста. Ръцете му бяха зад гърба.

— Това е гримоарът на семейство Торн. Книга със заклинания.

— Знам какво е гримоар — казах подразнено.

Той продължи, без да ми обръща внимание:

— Той съдържа едни от най-черните магии, известни на магическото общество. Съветът я заключи преди доста години.

— Значи те са били вещици? Имам предвид семейство Торн.

Баща ми прокара пръст по ръба на кутията. Аз потрепнах, но той изобщо не показва да е усетил въздействието на магията.

— Да. Били са тъмни вещици. Много могъщи и много умели в това да крият истинската си самоличност от хората.

— Те са превърнали Алис в демон, нали?

Джена ахна изненадано, но баща ми само ме изглежда замислено, преди да продължи:

— Да. А ти май си много умна, щом толкова бързо навърза фактите.

Той изглеждаше изпълнен е гордост и ме заля вълна на щастие.

— Всъщност Джена ми помогна да се досетя — обясних. — Тя е открила информация за някакви момичета, изпратени тук по време на бомбардировките, а аз си спомних, че г-жа Касноф ми е разказвала, че дамата, която... променила Алис, е носела фамилията Торн. Точно затова сме тук. Искях да видя дали в тази книга няма снимка на Алис.

— Ако ти трябва снимка на прабаба ти от времето ѝ в Торн, аз имам една. Защо не ме попита?

Много ироничен отговор ми дойде наум, но моментално го отпратих. Той имаше право. Беше най-логично да го попитам, вместо да се промъкваме в библиотеката.

За щастие Джена ме спаси от положението:

— Г-н Атертън, Софи е прекарала последните шестнайсет години от живота си сред хора, които са я лъгали за най-различни неща. В „Хеката“ бе много напреднала в това да намира отговорите сама. Не е лесно да изоставиш такъв навик.

Джена може и да беше кльощава блондинка с почти патологична страст към розовото, но бе и вампир и това я правеше много убедителна, когато си го поставеше за цел. А точно в момента ми се искаше да я разцелувам.

Баща ми ни гледаше съсредоточено.

— Г-жа Касноф каза, че двете сте непобедим отбор. Сега разбирам какво е имала предвид. Е, ако нямате какво друго да търсите в библиотеката, мили дами, ще се радвам Софи да ме придружи на една кратка разходка из околностите на имението.

Зачудих се дали баща ми винаги говори като герой от роман на Джейн Остин. Странно ми е да си представя, че суперпрактичната ми майка си е паднала по тип като него. Никога не ми е изглеждала като човек, който ще хлътне по такъв джентълмен. Разбира се, аз също не съм си мислела, че ще си падна по красиво момче, което всъщност е таен агент убиец, така че какво ли разбирам.

— Става тъмно — опитах се да отклоня поканата.

— О, има още време, докато се стъмни съвсем. А гледката навън по това време на денонощието е направо пленителна.

Откакто се запознах с баща си, се научих да чета по очите му, а не да обръщам внимание на тона му. А точно в момента те ми казваха, че ще отида да се разхождам с него, независимо дали искам или не.

— Добре — отвърнах. — Защо не?

— Превъзходно! Нямах нищо против да останеш за малко сама, нали, Джена?

— Естествено, Г-н Атертън. Аз... ще отида да видя какво прави Кал.

— Отлична идея — отвърна баща ми, а после ми подаде ръка. — Е, тръгваме ли?

ОСМА ГЛАВА

Стигнахме до входната врата, минавайки покрай една от прислужниците. Тя почистваше праха от мраморна масичка във фоайето, но вместо да използва четка с пера или почистващ препарат, държеше ръцете си над повърхността. Прахът се завихряше леко нагоре и изчезваше. Изглеждаше ми толкова странно, колкото компютърът или мобилният телефон биха изглеждали навремето. В „Хеката“ никой не употребяваше магия за ежедневни цели. Г-жа Касноф със сигурност не би ни позволила да използваме способностите си, за да чистим прах.

С баща ми не си казахме нищо, докато не излязохме навън.

— Виж — започнах. — Съжалявам, че докоснах магическия шкаф или каквото е там. Въобще не бях наясно.

Той си пое дълбоко въздух, докато се разхождахме по чакъла.

— Великолепно. Можеш ли да помиришеш това, Софи?

— Ъ-ъ... кое?

— Лавандулата. В абатство Торн има лавандула във всяка възможна градина. Особено силно се усеща във вечери като тази.

Подуших въздуха. Беше прав, наистина ухаеше приятно, а и вечерта бе красива. Не бе нито прекалено горещо, нито твърде хладено. По ливадата пълзяха сенки. Сигурно би ми харесало много повече, ако не бях в дом, пълен с демони.

Продължихме да вървим мълчаливо. Отпуснах глава на рамото му и се престорихме, че не е бил в ролята на най-отсъстващия баща за последните шестнайсет години.

Минахме по каменния мост и се насочихме към малко възвишение. Спряхме на върха му и се обърнахме към къщата.

Баща ми имаше право, гледката беше изумителна. Сгушено в долината, абатство Торн бе окъпано в лъчите на залязващото слънце. В далечината сякаш гората бе обвила имението, давайки му подслон и защита. Искаше ми се да мисля за гледката като за красива, но при

вида му не можех да не си представя колко различен би бил животът ми, ако Алис никога не беше идвала тук.

— Обикнах тази къща от първия миг, в който я зърнах — каза баща ми.

— Само да беше малко по-големичка — промълвих. — Нужни са ми поне петстотин стаи, за да не ме хване клаустрофобията, нали разбираш?

Опитът ми за шега не се получи, но баща ми въпреки това се усмихна.

— Надявах се да ти хареса. В някакъв смисъл това е нашето родно място. Искаш ли да ти разкажа историята?

Въпреки че устата ми бе пресъхнала, а коленете ми трепереха, се усилих да звуча безгрижно.

— Да, може.

— Всички от семейство Торн са били тъмни вещици и вещири. В продължение на стотици години са успявали да скрият истината за себе си от хората, като същевременно са използвали магическите си сили, за да увеличават богатствата и влиянието си. Били са много амбициозни и умни, но не и опасни. Поне не и до началото на войната.

— Коя война?

Той ме изглежда изненадано.

— Не си ли учила за войната в „Хеката“?

Замислих се за часовете си от изминалата учебна година, но трябва да призная, че през голяма част от времето мислех за други неща, например за Арчър, Джена и кой е тайнственият нападател на момичетата. Кой би ме упрекнал, че не съм внимавала особено в час?

— Може и да сме учили, просто не помня.

— През 1935 година избухва война между Окоето на Бога и Обществото на магическите съзнания. Това е много мрачен момент в нашата история. Има хиляди жертви и от двете страни. — Той спря за момент, за да избърше очилата си с кърпичка. — По това време са останали само двама души от семейство Торн — Вирджиния и по-малкият ѝ брат Хенри. Идеята за възкресяването на демон, който да им помогне във войната срещу Окоето на Бога, е на Вирджиния. Никой до този момент не е успявал да извърши такова нещо, но тя все пак е решила да пробва. Отнело ѝ е години, но в един момент най-сетне е намерила ритуала в някакъв много древен гримоар.

— Предполагам, че става дума за онзи, заключения в библиотеката?

— Да. Според свидетелствата на Съвета тя е искала да изпълни ритуала сама, но председателят на Съвета е отказал. Предположил е, че е по-добре да пробват с обикновен човек. За късмет на Вирджиния имала е много момичета на разположение заради приютените ученички от девическото училище, които по това време са били в абатство Торн.

Побиха ме тръпки.

— И тя е избрала Алис.

— Да.

— Но защо? Сам каза, че е имало много момичета. Как е избрала точно нея? Изтеглила е името ѝ от шапка или нещо подобно?

— Честно казано, нямам представа, Софи. Винаги съм смятал, че причината е в бременността на Алис в този момент. Възможно е бебето да е било от Хенри... е, във всеки случай Вирджиния не е споделила това с никого, а след ритуала вече не е имала възможност.

— В истории като тази винаги има таен дневник, заровен в корените на някое дърво, от който човек научава всички отговори. Има ли шанс нещо подобно да се случи тук?

— Опасявам се, че не. Както и да е, мисля, че знаеш остатъка от историята. Вирджиния изпълнила ритуала, но нещо се объркало. Никога няма да узнаем какво се е случило в онази нощ, но резултатът е, че Вирджиния и брат ѝ са намерени мъртви, а Алис се е превърнала в демон.

— В чудовище — прошепнах, спомняйки си за сребристите нокти, които се прокрадваха към врата на Елодия.

Седнах на тревата и подпрях брадичката си с колене. Баща ми въздъхна и след миг седна до мен.

— Ще си изцапаш костюма.

— Имам достатъчно костюми. Знаеш ли, не за пръв път използваш тази дума, за да ни характеризираш. Може ли да знам защо?

Вдигнах вежди изненадано.

— Сериозно ли? Искаш да ти кажа защо „демон“ е равнозначно на чудовище за мен?

— Когато си мислеше, че си обикновена вещица, използваше ли думата „чудовище“, за да се самоопределиш?

— Естествено, че не.

— Нали знаеш, че вещиците, феите, зооморфите и демоните, всички имаме общ произход.

— Какво имаш предвид?

Баща ми откъсна стръкче трева и започна разсеяно да го къса.

— Започнали сме от ангели.

— Знам, че това се отнася за останалите магически същества — казах. — Появили са се от ангелите, които не са взели страна в конфликта между Бог и Луцифер.

Баща ми ме погледна в очите.

— Е, демоните са избрали страна. Грешната, както се оказало.

— И какво от това? Само защото са били ангели, това не ги... не ни прави от добрите.

— Не, но ни прави малко по-сложни от просто чудовища. Например ти не беше особено разочарована да откриеш, че си тъмна вещица, а техните сили са много подобни на нашите. В някакъв смисъл демонът е един много могъщ тъмен вещер.

— Или Хогарот Гнусния.

— Какво?

— Искях да кажа, че... когато Вирджиния призовава този демон да обсеби Алис, това значи ли, че самата Алис, истинската, е загубила душата си и на нейно място се е настанил демонът, който просто се е разхождал в тялото ѝ?

Баща ми внезапно се разсмя:

— О, Боже, не! Ти това ли си мислеше през цялото време?

Скръсти ръце пред гърдите си.

— Ами откъде се предполага да знам? Не бих казала, че някой се е завтекъл със завидно усърдие да отговаря на всичките ми въпроси по „демонология“.

Той спря да се смее и придоби леко стеснителен вид.

— Права си, съжалявам. Не, когато един демон бъде призован, той не е нищо повече от огромна, тъмна... сила. В това се превръща един ангел, заточен в ада. Лишава се от всичко, освен от силата си. Те нямат имена, нито личности, нито дори тела. Не са нищо друго, освен чиста и концентрирана сила.

— Охо!

— Дори не е много правилно да се нарича обсебване. По-правилно би било смесване. Демонът променя всичко в човека, дори неговата ДНК. Това е причината да се предава по наследство, поради което ако бъдем сериозно ранени, не можем да умрем. Нашите сили ни лекуват. — Той кимна към белега на ръката ми. — Освен, разбира се, ако някой не използва демонично стъкло срещу нас. Но като цяло демон, който се е появил в резултат на ритуал за обсебване, запазва личността на човека, който е бил преди това.

— Само дето най-тъмната и най-могъщата магия, която светът познава, започва да тече във вените му — добавих.

— Именно.

Баща ми изглеждаше горд, а аз изведнъж си спомних Алис на сечището през онази нощ, ликуваща.

— Ти успя! — извика тя възторжено точно преди да отсека главата ѝ.

Гърлото ми се сви.

— Щом Алис си е била все още Алис, защо имаше огромни нокти и пиеше кръв?

Баща ми сви рамене и протегна дясната си ръка. Дълги сребристи нокти изскочиха от края на пръстите му, а после изчезнаха също толкова бързо.

— Всяка вещица може да го направи, ако пожелае. Пробвай.

Загледах се в окаяните си нокти, изцапани с ягодов лак от последния път, когато Джена се опитваше да ми прави маникюр.

— Не, благодаря.

— А колкото до... другото, кръвта е много силна магия, много древна. Много вещици са я използвали в миналото. Приятелката ти Джена се храни с кръв. Всъщност точно това е начинът, по който са били създадени вампирите. Преди около хиляда години сборище от вещици е изпълнявало много сложен кръвен ритуал и...

— Алис убиваше хора — прекъснах го аз.

— Да, така е — отвърна той спокойно. — Толкова много черна магия може да побърка човек. Точно това се е случило с нея. Но не е казано, че ще се случи и с теб.

Той ме изглежда продължително, а на лицето му бе изписано напрежение.

— Софи, разбирам колебанието ти да приемеш същността, която си наследила, но е много важно да спреш да мислиш за демоните като за чудовища — той се протегна и хвана ръката ми. — Да спреш да мислиш за себе си като за чудовище.

Постарах се да звуча твърдо:

— Виж, разбрах, че се кефиш на цялата идея с демонизма, но видях как един демон уби моя приятелка. А г-жа Касноф ми каза, че майка ти изпаднала в подобно неконтролируемо състояние и убила баща ти. Така че не очаквай да повярвам, че да си демон е безобидно като малки котенца на слънчева светлина.

— Права си, не е. Но ако искаш да ме изслушаш и да научиш повече за това какво е да си демон, ще разбереш, че Очистването не е единственият ти шанс. Има начини за... фини настройки на уменията, които много намаляват шансовете да нараниш някого.

— Намаляват ги? Но не ги премахват, нали?

Баща ми поклати глава.

— Явно съм тръгнал по грешния път. — Звучеше отчаян. — Искам просто да разбереш, че... Софи, имаш ли някаква представа какво би било да минеш през Очистването? Ако предположим, че оцелееш, разбира се.

Имах. Може да звучи странно, но едно от първите неща, за които си помислих, е, че ще изглеждам като Ванди. Покрита с виолетови татуировки, дори по лицето. Няма да ми е лесно да обясня това в света на хората, но се надявам, че оправдание от рода на „прекарах луда ваканция“ би свършило работа.

Казах го на баща ми, а той отвърна:

— Не съм сигурен, че наистина разбираш какво точно се случва на този ритуал. Не е само това, че няма да можеш да правиш магии. Той разрушава жизненоважна част от теб. Очистването прониква в кръвта ти, изтръгва нещо, което е голяма част от теб, както например цветът на очите ти. Ти си родена да бъдеш демон, Софи, и затова душата и тялото ти ще се борят, за да те запазят такава. Може би до смърт.

Няма какво да отвърнеш на такава реч. Продължих да го гледам, докато той най-сетне не въздъхна.

— Ти си уморена, а всичко това ти дойде твърде много като за първа вечер тук. Ще те разбере, ако искаш да прекратим разговора.

— Не, не е това — възразих, но той продължи. Започнах да забелязвам, че това е много типичен и много дразнещ негов навик.

— Може би след като се напиш добре, ще си много по-склонна да се вслушаш в нещата, които искам да ти кажа. — Той си погледна часовника. — А сега, ако ме извиниш, трябваше да се срещна с Лара преди петнайсет минути. Предполагам, че ще се ориентираш по пътя обратно към къщата.

— Тя е точно пред мен, така че сигурно ще се справя — промърморих, но баща ми вече слизаше по хълма.

Доста дълго останах така, обгърната от мрака, и наблюдавах абатство Торн, опитвайки се да осмисля всичко, което баща ми току-що ми каза. Бяха минали поне десет минути, когато осъзнах, че не съм го питала нищо за момичето и момчето демони и какво правят тук. Или как са се появили. Най-сетне се изправих, изтупах дънките си и се отправих към къщата.

По пътя си мислех за нещата, които баща ми сподели. Имах силите си от едва три-четири години, но те бяха част от мен. За първи път си признах, че мисълта за изтръгване на магията от тялото ми и може би умиране ме ужасяваше адски.

Но се страхувах да изживея живота си като тиктакаща бомба, независимо какво твърдеше баща ми за „фините настройки“. Докато имам магически сили, избухването винаги ще бъде една много реалистична възможност. В някакъв смисъл самото ми съществуване се бе превърнало в световен проблем.

Никъде не срещнах баща си, когато се прибрах в къщата, затова реших да се кача в стаята си. Преди да изляза, умирах от глад, но този разговор уби апетита ми. И макар да бях спала дълго следобед, няхах търпение да си взема горещ душ и да си легна.

Когато се върнах в стаята си, забелязах, че леглото ми е оправено. Зачудих се дали е дело на прислугата, или на някакво заклинание за подреждане.

Изведнъж забелязах снимката, поставена на възглавницата. Зачудих се дали баща ми я е оставил. Протегнах се да я взема, а ръцете ми трепереха. Беше черно-бяла снимка на група момичета, направена в градината на Торн. Половината бяха прави, а другата половина бяха клекнали пред тях, придърпали срамежливо полите си. Алис бе на първия ред. Загледах се за дълго в лицето ѝ. Някак си ми беше много

по-лесно да мисля за нея като за демон, обсебил тялото на прабаба ми. Много по-трудно бе да приема, че душата ѝ все още си е била в тялото, когато прерязах гърлото ѝ с меч от демонично стъкло.

Загледах се в чертите ѝ на снимката. За какво ли си е мислила този ден? Дали ѝ е харесвало тук?

Доколкото знам, е ползвала същата тази стая преди шейсет години. Само като си го помислих и ме побиха тръпки. Искаше ми се да я питам дали е имала предчувствие за ужасното нещо, което е било на път да ѝ се случи, дали се е разхождала из хълмовете на Торн, изпълнена със същото страховито чувство, което изпитвах аз сега.

Но Алис, запечатана на снимката през 1939 година, беше едно усмихнато момиче, което не можеше да ми даде никакви отговори, а по лицето ѝ не личеше да има и най-бегла идея какво ѝ вещае бъдещето.

Какво вещае и за мен.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Не срещнах баща си на другата сутрин. Събудих се рано и си взех бърз душ. Повярвайте ми, ако сте прекарвали цяла учебна година, споделяйки банята с всички момичета на етажа, и вие ще откачите на тема „душ насаме“.

По някое време предната вечер целият ми багаж е бил разопакован и всичките ми дрехи са били грижливо подредени в гардероба. Като си спомних колко добре бяха облечени всички вчера, обмислих варианта да си сложа единствената рокля, която си носех, но в крайна сметка предпочетох дънки и тениска. Все пак си обух сандали, а не гуменки.

На слизване минах през стаята на Джена, но не я открих. Вратата на Кал бе затворена и ми хрумна да почукам, преди да осъзная, че е доста рано и той сигурно спи. За част от секундата в главата ми изникна сцената на сънения, гол до кръста Кал, който отваря вратата, и се изчервих.

Сцената все още не бе напуснала ума ми, когато налетях на Лара Касноф в главното фоайе. Беше облечена в подобен на вчерашния тъмен костюм и носеше папка с документи, мобилен телефон и ароматно кафе, от което устата ми се напълни със слюнка.

— О, Софи, ти вече си будна — каза с ведра усмивка. — Заповядай. — И тя ми подаде кафето. — Тъкмо го носех в стаята ти.

— О, много мило от твоя страна — отвърнах, мислено добавяйки Лара в списъка на страхотните.

В „Хеката“ буквално ни изтръгваха от леглата много рано сутрин с аларма, която беше нещо средно между високоговорител и лай на адско куче. Да ти донесат кафе в леглото е доста по-приятен начин за събуждане.

— Баща ти ми каза да ти предам, че е излязъл по работа, но ще се върне по-късно довечера.

— О... ами, добре. Благодаря ти.

— Много му беше неприятно, че се налага да отсъства още в първия ти ден тук — каза тя и леко се намръщи.

Не можах да сдържа саркастичната си усмивка.

— Е, той е отсъствал в доста мои първи дни, така че съм свикнала.

Очаквах Лара да се хвърли да го защитава, затова преди да е успяла да каже каквото и да било, смених темата:

— Е, в коя от всички девет хиляди кухни мога да намеря нещо за закуска? Пропуснах вечерята снощи.

Лара моментално придоби делово изражение.

— О, разбира се. Закуската е сервирана в източната зала за хранене.

Тя ме насочи, като описанието включваше три пъти да завия надясно, един път да се кача по стълби и да мина през „зимната градина“, каквото и да беше това.

Като видя празното ми изражение, тя махна с ръка и предложи да ме заведе лично.

— Благодаря — отвърнах и се повлякох след нея. — Може би има надежда, че до края на лятото ще съм разучила картата на тази къща.

Лара се засмя.

— Идвам тук от десетилетия, но все още се случва да се загубя понякога.

Минахме по дълъг коридор, целият с картини по стените. Разгледах ги по-внимателно този път.

Имаше портрети на върколаци в костюми от XVIII век, както и една картина, изобразяваща семейство вещици от приблизително XV век. Дрехите им бяха с много дантелени къдрички и всички те се носеха във въздуха под клоните на едно дърво, а около тях проблясваха сребристи, магически искри.

Изведнъж осъзнах думите на Лара.

— Десетилетия? Значи с баща ми се познавате от деца?

Тя кимна.

— Твоята баба е дарила това имение на Съвета, преди... преди да почине. С Анастасия прекарахме тук много летни ваканции заедно с баща ни. — Тя се замисли за миг, а после добави с усмивка:

— Ето нещо общо между нас, Софи. Моят баща също беше председател на Съвета.

— Момент... какво?

— Алексей Касноф, никога ли не си чувала за него? — Поклатих глава, така че Лара продължи: — Нашата фамилия е била начело на Съвета в продължение на двеста години. Баща ми обаче взе решение да преотстъпи позицията си на твоя баща, предвид изключителните му способности.

Това ме накара да се замисля.

— Но нали тази позиция се предава по наследство? Значи, ако баща ти не бе направил това, ти щеше сега да си председател?

Тя сви елегантно рамене, сякаш тази тема изобщо не е кой знае какво.

— Всъщност щеше да е Анастасия. Тя е по-голямата. Но и двете бяхме съгласни с решението на баща ни и тя реши, че ще бъде най-полезна в Хеката. — Тя се усмихна и стисна ръката ми окуражаващо. — Никоя от нас не е имала възражения. Джеймс е много добър председател, а не се и съмнявам, че ти също ще се справиш добре.

Опитах се да ѝ се усмихна в отговор, но излезе повече като гримаса.

— Щом с г-жа Касноф сте сестри и баща ви също е носел фамилията Касноф, тя защо е г-жа? — попитах. — Така звучи, сякаш е омъжена за някой с тази фамилия.

— Анастасия беше омъжена — отвърна Лара, като ми посочи, че трябва да свием по друг коридор. — Но ние винаги си запазваме името Касноф. Дори съпругът ѝ бе сменил своята фамилия с нейната.

Прииска ми се да науча повече подробности, но вече стигнахме до залата за хранене.

Запитах се дали е възможно да има и една стая в цялата къща, която да не ме остави със зяпнала уста. „Източната зала за хранене“ бе поне три пъти по-голяма от столовата в „Хеката“. Както навсякъде другаде, и тук нямаше и сантиметър от стените, който да не е покрит с някаква украса. Дори столовете бяха тапицирани със златист бродат.

Огромната маса, която би могла да приюти цяла армия, заемаше централно място в залата, затова предположих, че обикновено тук се сервира яденето за всички в къщата. Но вътре беше единствено Кал.

Когато влязохме, той вдигна поглед и кимна едва забележимо.

— Добро утро.

Лара направо грейна срещу него.

— Г-н Калахан! Толкова се радвам да ви видя тази сутрин. Харесва ли ви в абатство Торн?

Кал отпи голяма глътка портокалов сок, преди да отвърне:

— Чудесно е.

Не знам дали е възможно Кал да звучи по-неентусиизиран, но Лара изобщо не обърна внимание или пък не й пукаше, защото продължи със същия весел тон:

— Е, сигурна съм, че вие двамата ще се радвате на възможността да прекарате малко време заедно.

И двамата с Кал я стрелнахме с погледи. Искаше ми се да я накарам да замълчи, но по случайност не притежавах подобна способност. Тя ни хвърли още една заговорническа усмивка.

— Нищо не може да ме направи по-щастлива от годеж между двама наистина влюбени.

Цялата неловкост, която бе изчезнала между нас вчера, се стовари в средата на стаята с мощен плясък.

Хвърлих му бърз поглед, но както винаги Кал имаше безизразен вид. Лицето му дори не трепна. Но забелязах, че ръката му стисна чашата малко по-силно.

— Ние с Кал не сме... нямаме... това не е вярно — казах най-после. — Просто сме приятели.

Тя се намръщи сконфузено.

— О, извинявам се. — После се обърна към Кал и вдигна въпросително вежди: — Просто си помислих, че това е причината, поради която отказа позицията, предложена ти от Съвета.

Той поклати глава и май искаше да каже нещо, но аз го изпреварих:

— Каква позиция в Съвета?

— Никаква — отвърна той.

Лара изсумтя тихо, а после ми обясни:

— След като завърши училище, му предложихме позиция в Съвета като главен телохранител. Поправи ме, ако греша, но не прие ли първоначално работата?

За пръв път виждах Кал в състояние, близко до яд. Разбира се, при него това се изразяваше в леко свиване на вежди.

— Приех, но... — започна той.

— Но когато разбра, че Софи идва в училището, реши да останеш там — завърши Лара с триумфална усмивка.

Изглеждаше точно като триумфалната усмивка, която толкова пъти съм виждала върху лицето на г-жа Касноф.

Бях замръзнала на място, а тя се обърна към мен:

— Г-н Калахан се отказва от възможността да пътува по целия свят със Съвета, за да бъде обикновен градинар на остров Грималкин. Заради теб.

ДЕСЕТА ГЛАВА

След тази реплика не успях да чуя нищо от това, което Лара каза. Знам само, че спомена нещо за среща и закъсняване и после изчезна, оставяйки ме насаме е Кал.

Той продължи да се храни, а аз се насочих към бюфета. Имаше десетина сребърни блюда, от които се носеше благоуханна пара. Яйца, пържени картофи, бекон и всякакви други неща, които не съм сигурна, че можех да назова. Сърцето ми подскачаше нервно, но се опитвах да не си проличи поне докато пълня чинията си.

Изведнъж осъзнах, че нямам идея къде да седна. На масата спокойно можеха да се поберат поне сто души, така че нямаше нужда да сядам точно до Кал. От друга страна, щеше да изглежда много странно, ако избира място в най-отдалечения край. В крайна сметка седнах срещу него и за известно време се хранехме мълчаливо, всеки забил поглед в собствената си чиния. Звукът от вилиците ни, драскащи по чиниите, отекваше в цялата зала.

Кал се размърда на стола и си помислих, че се кани да си тръгне, без да каже нищо. Но той изведнъж рече:

— Не останах само заради теб.

— Да, разбира се. Много ясно, че не си.

Кракът му неволно докосна моя под масата и най-после вдигнах поглед към него. Беше се навел напред с много напрегнато изражение на лицето.

— Сериозно го казвам. Обичам Грималкин. Харесва ми да съм близо до океана и да работя на открито. Да работя за правителството би значело... — Той въздъхна и вдигна очи към тавана. — Офиси, самолети, костюм с вратовръзка. Това просто не е за мен.

— Кал, всичко е наред — настоях, макар да се изчервих. — Изобщо не съм си и помисляла, че си се размотавал из „Хеката“ заради изгарящата си любов към мен. Но точно това ще кажа на всички момичета, като се върнем в училище — заявих и набодох на вилцата

си малко пържени яйца. — Мисля, че „сърцеразбивачка“ ще ми стои добре до досегашната ми репутация на „отмъстителна“.

Той ме погледна, сякаш се канеше да каже нещо, затова побързах да му отнема възможността, макар да се наложи да говоря с пълна уста:

— Е, какво мислиш за абатство Торн?

Кал примига изненадано заради скоростната смяна на темата.

— Това място ме ужасява.

— И мен. А това е много странно, защото в „Хеката“ е сто пъти по-злоещо.

— Да — вдигна рамене той. — Но там си си вкъщи.

— Ти може би. Наистина ли никога не си напускал острова от тринайсетгодишен?

— Да, наистина. Дори и за да отида на сушата.

Поклатих изненадано глава и отчупих парченце от препечената си филийка, за да го намажа с портокалов мармалад.

— Но това е невероятно. И защо?

Той остави вилцата си и заби поглед някъде над рамото ми.

— Не знам. Още в първия миг, в който стъпих на острова, го усетих като свой дом. И никога не съм имал желание да го напускам. Не си ли чувствала по подобен начин някое място?

Замислих се за всички жилища, които сменихме с майка ми през годините. Някои от тях бяха доста симпатични, но никое не бе за постоянно. Не успявах да се привържа особено към нито едно място. За мен значението на думата „дом“ се покриваше от мен, майка ми и купчина куфари.

— Не. Това е един от страничните ефекти на номадския живот. Никога не изпитваш носталгия по дома.

Кал ме изгледа по типичния си замислен начин, а после попита:

— Как мина с баща ти снощи?

— Не особено добре — въздъхнах. — Сигурно съм малко по-стресирана, отколкото трябва, по въпроса с демоничния си произход, а той се скъса да ме убеждава да не се подлагам на Очистването.

— Хм — беше единственият отговор на Кал.

— Нека да позная, и ти се присъединяваш към legionите на тези, които смятат, че не трябва да го правя?

За своя изненада видях как на лицето му се изписва гняв.

— Каза го така, сякаш всички са против само за да го играят гадняри. Но... г-жа Касноф, родителите си, мен... можеш ли да ни обвиниш, че не искаме да умираш!

Имах чувството, че съм стъпила върху плаващи пясъци.

— А ти можеш ли да ме обвиниш, че не искам да бъда демон? Алис убиваше хора, Кал. Същото е направила и дъщеря ѝ. Убила е собствения си съпруг.

Той не реагира на тези думи, така че добавих с малко повече злоба, отколкото е типично за мен:

— Сигурна съм, че не си знаел това, когато си се съгласил да бъдеш сгоден за мен. Изкормването на съпрузи е обичайна семейна черта на рода ми.

Все още нямаше никаква реакция от негова страна и изведнъж почувствах срам.

— Естествено, тогава изобщо не си знаел, че ще получиш булка — демон — добавих с по-мек тон.

Много малко хора бяха наясно какъв точно е баща ми. Винаги съм си мислела, че и Кал го е научил в същата нощ, когато и аз.

Точно затова за мен бе огромна изненада, когато той ме погледна и каза:

— Знаех.

— Какво?

— Още тогава знаех каква си, Софи. Баща ти ми каза преди годежа. Разказа ми за баба ти и какво се е случило с дядо ти.

Поклатих глава.

— Тогава... тогава защо?

Кал не отговори веднага.

— Защото харесвам баща ти. Направил е много неща за Обществото ни. А и... — въздъхна тежко. — А и това беше голяма чест, разбираш ли? Да се ожениш за дъщерята на самия председател. Освен това баща ти... той ми разказва много неща за теб.

— Какво ти е казал? — едва прошепнах.

— Че си умна, силна, забавна. Че имаш проблеми с използването на магическите си сили, но винаги ги използваш, за да помагаш на хората. Помислих, че ще си паснем — каза той и вдигна рамене.

Огромната трапезария за миг ми се стори ужасно тясна.

— Виж, Софи... — започна той.

Но преди да успее да довърши, Джена влетя.

— Адски съм довольна, че все още се храня с човешка храна, защото този бекон ухае умопомрачително — заяви тя, а после замръзна на място. — О! — възкликна и нетърпеливостта ѝ се изпари. — Извинете! Не исках да ви прекъсвам. Както и да е. М-мога да се върна обратно. — Тя посочи с палец през рамо. — И да дойда пак, ъ-ъ, по-късно.

Но моментът беше отлетял. Кал се облегна назад, а аз прибрах косата зад ушите си.

— Не, всичко е наред — казах аз и с такава съсредоточеност се концентрирах върху пържените яйца, каквато не съм проявявала дори на приемните изпити за гимназията.

— Явно сме единствените будни.

— Всички са будни. Просто пазят тишина — чу се глас от вратата.

Вдигнах поглед и едва не се задавих с храната си. Това беше момичето демон. Черната ѝ коса беше разрошена и тя все още бе по пижама (тъмносиня коприна на сребристи луни и звездички). Не можех да разгадая изражението ѝ.

Влезе грациозно в стаята, но косата ѝ бе спусната около лицето и не можех да го видя ясно. Взе си препечени филийки и портокал, след което седна до мен.

Усещах магическите ѝ сили толкова ясно, че настръхнах, но положих усилия да се усмихна.

— Здравей, аз съм Софи.

Тя започна да бели портокала си.

— Да, знам — отвърна с акцент, досущ като на баща ми. — Ти си Кал, а ти — Джена. Аз съм Дейзи.

Казаха си „здравей“, а Джена ме изгледа многозначително и прошепна:

— Дейзи?

Знаех какво има предвид. С тази черна коса и бледа кожа повече приличаше на Лилит или Ленор, отколкото на Дейзи.

Седяхме мълчаливо, когато Кристофър, Родерик и Елизабет влязоха в трапезарията. Изненадах се да ги видя. Мислех си, че и те като Лара вече са на работа.

— Радвам се да видя, че с Дейзи вече се опознавате, София — каза Кристофър.

Светлосините му очи направо блестяха. И той като Лара изглеждаше прекалено ентусиазиран за толкова ранен час.

— Да, по-късно можем да изпеем заедно една демонска версия на „Кумбая“ (лагерна песен).

Шегата не беше нещо особено, но и тримата членове на Съвета се засмяха така, сякаш не са чували нищо по-смешно.

— Дейзи, казвали ли сме ти, че Софи има страхотно чувство за хумор? — попита Родерик и помахаше с крила.

Но преди тя да успее да отвърне, момчето демон влезе в трапезарията. Джена имаше право, той наистина приличаше на Арчър. Все пак не бе толкова красив, а когато погледите ни се срещнаха, забелязах, че очите му са сини, а не кафяви, но въпреки това прилика имаше.

— Добро утро, Ник — каза Кристофър и избърса устата си със салфетка. — Надявам се, че новата ти стая отговаря на вкусовете ти.

Ник стрелна Дейзи с поглед и ѝ намигна, а тя се усмихна в отговор.

— Много ми допадна, Крис. Благодаря ти.

За разлика от Дейзи той беше американец. Настани се от другата ѝ страна и се наведе към мен.

— Омръзна ми гледката от предишната ми стая. Започна да ми става малко еднообразно, затова Крис беше така добър да ми уреди гледка към една от градините. — Той се усмихна самодоволно и захапа кифлата си. — Предполагам, че засега е добре.

Кристофър също се усмихна, но някак напрегнато.

— Стремим се да задоволяваме желанията на нашите гости — каза той.

— Ами ти, Дейзи? — попита Елизабет и се протегна да потупа ръката ѝ. — Доволна ли си от своите стаи?

— Да, хубави са, благодаря — отвърна тя внимателно и мога да се закълна, че Елизабет въздъхна с облекчение.

— Е, Софи — обади се Ник. — Вярвам си разбрала, че с Дейзи сме ти братя по демоничност.

— Да — отвърнах, колкото можах по-непринудено. — А вие родени ли сте демони като мен или са ви направили такива?

Вместо тях ми отговори Елизабет, гласът ѝ бе нежен и изпълнен със съчувствие:

— Те не си спомнят нищо, бедните. Когато ги открихме, и двамата бяха в психиатрични клиники. Дори нямаха имена.

— Да, и сме много благодарни на Лиз, че ни спаси — каза Ник, като внимателно произнасяше думите.

Загледах се в него. Очите му бяха зачервени, но не като на демон, а като на човек, който е прекалил с алкохола. Боже мой, кой би започнал да пие рано сутрин и защо?

— Е, харесва ли ти в Торн? — попита ме Ник.

— Страхотно е — отвърнах, но звучах много неубедително.

— Е, все трябва да е по-хубаво от онази дупка, която наричат училище — изсумтя той.

Кал го изглежда навъсено, така че побързах да отвърна:

— „Хеката“ не е толкова зле. Просто си има... собствен стил.

— Нямаше ли нападение на Окоето на Бога в „Хеката“ миналата година? — попита Дейзи, като се протегна през мен, за да си вземе мармалад.

В този момент забелязах виолетовия белег по продължение на цялата ѝ ръка. Много приличаше на моя. Спомних си как баща ми спомена, че някой се е опитвал вече да убие Ник и Дейзи. Положих усилие да не се взирам в белега.

— Не, не беше нападение. Имаше един вещер, Арчър Крос. — Изричах името му за пръв път от много време. — Оказа се, че работи за Окоето. Но не е наранил никого.

Всички замълчаха и аз искрено се надявах това да е край на този разговор, но не познах.

— Чух, че се опитал да ти изтръгне сърцето в някакво мазе — каза Ник.

Изведнъж всички зачакаха отговора ми с наострени уши.

— Това не е вярно — отвърнах равнодушно. Усещах погледа на Кал, но не отместих очи от Ник. — Имаше борба, но не е вадил нож.

— Били сте се? — възкликна Родерик. — С ръце?

— Ами... да — отвърнах объркано. — Мисля, че успях също така да го ритна тук-таме, но...

— Родерик има предвид защо не си използвала силите си — поясни Кристофър. — Ти си демон, можеше с лекота да го превърнеш

в пара, само ако поискаш.

Устата ми изведнъж пресъхна и започнах леко да заеквам:

— Аз... аз нямам представа как да направя такова нещо.

— Ако се научиш, да знаеш, че повече няма да искам да сме съквартирантки — намеси се Джена в опит за шега. Но ако си е мислела, че това ще смени темата, не беше познала.

Ник се наведе още по-близо към мен.

— А може би слуховете са верни. Може би не си го убила, защото си била влюбена в него.

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

Сърцето ми се качи в гърлото. Бързо оставих вилицата, за да не забележи някой, че ръцете ми треперят. Но събрах смелост да погледна Ник.

— Не, не съм. Но бяхме приятели. Той си имаше гадже, Елодия Парис. Тя беше едно от момичетата, убити от демона в „Хеката“.

Думите ми увиснаха във въздуха за миг, докато с Ник се гледахме. Той пръв наруши мълчанието.

— Е, добре — каза весело. — Радвам се, че изяснихме това. Просто исках да съм сигурен, че гаджето ти няма да цъфне тук с някои от приятелчетата си.

Той се усмихна и осъзнах, че това е едно от най-страшните неща, които съм виждала.

Родерик се закашля.

— Ник, моля те, обръщай внимание на маниерите си. Софи е наша гостенка.

— Просто поддържам разговора, Род — отвърна Ник. — В крайна сметка и двамата със Софи сме се забъркали с Окоето на Бога.

— Какво имаш предвид? — попитах.

— О, просто и мен се опитаха да убият.

Той се облегна на стола и вдигна тениската си, разкривайки страховит виолетов белег, който започваше от корема и стигаше до гърдите.

Настъпи мъртва тишина, а до мен Дейзи потръпна.

— Бях на петнайсет, когато ме намериха. Живеех в дом за сираци в Джорджия, без да знам защо мога да правя неща само с мисълта си. Без да знам нищо за магическия свят.

— Ник не си спомня нищо от живота си, преди да навърши тринайсет — намеси се Дейзи с толкова тих глас, че едва я чух.

Ник кимна в знак на съгласие.

— За известно време бях бездомен, но после социалните служби се погрижиха за мен. Настаниха ме в къщата на Хендриксон —

изсумтя той. — Но това завърши много зле за тях. Окото убиха и четиримата от семейството, докато се опитваха да се доберат до мен.

— Как успя да се измъкнеш? — попита Джена.

Бе напрегната и осъзнах, че си спомня своето собствено бягство от Окото.

Ник ми хвърли още един поглед.

— Използвах силите си. Това се оказа по-успешно, отколкото да влизам в ръкопашни схватки, разбираш ли?

Усетих по лицето си някакво електричество, а косата на Дейзи до мен щръкна. Ник гледаше напред с отсъстващ поглед.

— Един от типове ме хвана, докато се опитвах да избягам през прозореца. Той имаше от онези черни ножове. — Порцелановите чаши по масата започнаха да потракват и забелязах как Елизабет и Кристофър си размениха притеснени погледи.

— Тогава нямах представа какво е демонично стъкло — продължи Ник. — Знаех само, че боли като...

— Ник — каза с гневен тон Лара, която току-що се появи на вратата. — Мисля, че тази история може да почака по-подходящ момент. Ако си приключил със закуската, защо не отидете с Дейзи да се поупражнявате над това, на което ви учи г-н Атертън?

Изведнъж натрупаната във въздуха магическа сила изчезна и усетих как най-последно отпускам дъха, който толкова време бях сдържала.

— Добре, Лара — каза Ник и се усмихна отново по онзи зловещ начин.

Той стана от масата и хвана Дейзи за ръката.

— О, забравих нещо — добави. — Искахме да питаме дали можем да излезем довечера със Софи и приятелите й.

След всичко, което току-що видях, последното нещо, което бих искала, е да ходя някъде с тези двамата.

— Къде да излезете? — попита Лара.

— Из селото. Нали е дошла тук именно за да прекара повече време със собствения си вид?

Лара се поколеба и Ник реши да стреля направо.

— Джеймс ме помоли изрично да взема Софи под крилото си, Лара — заяви той и сложи ръка на рамото ми.

Костваше ми невъобразими усилия да не я отхвърля.

Все още не напълно убедена, Лара отвърна:

— Следобед ще говоря с Джеймс и ще видя какво ще каже. А сега тръгвайте.

Ник стисна рамото ми, а после двамата с Дейзи излязоха. С Кал и Джена седяхме мълчаливо и си хвърляхме стъписани погледи. Сега вече знаех как Елодия, Ана и Частън успяха да постигнат онова със споделянето на погледи между трима. Не след дълго членовете на Съвета също напуснаха трапезарията и останахме сами.

— Ама че зловещо — каза Джена, която първа се осмели да наруши тишината.

— Няма майтап — съгласих се и аз. — Този неуравновесеният направо разваля хубавия имидж на демоните, което си е голямо постижение.

Джена поклати глава:

— Не беше заради него. Е, и той имаше някакво участие, но нямах предвид само него. Побиха ме тръпки от Съветниците. Забелязахте ли колко странно гледаха Ник и Дейзи? Ник се държеше така, сякаш всеки момент ще ни взриви, и никой не смееше да му каже нищо. И каква беше тази история със смяната на стаята му?

— Напълно е възможно да се страхуват от него. Аз самата съм демон, а също се страхувам от него.

— Как е възможно тези двамата да са демони? — попита Кал и се облегна на стола си. — Мислех си, че този ритуал е унищожен след Алис.

— Явно не е — казах. — Но мен лично повече ме притеснява не как са били направени, а защо. Не бих казала, че призоваването на демон им се е получило много добре последния път като са опитали.

Станах да занеса чинията си на бюфета. Съветниците бяха използвали магия, за да подредят своите съдове.

— Ако баща ти няма нищо против, искаш ли да излезем с тях? — попита Джена.

— Не особено. Но все пак мисля, че трябва да го направим. Ще имаме възможност да научим нещо за това, което се случва тук.

Джена ме побутна с хълбок. Или поне се опита. Толкова е ниска, че по-скоро побутна крака ми с хълбока си.

— Харесва ми, когато си толкова подмолна, Соф.

Кал ни се усмихна и усетих как лицето ми пламва. Какво ми ставаше?

Джена ни изгледа последователно.

— О, изведнъж си спомних, че трябва да... разопаковам едни неща от багажа си, така че... отивам да се заема. Ела при мен след малко и ще продължим с разследванията.

С което искаше да каже: „Като свършиш да говориш/да се целуваш с Кал, ела да ми разкажеш всичко.“

Джена може и да беше вампир, но преди всичко си бе момиче.

В момента, в който тя излезе от стаята, Кал стана.

— Обещах на баща ти да погледна една от градините тази сутрин — каза.

— Добре — отвърнах с облекчение. — Иди да се погрижиш за градината, а можем да поговорим или каквото е там, по-късно.

— Звучи ми като добър план — каза той тихо и усетих как по гърба ми преминава тръпка. Предполагам си е проличало, защото се засмя, а после добави: — Ще се видим по-късно, Софи.

Щом излезе, трапезарията отново възвърна нормалните си размери и вече не ми беше тясно.

— Софи, всичко наред ли е? — попита Лара, която бе застанала на прага.

— Да, чудесно е. Просто... нали разбираш? — отвърнах и помахам. — Още се адаптирам.

— Да, има много неща, с които да свикнеш — рече тя съчувствено. — Когато баща ти...

Нямах желание да слушам нищо за баща си, така че я прекъснах, макар да се почувствах малко неудобно от това:

— Всичко е наред. Имам голям опит с привикването към ново място.

А и мисля, че се справям много по-добре, отколкото през първия си ден в „Хеката“. Най-малкото никой не ми се нахвърли, не съм се влюбила в никого, не съм си създавала врагове... Е, имаше го Ник, но той бе нищо (засега) в сравнение с Елодия...

Изведнъж си спомних обещанието си към Джена да кажа на г-жа Касноф за призрака на Елодия. Определено нямах желание да й купувам пони вампир. Бих могла да използвам мобилния телефон, който Лара ми даде, но г-жа Касноф е порта, която няма равна на себе

си, а и знаех, че ще ми задава хиляди въпроси. Ще има да мънкам и да повтарям „не знам“, а и никак нямах желание да се занимавам с това. Изведнъж си спомних сребристия лаптоп в стаята си.

— Лара, знаеш ли имейла на г-жа Касноф?

— Разбира се: akasnof, маймунка, hekata, точка, edu.

Прекрасно. Може и да се отърва от понито вампир, но сега имам да давам на Джена десет долара заради баса.

Петнайсет минути по-късно седях на компютъра и пишех имейл на г-жа Касноф. Опитах се да прозвучи колкото се може по-обикновено и дори използвах израза „не е кой знае колко важно“. Два пъти. И въпреки това се поколебах, преди да го изпратя. И какво, ако Елодия можеше да ме види и чуе, че не беше „кой знае колко важно“. Не знаех дали ще мога да се справя с още странни неща. Да не говорим, че предчувствието ми се завърна и когато си поех дълбоко дъх в опит да го прогоня, усетих миризма на пушек.

Но все пак обещах на Джена.

Така че го изпратих.

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

Прекарах остатъка от деня в разглеждане на абатство Торн с Джена и въпреки че кръстосвахме стаите в продължение на часове, не успяхме да разгледаме особено голяма част. Във всяка стая имаше странни съкровища, като например една с пет пълни рицарски брони и една друга, в която имаше само препарирани животни. Казах на Джена, че съм пратила имейла, и ѝ платих десет долара заради баса. Това явно я развесели.

За обяд Дара ни донесе сандвичи в зимната градина, която, както се оказа, бе една огромна слънчева зала, в която се намираше най-голямото пиано, което някога съм виждала, както и поне хиляда папрати и много други растения. Лара ни съобщи, че вече е говорила с баща ми. Той щял да се прибере късно вечерта и е дал разрешение да излезем с Ник и Дейзи.

— Но имайте предвид — допълни, — че трябва да се приберете до полунощ и че имате право да ходите само до селото. Всякакви подалечни дестинации са абсолютно забранени.

Да, това звучеше точно като нещо, което баща ми би казал.

— А колко далече бихме могли да отидем? — казах на Джена, след като Лара си тръгна. — Та ние сме в средата на нищото.

Е, тази вечер разбрах отговора на този въпрос. Имахме уговорка да се срещнем с Ник и Дейзи на главния вход в осем. Към 19:45 бях в банята и си слагах спирала на миглите. Джена се появи, облечена в тоалет, който можех да опиша само като „Hello Kitty открива готика“.

— Това не е ли малко прекалено за обикновена разходка из селото? — попитах, гледайки розовите ѝ ботуши.

— Няма да ходим до селото — отвърна тя. — Попитах Дейзи. Ще ни водят в Лондон.

Едва не си бръкнах в очите със спиралата.

— Лондон е на час път оттук. Ще крадем кола или какво?

Джена поклати глава.

— Софи, кога ще започнеш да се сещаш, че имаш магически способности? Няма да ходим с кола, ще... всъщност не знам как точно ще стигнем там, но ще бъде с... нали разбираш? — И тя размаха театрално ръце във въздуха. — С магииииия.

— Чудесно — промърморих и започнах да търся в чантичката си гланц за устни.

Стомахът ми се сви от нерви. Ако Дейзи очакваше да правя някакви изключително демонични заклинания... ами, нямаше да стане.

— А защо ще ходим точно в Лондон?

Джена се усмихна заговорнически.

— Там имало някакъв нощен клуб само за магически същества. Дейзи каза, че било много яко.

Хм. Нощен клуб само за магически същества. В ума ми изникна представата за повече кадифе, сух лед и страхотии, отколкото можех да понеса тази вечер.

— Не знам — казах аз. — Това ми звучи като да ни е категорично забранено.

— Да, но ще можем да научим нещо за Дейзи и Ник и...

— Знам. Много е дразнещо, когато си права. Но все пак няма начин Кал да се навие на това — казах аз с надеждата, че така ще сложа край на идеите за подобно приключение.

Джена ме погледна объркано.

— Но Кал няма да идва.

— Какво? А защо не?

Тя вдигна рамене.

— Налага се да се занимава с някакви спешни ботанически истории. Оказало се, че има много повече болни растения, отколкото е предполагал.

— Хм — отвърнах аз и се обърнах пак към огледалото.

— Защо, София Мерсер? Разочарование ли долавям с моите свръхестествени вампирски способности?

— Не, просто... Просто предпочитам да ми го беше казал лично.

— А-ха — каза Джена самодоволно. — И си облякла тази къса блузка и ботуши на висок ток само заради мен, нали?

— Джена, никой не обича досадните вампири.

Като стигнахме долу, забелязахме, че Ник и Дейзи вече ни чакат на входа. Ник ми хвърли навъсен поглед, но не каза нищо.

— Предполагам Джена те е светнала за планове ли? — ме попита Дейзи тихо.

Сивите ѝ очи бяха очертани с много тъмни сенки и почти светеха.

— Да — отвърнах и се опитах да симулирам въодушевление. — Нямам търпение!

Не се сещах за нищо, което да ми се искаше по-малко, отколкото да прекарам вечерта в нощен клуб, пълен е магически същества и в компанията на двама демони, единият от които видимо неуравновесен.

— Трябва да знаеш, че ако ни изпортиш на баща си, той ще ни изрита — каза Ник и отвори вратата.

— Би било много кофти от моя страна, предвид колко сте дружелюбни с мен — отвърнах.

— Тя има право — смърри го Дейзи. — Бъди мил.

Той ме изгледа с неуравновесения си поглед.

— Ще се опитам.

Излязохме във влажната нощ. Точно пред вратата започваше пътека, покрита с чакъл, която водеше към жив плет, висок около метър и половина. Губеше се в тъмнината близо до ръба на гората, която обграждаше абатство Торн. Тръгнахме по пътеката право към гората. Джена стисна ръката ми, а сенките ни се простираха пред нас на лунната светлина.

Дейзи си запали цигара и виждах червеникавото пламъче. Ник вървеше пред нея с ръце в джобовете и чувах как двамата си говорят тихо, като крачеха равномерно. Сигурна съм, че чух името си.

— Не са толкова лоши — прошепна Джена. — А и сякаш изобщо нямат нищо против, че съм вампир. Даже казаха, че са срещали доста вампири на това място, на което сега отиваме. Казва се „При Шели“.

— „При Шели“?

— Да, нали се сещаш. Като Мери Шели. Франкенщайн, чудовища... такива неща.

— Колко сладурско.

Стигнахме края на гората и забелязах, че покритата с чакъл пътека продължава и между дърветата, макар да ставаше по-тъмна. Токчетата ми потънаха във влажната почва и скоро останалите от групата бяха далече пред мен.

Пъхнах ръце в джобовете и се запитах дали е възможно някога пак да минавам през гора нощем, без да се сетя за Алис и цялото време, което прекарахме заедно в упражняване на заклинания.

Пътеката свърши точно пред някаква малка каменна сграда. Ник не се виждаше, но Дейзи стоеше на прага.

— Хайде — каза тя и помаха, преди да изчезне вътре.

Последвахме я. Макар че нощта бе топла, камъкът изглеждаше потискащ и влажен. Мухлясалата миризма на нещо старо и запуснато се носеше във въздуха. Дочух плясък на криле и се огледах. Забелязах огромна тъмна птица да излита от дупка на покрива.

— Какво е това място? — попитах.

— Преди е било мелница — отвърна Дейзи и посочи към разрушения покрив. — Отгоре му е паднало дърво по време на някаква силна буря преди около шейсет години.

— Защо не са я съборили? — попита Джена.

Дори в мрака успях да забележа недоверчивия поглед на Дейзи.

— Защото — отвърна тя — тук се намира Итинерисът.

— Това не е някакво грозно латинско чудовище, нали? — попитах и се опитах да вдигна едната си вежда.

Дейзи се засмя и си запроправя път през падналите греди, за да влезе още по-навътре.

— Латинско е, но значи пътуване или път.

Препънах се в купчина камъни.

— Е, това звучи еднакво интересно и ужасно — промърморих, но Дейзи вече бе прекалено далеч, за да ме чуе.

Ник стоеше до стената в дъното. Имаше малък отвор, около метър и половина, зад който беше непрогледен мрак.

— О, надявам се да не се наложи да лазим през целия път до Лондон — казах, но щом се приближих, забелязах, че това не беше вход на тунел, както първоначално си помислих. Отворът водеше до малка ниша, не по-широка от половин метър.

Дейзи ми се усмихна страховито.

— Да разбирам ли, че никога не си пътувала през Итинерис портал?

— Дори не съм сигурна, че мога да го повторя правилно.

За моя изненада Ник ми се усмихна любезно и влезе във входа. Нямаше проблясъци на светлина и магически заклинания. В един миг

беше там, в следващия вече не. Това изглеждаше дори още по-страшно, отколкото ако имаше цяло светлинно шоу и пушек.

След него влезе Дейзи. С нея се случи същото, сякаш просто изчезна.

С Джена стояхме на входа и се взирахме в нишата.

— Можем да се върнем — предложих плахо. — Ще им кажем, че този магически портал не е сработил за нас.

Но Джена категорично поклати глава.

— Не може да е толкова лошо.

— Можем да опитаме заедно — казах. — Мисля, че ще има място и за двете ни. А и ако ни прати някъде другаде или стената ни погълне, поне ще си правим компания.

Джена се засмя.

— Добре тогава, да тръгваме.

И двете, хванати за ръце, минахме през входа.

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

В мига, в който прекрачихме входа към нишата, усетих как ръката на Джена се изплъзва от моята. Изведнъж всичко стана черно и ужасна болка ме удари в слепоочията. Беше като мигрена, само че около сто пъти по-силна, и аз закрепях. Някаква част от мозъка ми осъзна, че е време да спра да се изненадвам, когато магическите работи са по-гадни, отколкото очаквам. Трябваше вече да съм свикнала.

Но определено не бях подготвена за болката в черепа, нито за пълната тъмнина. Нямах дори чувство за летене — още едно нещо, което очаквах от магическо пътешествие. Вместо това всичко беше неподвижно, сякаш мракът ме бе затиснал изцяло.

Изведнъж стоях на открито. Е, не точно стоях, понеже бях на колене и дишах на пресекулки, а някой ме потупа по гърба.

Беше Дейзи.

— Първият път винаги е най-неприятно — каза тя нежно.

— Да, Дейзи ми се изповръща на обувките при първото си пътуване — засмя се Ник, с което си спечели удар от нея.

— Само защото ти ме закара твърде далеч, идиот такъв! В Испания! Всичко, по-далече от сто километра, е убийствено за първо пътуване.

Джена се клатушкаше до мен. Изглеждаше по-бледа от обикновено, което трябваше да значи нещо.

— Нямах представа, че магииията може да е такава гадост — опита се да се пошегува тя, но гласът ѝ прозвуча като фалцет и не ѝ достигаше дъх.

Исках да я питам дали е добре, но все още ми беше много трудно да говоря, така че се опитах да се усмихна. От това също ме заболя, така че се подпрях на най-близката стена, докато болката отшуми поне малко.

Щом се почувствах по-добре, се огледах наоколо. Бяхме на някаква улица, заобиколени от невзрачни, тухлени сгради. Над нас

ниските облаци отразяваха светлината на уличните лампи. Имаше някаква странна миризма във въздуха, смесица от дим, стар камък и вода.

Когато усетих, че бих могла да говоря, се обърнах към Дейзи:

— Какво точно беше това? Някакъв портал ли?

Тя зарови в чантичката си и извади поредната цигара.

— Да. Но порталите могат да те пренесат само от едно конкретно място на друго. А с Итинерис можеш да отидеш... практически навсякъде. Просто създаваш вход и после му казваш къде искаш да те заведе. Затова Ник влезе пръв, за да му каже, че отиваме в Шели.

— Ако се движи само в една посока, как ще се върнем? — попитах аз.

— От тук има друго място — отвърна Дейзи и посочи наляво.

— Чакайте малко. Значи можем да влезем в онази дупка и да ѝ кажем да ни заведе навсякъде? — попита Джена.

— Да, навсякъде — отвърна Ник. — Но както Дейзи вече спомена, колкото по-далече отивате, толкова по-трудно става. Така че, ако вляза вътре и кажа, че искам да отида, примерно на Мадагаскар, пътуването ще ме убие.

— Не мога да си представя да прекарам в това нещо повече време, отколкото ни отне да дойдем дотук — потръпна Джена.

— Пътуванията с Итинерис могат да бъдат много тежки за вампирите — каза Ник.

„Ами тогава може би трябваше да ѝ го кажеш, преди да ни замъкнеш на тази кратка разходка, тъпанар такъв“ — помислих си аз ядосано.

Прииска ми се Кал да беше с нас, и то не само защото би могъл да излекува главоболието ми за две секунди.

— Само много могъщи вещици могат да създават такива портали — обясняваше Дейзи, а аз се опитвах да предотвратя избухването на черепа ми. — Или демони, разбира се — каза тя и си запали поредната цигара, а лицето ѝ за миг се освети от пламъка на запалката.

— А кой е направил портала в Торн? — попита Джена.

— Не знаем — отвърна Ник, а после се ухили злоецо. — Но щом е толкова див, сигурно е направен от демон.

Запитах се дали Алис го е направила, но преди да мога да задам още някой въпрос, Дейзи се обади:

— Колкото и да е забавен този разговор, разполагаме само с няколко часа, така че предпочитам да ги прекараме в „Шели“, а не на улицата. Може ли вече да влизаме?

Положих максимални усилия да не зяпна насреща ѝ. Какво се случи с онова самовглъбено и изтънчено момиче от сутринта?

Повлякохме се по улицата към някаква сграда. Отвън изглеждаше като долнопробен нощен клуб. Над вратата имаше малка табелка с надпис „При Шели“.

Огледах се за някакви страховити чудовища, но не видях такива. Нямаше дори от онези готини панели, които се приплъзват и вътре можеш да си кажеш паролата. Изведнъж осъзнах, че вратата леко трепти.

Дейзи забеляза съсредоточения поглед, с който я наблюдавах.

— Омагьосана е. Само същества от нашето общество могат да я видят. За хората изглежда като един миризлив и пьян бездомник, излегнал се на земята.

Колко хитро. Но тя имаше право. Ако погледна с периферното си зрение, наистина можех да забележа някаква фигура, свлечена до стената, точно където се намираше вратата.

Дейзи застана пред мен и той пак се превърна във врата. Тя почука и вратата се отвори. Усетих задушливата миризма на цигарен дим и оглушителния звук на техномузика. Светлината, която се процеждаше от входа, беше синкава и пулсираше леко.

Ходила съм на нощен клуб само веднъж, в девети клас. Тогава с майка ми живеехме в Чикаго и бях обзета от бунтовнически настроения. Отидох в някаква гнусна черна дупка с момиче на име Синди Люис, която си слагаше твърде дебела очна линия и пушеше много. Основният ми спомен от тази нощ е толкова силна музика, че няма начин да не съм си увредила слуха. Помня и някакво момче, миришещо на пивоварна, което искаше да ми олигави лицето. Така че клубовете не са най-любимите ми места.

Но, от друга страна, „Шели“ нямаше нищо общо с онази опушена дупка в Чикаго.

Е, имаше пушек. И много, много силна музика. Но като изключим това, двете места нямаха нищо общо. В „Шели“ имаше две нива, долното от които бе направено като дансинг. Беше претъпкано и магията, която струеше от всички същества наоколо, бе толкова силна,

че настръхнах. Имаше много младежи на нашата възраст, но и всякакви други. В ъгъла седеше странен брадясал тип, който изглеждаше, сякаш е пръв приятел на Мери Шели.

Забелязах върколак да танцува с момиче, което предполагам беше вещица. От устата му течаха лиги и капеха по роклята ѝ. Над тълпата няколко феи се носеха във въздуха, крилете им пляскаха в ритъма на музиката, а светлите им коси приемаха отблясъците на светлините.

В средата на дансинга танцуваше някакъв тип облечен с виолетов кадифен смокинг, заобиколен от група вещици. Изглеждаше ми някак познат и като се обърна към мен, го познах. Лорд Байрон.

Да, точно той. Миналия срок ни преподаваше в „Хеката“ тъкмо преди да започнат нападенията срещу момичетата. Понеже беше вампир, подозренията паднаха и върху него. Но макар името му да бе изчистено, след като истината се разкри, той не пожела да се върне. Не бих могла да го виня.

Замислих се дали да не отида да го поздравя, но точно тогава той ни забеляза. Не съм сигурна, но ми се стори, че ни махна, преди да се отдалечи.

С Джена не бяхме най-блестящите ученички.

— Хайде да си намерим места — каза Ник.

Преместихме се от дансинга на място, което беше по-мрачно и по-слабо населено.

Музиката също като че ли се чуваше малко по-тихо, така че вече нямах чувството, че мозъкът ми изтича през ушите. Дейзи ни поведе към дъното на помещението и се настани на едно кадифено канапе. Ник седна до нея, а с Джена се настанихме на местата точно срещу тях.

Дейзи запали поредната си цигара, като този път предложи на всички. Ник си взе, но аз поклатих глава:

— Благодаря, не пуша.

Висока жена с кестенява коса се приближи до масата. Носеше ярковиолетова рокля, толкова къса, че се зачудих дали не е започнала живота си като риза. Жената щеше да бъде дори красива, ако лицето ѝ не изглеждаше, сякаш току-що е лапнала лимон.

— Пак вие двамата — каза тя.

Дейзи завъртя очи, но Ник изглеждаше напълно невъзмутим.

— О, Линда, съкровище. Надявах се точно ти да си наша сервитьорка днес. Толкова ми липсваше слънчевата ти усмивка.

Линда скръсти ръце.

— Захапи ме отзад, тъпанар.

Ник се ухили самодоволно и за миг така ми заприлича на Арчър, че стиснах зъби.

— Защо реши, че няма да го направя? — попита той и вдигна вежди.

Дейзи го сръга с лакът.

— Добре, примирие — каза Ник. — Донеси ни от обичайното.

Зачудих се какво ли може да е. Зъл сок? Някакъв вид демонична енергийна напитка?

Киселият поглед на Линда се прехвърли върху Джена, която, съвсем нетипично за нея, се изчерви.

— Имат всички видове наливна кръв — обясни й Дейзи.

Определено не исках да се замислям върху това.

Джена се усмихна нервно.

— Ами тогава, една ъ-ъ чаша О-отрицателна.

— Добре. А ти? — попита ме Линда.

— Вода е добре — отвърнах.

— О, я стига — каза Ник и сложи ръка на облегалката на дивана.
— Искам да ти купя питие.

Той ме стрелна пак с онази усмивка и аз се наместих малко по-близо до Джена.

— Не пия.

Линда си тръгна, а Ник се разсмя:

— О, боже! Какъв праволинеен демон. Не е за вярване просто. Много яко!

— Така е. Мисля, че да изтръгвам човешки вътрешности от време на време ми е достатъчно и не се нуждая от други пороци.

Репликата се оказа голяма грешка.

Усмивката на Ник внезапно угасна и дори Дейзи се наежи.

— Извинявай, нямах предвид... — започнах да се оправдавам. — Самоиронията ми е някак си... втора природа. Нямах предвид нищо против вас двамата.

Дейзи, изглежда, се поуспокои, но Ник все още ме гледаше с неразгадаем поглед.

— Никога не сме наранявали никого, Софи — промълви той. — Нито Джеймс, нито ти.

— Да, но бихме могли — отвърнах. — Г-жа Касноф ми каза, че демоните могат да са нормални в продължение на години и после изведнъж да откачат и да станат чудовища.

Ник отмести поглед от мен.

— Не се ли надяват точно на това? — промърмори мрачно.

— Какво искаш да кажеш? — попита Джена, но Дейзи се наведе напред и сложи ръце на коленете на Ник.

— Нека да не започваме с това и днес — каза тя. — Имаме на разположение цяло лято, за да научим Софи на демоничност.

Той промърмори нещо, но Дейзи го хвана за брадичката и завъртя лицето му към себе си. Той я целуна с изненадваща страст, чак усетих как се изчервявам. Не бях се замисляла, че са заедно, поне не и по този начин.

Двамата най-после се откъснаха един от друг.

— Добре — каза Ник и се облегна назад, а пръстите му си играеха с ръба на полата на Дейзи. — Ако няма да споменаваме демонични неща, за какво ще си говорим тогава?

Макар тонът му да беше приятелски, в очите му все още имаше напрежение.

— В крайна сметка нали затова си тук, Софи? Да изкараш бърз курс по демоничност.

Изведнъж ми се прииска да си бях поръчала питие. Защо всички толкова държаха да се сближаваме от раз?

— Предполагам.

Линда се появи отново и стовари чашата на Джена с кръв така, че част от съдържанието ѝ се разплиска. Помислих си, че ще направи същото и с чашите на Ник и Дейзи, но те ги взеха от ръцете ѝ и не ѝ дадоха възможност.

На лицето ѝ се изписа отвращение, когато я докоснаха. Предполагам това би трябвало да ме засегне, понеже нали и аз съм демон, но всъщност не бих могла да я виня. В Ник и Дейзи имаше нещо, от което настръхвах. Мога да си представя колко зловещи изглеждат на обикновените вещици.

Особено пък като забелязах, че течността в чашите им е черна и лепкава.

— Какво е това? — попитах миг след като Линда ми остави бутилка с вода и изчезна.

Ник вдигна чашата си към мен, все едно вдига тост.

— И нека обучението да започне! Това, София, е еликсирът на Касандра. Правят го тук на място.

Завъртях капачката на шишето си.

— Еликсир? Като отваря с око от тритон и всякакви такива?

Ник се засмя, потопи пръст в чашата си и после го облиза.

— Не, няма око от тритон. Просто вода от Егейско море, няколко капки стогодишно бренди и много магия. О, и малко фейска кръв.

Пийнах вода, за да не се издам, че ми се догади от отвращение.

— И как действа? — попита Джена, докато прехвърляше чашата си от една ръка в друга.

— Казват, че те отвежда в правилното умствено състояние, за да можеш да получаваш видения от бъдещето — отвърна Дейзи.

Тя взе чашата си и я изпи на един дъх, все едно беше вода. Ник направи същото и като го гледах, хранопроводът ми направо пламна съчувствено.

Дейзи остави празната чаша, очите ѝ блестяха, а бузите ѝ горяха.

— Но най-вече прави всичко тук вътре — и тя посочи слепоочията си — по-замъглено. Хубаво е. Трябва и ти да си поръчаш.

— Мисля да пропусна замъгляването тази вечер.

Ник вдигна рамене.

— Ти губиш. — Той се облегна назад и прегърна Дейзи, а тя се притисна в него — Е, ще минем ли вече към частта със сприятеляването? — Той побутна Джена по крака. — Защо не ни разкажеш как стана вампир? Сигурно е много интересна история.

Не точно. Това беше една много тъжна история. Джена не ми я беше разказвала, преди да прекараме няколко месеца в една стая. Очаквах сега да им каже, че не ѝ се говори за това.

Но тя си пое дълбоко дъх и започна да разказва:

— Влюбих се в едно момиче, което беше вампир. Оставих я да превърне и мен, защото ме въвляче в цялата тази любовна история. После от Окоето я намериха, забиха дървен кол в сърцето ѝ, а аз... аз убих един човек, защото умирах от глад. От Съвета веднага ме откриха и ме пратиха в „Хеката“.

Гласът ѝ беше равен и спокоен, но аз виждах колко ѝ коства да разкаже тази история, макар и в такава опростена версия.

— О! — въздъхна Дейзи. — Толкова съжалявам.

В първия момент си помислих, че се отнася с насмешка към Джена, и ръцете ми се стиснаха в юмруци. Но когато отново я загледах, забелязах, че съчувствието ѝ беше съвсем искрено. Дори може би е имало сълзи в очите ѝ.

— Да — каза Ник. — Това е жестоко.

Никой в училището не знаеше нищо за миналото на Джена, освен мен и, предполагам, г-жа Касноф. А всички там се държаха с нея като с изрод и убиец. Но двамата демони срещу нас я гледаха със съчувствие.

Музиката се бе променила от думкащо техно към нещо по-нежно и бавно. Изпитах облекчение.

— Значи вие наистина не си спомняте как сте станали демони? — попитах.

Какво пък, ако ще ровят в личния живот на Джена, защо аз да не се бъркам в техния?

А и те не изглеждаха като да имат нещо против. Дейзи сложи глава на рамото на Ник.

— Наистина не помним. — Лицето ѝ стана някак дистанцирано. — Дори и в сънищата си. Сякаш всичко преди това е една огромна черна дупка.

Тя махна с ръка замислено и видях как пръстите на Ник стискат рамото ѝ.

— Знаем само, че някой ни е превърнал в такива — каза той напрегнато.

Джена ме стрелна с поглед, преди да попита:

— Как е възможно да знаете такова нещо?

— Чувстваме го. — Дейзи затвори очи. Когато отново ги отвори, в тях блесяха сълзи. — То е сякаш сме били...

— Изнасилени — довърши Ник вместо нея, а тя кимна.

— Да, точно така. Сякаш всичко в нас е различно. Мозъците ни, душите ни, кръвта ни...

Кимнах. Нали баща ми спомена, че демонизмът навлиза буквално в ДНК. Аз съм била родена такава. Колко ли е странно да се събудиш демон?

— Ужасно е — продължи Дейзи. — Цялата тази магия, която пулсира в черепа ти ден след ден.

Думите ѝ прозвучаха приглушено, сякаш се опитваше да не заплаче. Нямах представа какво да ѝ кажа. Имам предвид, че не бях най-щастливата на света че съм демон, но определено не се чувствах така. Ако така се чувстват през цялото време, разбирам защо пият толкова много.

— А вие всъщност използвате ли силите си? — попитах.

Но преди да успеят да ми отговорят, проехтя страшен гръм.

— Какво беше това? — попита Джена и едва не изпусна чашата си с кръв.

— Гръмотевица? — предположих, макар звукът да приличаше повече на плясък от камшик или разцепване на дърво.

Музиката изведнъж замлъкна, но тишината веднага бе нарушена от викове и ръмжене от дансинга.

— Не се тревожете — каза Ник и махна с ръка. — Сигурно някакви върколаци са се сбили. Случва се почти всяка вечер.

Но в този момент някой... или нещо изкрещя и изведнъж се разнесоха писъци и топуркащи крака.

— Прилича ми на нещо по-лошо от сбиване между върколаци — казах и се изправих.

Опитах се да видя дансинга. Не беше лесно да се различи каквото и да било сред този пушек. Единственото, което видях, бяха някакви фигури, които си проправяха път към вратите. Една фея се издигна над тълпата и крилете ѝ се размахваха бясно. Светна нещо сребристо и се заби в глезена ѝ. Тя изпищя от болка и падна обратно в тълпата.

Едва тогава ги видях. Движеха се сред пушека, сякаш бяха направени от него, имаше десетина тъмни фигури. Един от тях се доближи достатъчно, за да различа сините светлини на кинжала, който държеше в ръката си.

Устата ми пресъхна и сърцето ми се строполи някъде по-надолу от петите.

— Какво е? — попита Дейзи любопитно.

Едва успях да произнеса думите:

— Окото на Бога.

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

— Какво? — изрева Джена и скочи на крака.

Ник също се изправи, но после поклати глава:

— Не е възможно.

Мощна синя светкавица проблесна, докато вещицата, която порано бях забелязала да танцува с един върколак, се сби с трите тъмни фигури.

— О, боже! — извика Ник и очите му се разшириха от ужас.

Дейзи хвърли цигарата си на масата.

— Окото не може да влезе тук — каза тя и поклати глава. — Никога не са се опитвали да проникнат в „Шели“ досега. Никога.

Ник примига, сякаш все още не можеше да повярва на очите си. Настана хаос. Въздухът беше пропит с толкова магия, че кожата ме болеше. Но въпреки това явно никое от заклинанията не вършеше работа. Все повече членове на Окото изпълваха помещението. Бяха по-малко на брой, но имаха на своя страна елемента на изненада, а да не споменаваме, че повечето същества в заведението бяха пили. А това „замъглено“ състояние на ума, за което Ник и Дейзи споменаха порано, много затруднява правенето на магии.

— Как ще се измъкнем оттук? — попита Джена. Тя дишаше тежко и кучешките ѝ зъби бяха удължени. — Има ли заден изход или нещо такова?

Ник най-после откъсна очи от входа на клуба.

— Не. Но можем да си направим.

Той хвана Дейзи и я поведе.

— Чакай! — извиках. — И тримата замръзнаха, вперили погледи в мен. — Просто мисля, че... трябва да направим нещо.

Отдясно видях още една фея, опитваща се да полети над тълпата. Не успя, защото крилото ѝ бе ранено.

— Трябва да им помогнем.

Ник погледна към феята и се усмихна злобно.

— Те не биха го направили за нас. А ние трябва да те измъкнем бързо оттук. Така че, хайде.

— Ник — казах аз, но Джена хвана ръката ми.

— Софи, той е прав. Да се махаме. Моля те.

Поколебах се за миг, после стиснах ръката ѝ в отговор и тръгнах след Ник, който водеше Дейзи към задната част на клуба.

Стената беше масивна, но Ник вдигна ръка и щракна с пръсти. Част от тухлите се строшиха и си помислих, че никога не съм виждала нищо по-красиво от появилата се пролука в стената.

Но ние не бяхме единствените, които искаха да излязат оттам. В момента, в който дупката зейна, тълпата се скупчи около нея и всички се опитваха да се промушат навън.

Писъците зад нас ставаха все по-силни и без да се обръщам, знаех, че Окоето идва насам. Блъскането покрай пролуката стана неудържимо и до мен един върколак ухапа вещер, който се опитваше да си проправи път.

— О, боже! — извика Джена.

Очите ѝ бяха кървавочервени и кучешките ѝ зъби стърчаха навън.

— Всичко ще е наред — казах ѝ аз, макар да бях съвсем сигурна, че до един ще бъдем прободени от сребърните кинжали на Окоето, и то всеки момент.

За миг се запитах дали Арчър е сред тях сега и дали той е успял да ги вкара тук, използвайки магическите си способности. От тази мисъл ми призля, така че я пропъдих и стиснах Джена по-здраво.

От всички страни започнаха да ни притискат тела и се уплаших, че ще паднем. Затворих очи. Цялата треперех.

„Мърдай“ — помислих си, когато сърцето ми се сви от паника.

И изведнъж го почувствах. Магията започна да извира от земята под мен. Дори не трябваше да вдигам ръцете си.

Концентрирах се върху магическите същества пред мен и дори си представих щит около Ник, Дейзи и Джена.

„Премести се“ — помислих си отново, този път по-силно.

Имах предвид просто да минат през процепа, сякаш заклинанието ми е топка за боулинг, а те са кегли. Но както обикновено силите ми бяха в повече. Всички като един се блъснаха в стената, само Джена, Дейзи и Ник останаха по местата си.

— Много добре, Софи. — Ник ме потупа по рамото. Той и Дейзи се отдръпнаха от зашеметеното множество и се изнизиха през дупката. Дори Джена ми се усмихна, докато излизаше.

Изходът водеше към улицата, на която бяхме по-рано. Изненадах се колко е студена нощта в сравнение с влагата в клуба и потрепнах, когато потта започна да изсъхва по кожата ми. Ник и Дейзи вече тичаха по улицата към Портала, но аз се обърнах отново към заведението. Джена стоеше до мен.

Няколко души се бяха изправили на крака, но по-голямата част все още лежаха на земята. Една вещица на моята възраст мигаше насреща ми объркано. А зад нея видях група от ловците на Око, които си проправяха път към нас и изваждаха кинжалите си.

— Джена, бягай с Дейзи и Ник — казах, без да отмествам очи от дупката в стената.

— Софи...

— Тръгвай! — извиках по-остро, отколкото възнамерявах. — Ще ви настигна.

Тя се поколеба за секунда, преди да се обърне и да тръгне след Ник и Дейзи.

Не знаех колко магически сили са ми останали, но се концентрирах максимално и вдигнах ръце срещу мъжете в черно. Не проблесна никаква светлина, но усетих заклинанието за атака — едно от онези, на които ме научи Алис, да нахлува в пръстите ми. Мъжете в черно се строполиха като вкаменени, а миг след това коленете ми удариха паважа. Не бях правила никакви заклинания в продължение на шест месеца и сега изведнъж две силни магии с няколко секунди разстояние. Колко точно глупава мога да съм?

Макар главата ми да беше замаяна от магията и изтощението, се насилих да стана на крака. Трябваше да се добера до останалите, трябваше да успея. Видях ги в далечината, като минаха под една улична лампа. Джена се обърна и спря за миг, като видя колко назад съм все още. Успях да вдигна ръка и да ѝ помахам да продължава. Тя не помръдна, но Ник ми кимна, хвана я за ръката и я поведе нататък. Опитвах се да се изправа и да тръгна след тях. За тичане и дума не можеше да става, но поне вървах, колкото бързо можех, а токчетата ми се пързалиха по влажната улица.

И все пак бях твърде бавна.

Почти стигнах до края на алеята, когато една ръка се плъзна около кръста ми и ме дръпна назад, извън обсега на уличната лампа. Не бях сигурна дали е някой от убийците на Окото или вещер, или пък някой обикновен изнасилван или обирджия, но без съмнение беше мъж. Бе малко по-висок от мен и чувах накъсаното му дишане в ухото си. Нямаше никакъв начин да направя каквото и да било заклинание. Бях прекалено изтощена. Но след като нямах магия, разполагах с цял набор от хватки, научени в часовете при Ванди.

„Техника девет, тъпанар такъв“, помислих си — и замахнах с лакът назад, като в същото време се опитах да забия токчето си в глезена му.

Той с лекота блокира и двете действия, като същевременно заздрави хватката и дори ме повдигна малко над земята, така че не успях да го ритна.

Изведнъж изпаднах в истинска паника. Някой, който може с такава лекота да блокира техниките от магическата самозащита, беше много по-опасен от всеки случаен перверзник. Тъкмо се канех да пробвам техника петнайсет, която включваше да му счупя носа и да му отнема шансовете да има потомство, когато той се наведе над ухото ми и прошепна:

— Дори не си го помисляй, Мерсер!

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

„Това не може да се случва наистина“ — беше единствената мисъл в главата ми.

Арчър ме остави на земята и отпусна хватката си.

„Сигурно има някаква грешка. Сигурно е някой друг, който се подвизава в Англия и по случайност е наясно с магическата самозащита и ме нарича Мерсер. Защото не е възможно точно в тази нощ, на фона на всичко друго, да се окажа лице в лице с...“

Обърнах се.

Светлината беше много слаба, но без никакво съмнение до мен стоеше Арчър Крос. Изглеждаше много по-груб, отколкото последния път, когато го видях. Долната част от лицето му беше покрита с брада, а и косата му бе по-дълга. Освен това изглеждаше по-възрастен. Уморен. И въпреки това, да го видя отново, беше като ритник в гърдите.

Изпитвах толкова много емоции, че не можех да ги идентифицирам. Страх, определено. Ужас.

Но под тях имаше и нещо друго. Чувство, което не бях сигурна дали искам да назова.

Приличаше малко на радост.

Но бързо го сломах. Ужасът вземаше връх и си спомних, че последния път, когато бях насаме с Арчър, той ми извади нож. Искях да видя този път какво ще стане.

Събрах всичките си сили, за да направя някаква магия. Едва ли можех да се преместя, но една бърза светкавица сигурно би дала резултат. Усещах магията да се надига от земята и да пълзи по краката ми, но беше много слаба. Сигурно би стигнала да метна няколко искри по него.

Но преди да успея да направя каквото и да било, той хвана ръката ми и ме дръпна навътре в сенките, като ме завъртя така, че гърбът ми опря в стената.

Веднага вдигнах коляното си. Не беше точно техника от магическата самозащита, по-скоро момичешки инстинкт, но нямаше значение. Той успя да обезвреди и това. После застана точно пред мен и стисна здраво китките ми, защото се опитвах да се измъкна.

— Няма да те нараня — промърмори през зъби. — Но не бих гарантирал за другите.

Изведнъж спрях да се боря, като си спомних колко от убийците на Окоето бяха изпълнили клуба. В този момент чух някакво момче да крещи:

— Крос!

Арчър погледна през рамо и застана така, че да ме прикрие с тяло.

— Не е тя — извика. — Някакво обикновено момиче е.

Момчето изреди думи на някакъв неразбираем език, за който предположих, че е италиански. Поне така звучеше. Не разбрах какво каза, но накара Арчър да измърмори под нос някои твърде разбираеми думи, преди да отвърне на същия език. Прозвуча ми странно от неговата уста. Чух звука от отдалечаващи се стъпки.

Той пусна китките ми и се подпря на стената зад мен, но аз останах в напрежение, защото се притеснявах, че ако се отпусна дори за миг, неминуемо ще се докоснем.

Той въздъхна.

— Това прави колко? Втори път, когато ти спасявам живота. Даже трети, ако броим онова в часа по самоотбрана при Ванди. Като стана дума за това, все още вдигах лакътя си твърде високо при техника девет.

Преглътнах два пъти, преди да съм в състояние да кажа нещо.

— Ще поработя върху това.

Чаках го да се отмести. Имах нужда да се отмести, защото вече започвах да треперя. Но той остана, където си беше. Толкова близо до мен, че виждах виолетовите кръгове под очите му и осъзнах колко са изпити бузите му.

Положих максимални усилия, за да задържа погледа си в празното пространство някъде над дясното му рамо. Представяла съм си как срещам Арчър отново толкова много пъти и имаше милиони неща, които исках да го попитам, като например защо спаси живота ми сега, откако работи за Окоето...

И дали само се е преструвал, че ме харесва?

Вместо това казах просто:

— Окоето заради мен ли дойде тук?

— Всъщност дойдохме, защото дочухме, че тази вечер раздават безплатно хотдог. Представи си колко бяхме разочаровани.

Дръпнах ръката си, за да го погледна. Това се оказа грешка, защото бяхме толкова близо един до друг, че да завъртя лице към него значеше носовете ни да са на няколко сантиметра разстояние. Така че се обърнах отново настрани и насочих думите си към улицата:

— Като се видяхме последния път, ти ми извади нож. Така че, ако си спестиш шегите, никак няма да е зле.

Естествено, последния път, когато се видяхме, също така споделихме и една страстна целувка. Толкова страстна, че косата ми едва не се подпали, но не исках да го споменавам.

Запитах се дали и той си помисли същото, защото съм сигурна, че видях как гледаше устните ми.

— Добре. Да, бяхме тук заради теб. А ти какво правеше тук всъщност?

Примигах срещу него.

— Аз ли? Съветът иска да те убие на място — изсъсках аз. — А ти къде се криеш? В задния им двор.

— Не се крия. Просто бях изпратен в Лондон. А и ти не отговори на въпроса ми.

Постарах се да отдръпна глава назад, така че да го погледна, като същевременно избегна всякакъв потенциален физически контакт между лицата ни. Бяхме достатъчно близо, така че можех да видя отражението си в очите му. Игнорирах гюлето, което се стовари в стомаха ми, и отговорих:

— Тук съм с баща си.

Той вдигна вежда и за миг изглеждаше точно като онзи Арчър, когото познавах.

— Семейно събиране на демони?

Бях на косъм да му кажа за Очистването, но преди да спомена каквото и да било, онова момче извика още нещо на италиански отнякъде. Арчър затвори очи, пое си дълбоко дъх и му отговори нещо. После бръкна в джоба си.

Не мислех, че е възможно, но се стегнах още повече.

— Успокой се — промърмори той и извади малка златна монета. — Този е Рафаел. Понеже е един от най-младите ни братя, за щастие е и от най-глупавите. Попита ме защо се бавя и му казах, че изтривам паметта ти, преди да те отпратя.

— Можеш да направиш такова нещо?

Той пусна една лека, самодоволна усмивка.

— Не, но той не знае. Затова стои толкова далеч. Страх го е да не прихване някакви магически бактерии.

Каза го спокойно, но в гласа му имаше горчивина. Може би за хиляден път се запитах как е възможно един вещер да стане член на Окоото на Бога и се надявах да имам достатъчно време да го попитам.

Той ми подаде монетата.

— В Лондон ли сте отседнали?

— Не, в абатство Торн. То е...

— Ще те намеря — каза той и затвори пръстите ми около монетата. — Просто носи това със себе си.

— Не — казах аз и го хванах за ръкава. — Арчър, в Торн са всички от Съвета. Да не споменавам баща ми, който е пуснал заповед за екзекуцията ти.

— Има много неща, за които трябва да си поговорим, Мерсер — отвърна той и хвърли поглед към другата страна на улицата. — Ще рискувам.

Поклатих глава, но той вече си тръгваше.

— Избягвай осветените участъци и се омитай оттук по най-бързия начин — каза той. — И, Мерсер, отсега нататък стой настрана от магически нощни клубове, става ли? И тези не са ти приятели.

— Какво искаш да кажеш?

Опитах се отново да го хвана за ръкава, но той побягна. Видях Рафаел. Арчър беше прав, момчето бе много малко. Може би на около четиринайсет.

Стоях плътно до стената, а Арчър сложи ръка на рамото на Рафаел и му каза нещо с весел и приветлив тон. Рафаел поклати глава и продължи да гледа в моята посока. Изведнъж от задния изход на заведението избухна ярка синя светлина и двамата с Арчър хукнаха нататък. Това ми даде възможност да се измъкна незабелязано.

Бях замаяна, а коленете ми се подгъваха, но продължавах да вървя по алеята. Подпрях се с ръка на хлъзгавата стена и положих

максимални усилия да не повърна. Нямах представа накъде да продължа. Само се надявах Дейзи, Ник и Джена да са ми оставили някакви знаци, по които да мога да ги проследя.

Но щом стигнах до края на улицата, видях, че тримата ме чакат пред някаква бетонна сграда. Дейзи и Ник отново пушеха, а Джена крачеше нервно напред-назад, кучешките ѝ зъби все още стърчаха, а очите ѝ бяха червени.

Щом ме видя, цялото ѝ лице се озари. Изглеждаше повече като дете, зърнало Дядо Коледа, отколкото като вампир.

Доближих се до тях и Джена се метна на врата ми.

— Бях сигурна, че са те хванали — каза тя с прегракнал глас.

Прегърнах я и буца заседна в гърлото ми. Бях се заклела да няма повече тайни между нас, но просто нямаше как да ѝ кажа за Арчър. Джена беше най-добрата ми приятелка, но имаше неща, които дори тя не би могла да разбере.

— Заради тези скапани ботуши — рекох аз и се засмях нервно. — Не са най-подходящите обувки за тичане.

Джена ме прегърна отново и хвана лицето ми с длани. Очите ѝ вече не бяха червени, но в тях имаше сълзи.

— Толкова съжалявам, Софи. Ако имах представа, че това място ще се окаже толкова опасно за теб...

— Да — добави Дейзи и се доближи до нас. — Нищо подобно не се е случвало никога в „Шели“, заклевам се. Никога не бихме те довели тук, ако знаехме.

Дори Ник се доближи и лицето му беше сбръчкано в гримаса.

— Джеймс ще ни убие, ако научи. Искахме да ти помогнем да разбереш какво е да си демон, а вместо това едва не те натикахме в ръцете на Окото.

И тримата изглеждаха толкова потиснати, толкова изпълнени с вина и съжаление, че направо ми призля.

— Всичко е наред — казах и махнах с ръка. Все едно ловците на демони са едва ли не на всяка крачка и да налетиш на тях е най-нормалното нещо. — Добре съм. А сега нека да се махаме оттук.

Дейзи беше споменала, че втория път не било толкова зле, колкото първия, но или се бе объркала, или бе страшна лъжкиня. Втория път беше много по-неприятно, може би защото бях толкова изтощена. Все пак някак успяхме да се доберем до мелницата и макар

да имах чувството, че семейство джуджета каменоделци са се настанили в черепа ми, успях да се заклатушкам по целия път до къщата. За щастие, изглежда, всички вече си бяха легнали, защото на входа бе тъмно и тихо. След като се извиниха шепнешком за пореден път, Дейзи и Ник тръгнаха към своите стаи, а ние с Джена — към нашите.

Джена се спря пред вратата си.

— Соф, наистина съж...

— Джена, ако още веднъж го кажеш, ще ти цапардосам розовата тиква.

Тя се усмихна.

— Добре, добре. Ако още веднъж предложи да ходим на нощен клуб, най-добре ми забий един.

— Непременно.

Едва се доვлякох до стаята си. Сложих си пижама и си измих зъбите, а в това време в замаяната ми глава се въртеше за пореден път срещата с Арчър. Преди шест месеца той ми бе извадил нож в мазето на „Хеката“. Тази нощ ме спаси от убийците на Окото. Защо?

Захвърлих дънките си на пода и преди да си легна, бръкнах в предния джоб. Златната монета, която ми даде, все още беше топла. Бе много стара и портретът, отпечатан от едната ѝ страна, бе почти изтъркан, така че дори не можех да кажа дали е на мъж или на жена.

„Запази я — каза той. — Ще те намеря.“

Трябваше да я изхвърля. Трябваше да намеря коя от стотиците стаи в тази къща е спалнята на баща ми, за да му разкажа какво се случи. Трябваше да свърша много неща, но това, което в действителност направих, бе да стисна монетата и да я мушна под възглавницата.

ШЕСТНАЙСЕТА ГЛАВА

За щастие тази нощ нямах кошмари и спах непробудно почти до обяд. Сигурно щях да спя и още, ако вратата на стаята ми не се бе отворила.

— Изчезвай, Джена — промърморих аз, без да отварям очи.

— Веднага, ако бях Джена — отвърна плътен глас, който определено не принадлежеше на Джена.

Събитията от предната нощ нахлуха в ума ми и си спомних как Арчър ми каза да задържа монетата, за да може да ме намери, и как я оставих под възглавницата си.

Изправих се толкова бързо, че направо счупих звуковата бариера, но се оказа, че на прага стои Кал, а не Арчър. Отдъхнах си с облекчение, но и с леко разочарование.

— Здравей — казах и се надявах косата ми да не е огромна рошава купчина, макар да бях сигурна, че е, понеже я виждах с периферното си зрение.

— Здравей.

— В стаята ми си.

— Така е.

— Това разрешено ли е?

— Е, нали сме сгодени — каза той безизразно.

Изгледах го и отместих косата от лицето си. Не знаех дали това е шега или не. С Кал никога не можеш да си сигурен.

— Искаш да ме гледаш как спя ли? Защото ако е така, с годежа ни е направо приключено.

Устните на Кал се разтеглиха в нещо, което би могло да е усмивка.

— За всяко нещо ли имаш остроумен отговор?

— Ако е възможно, да. Е, защо си тук?

— За да разбера как мина снощи.

Сърцето ми заблъска болезнено и единственото, за което можех да мисля, беше онази златна монета, прогаряща дупка под

възглавницата ми.

— Добре мина. Знаеш как е, село. Жалко, че трябваше да го пропуснеш.

— Да — каза той и потърка челюстта си с ръка. — Беше много странно. Баща ти каза, че има само няколко болни растения, които трябва да погледна, но ставаше така, че веднага щом излекувам едно, следващото започваше да оклюмва. Наложих се да се занимавам с всеки храст в цялата градина. Приключих чак към десет вечерта.

— Това е много странно наистина — казах аз, макар някакво подозрение да започна да се оформя в ума ми.

Едва ли съм единствената, която е осъзнала, че Кал няма да хареса особено идеята за ходене в „Шели“.

— Научи ли нещо за Ник и Дейзи?

А, да. Тази част от мисията ми се оказа пълен провал.

— Не, не точно. Беше много скучна вечер.

Въпреки целия опит, който натрупах в последно време, не ме биваше много в лъжите, а Кал не бе идиот. Той ме гледа няколко секунди, а после каза:

— Баща ти се прибра рано тази сутрин. Убийци на Окото са нападнали някакъв клуб в Лондон тази нощ.

— О-о! — възкликнах аз. — Сигурно е било ужасно.

— Да — отвърна Кал, като продължаваше да ме гледа в очите. — Явно са имали информация, че дъщерята на председателя ще е там заедно с други двама демони и вампир.

Усетих как пребледнявам.

— Гадост. Той бесен ли е?

Кал сви рамене.

— Може да се каже. И аз не съм много възхитен от това.

Отметнах завивката и станах от леглото, като придържах нощницата си.

— Кал, ще ми се наложи да се разправам с ядосания си баща. Моля те, не вкарвай излишен мачовски драматизъм.

Той ме хвана за китката.

— Нищо подобно не правя. И не съм ядосан на теб, а на тях. Не е трябвало да те водят там.

Ръката му беше топла за разлика от моята.

— Предполагам, че са искали да бъдат мили — обясних аз. — А и казаха, че Окоето никога не е правило нападения там досега.

Пръстите му се свиха около китката ми почти до болка.

— Значи търсеха теб?

— Да... Така изглежда.

Някой почука на вратата. Кал пусна ръката ми и подскочихме изненадани, когато Лара отвори вратата. Ако г-жа Касноф беше хванала Кал в стаята ми при затворена врата, а ние и двамата още по пижами, щеше да има много гневни погледи, присвити устни, думи като „крайно неприемливо“ и т.н.

Но Лара изглеждаше... радостна. Изражението ѝ бе дори леко самодоволно.

— Софи, баща ти те очаква в библиотеката.

— Добре. Нека да си взема душ и слизам.

— Той също така ме помоли да ти предам, че иска да си облечеш нещо различно от дънки и гуменки.

Това малко ме пообърка, но не исках да го показвам на Лара.

— Имам рокля — казах аз.

— Отлично — отвърна тя, но не си тръгна.

— Предполагам, това е намек да те оставя — каза Кал и се изчерви. — Ще се видим по-късно, Софи.

Когато двамата с Лара излязоха, аз подпрях чело на прозореца и въздъхнах. В градината фонтанът пръскаше блестящи струи, а вятърът донесе ухание на лавандула, което баща ми много харесваше. В светлината на деня беше много лесно да си представя, че снощната случка е плод на въображението ми.

Почувствах се малко по-добре, като си взех душ. Ясно е, че баща ми ще е бесен. Може дори да ми се развика. Ще трябва да го понеса.

Единствената рокля, която си носех, бе бяла лятна рокля на сини цветчета. Беше красива, но предполагам, че се очакваше да облека нещо по-официално. Използвах заклинание, за да я превърна в семпла черна рокля без ръкави. Добавих лека жилетка и колие с перли, преди да осъзная, че отново използвам магическите си сили.

„Да, но това заклинание не беше кой знае какво“ — помислих си аз. Шансовете магията ми да се превърне в застрашителна и неконтролируема, докато правя заклинания за промяна на облеклото си, са много малки.

И въпреки това ми направи впечатление колко лесно се върнах към навика си да използвам магия.

Успях да сплета косата си. Реших да не си слагам грим, понеже си мислех, че колкото по-невинна изглеждам, толкова по-трудно ще му е на баща ми да хвърля огън и жупел с поглед или каквото там бащите правят.

Преди да изляза, грабнах златната монета изпод възглавницата и се огледах. В стаята нямаше места за криене, така че в крайна сметка добавих джоб на роклята и сложих монетата вътре.

Баща ми стоеше пред големия прозорец с ръце, скръстени зад гърба в типичната поза „толкова съм разочарован от потомството си“.

— Татко? Лара ми каза, че си искал да ме видиш.

Той се обърна и устата му представляваше абсолютна права линия.

— Да. Добре ли си прекарахте снощи с Ник и Дейзи?

Едва се удържах да не бръкна в джоба си и да стисна монетата.

— Не точно.

Той не каза нищо, така че прекарахме известно време в мълчание, докато накрая започна да не ме свърта.

— Виж, ако мислиш да ме наказваш, просто искам да минаваме нататък.

Той продължи да ме гледа.

— Искаш ли да ти кажа как прекарах вечерта си? Всъщност не беше точно вечер, понеже продължи до ранните часове на утрото.

Изстенах вътрешно. Г-жа Касноф използваше тази тактика понякога, за да изброи по колко начини лошото ми поведение я е наранило.

Сигурно са го научили в онези елитни училища за непровинили се вещири.

— Да.

— Прекарах тези часове на телефона. Знаеш ли с кого разговарях?

— С някоя от онези горещи линии?

— Де да беше така — просъска през зъби той. — Не. Бях зает да уверявам поне трийсет влиятелни вещици, вещири, зооморфи и феи, че дъщеря ми, бъдещият председател на Съвета, не е причинила

наранявания на поне дузина души, докато се е опитвала да избяга от нощен клуб по време на нападение от страна на Окото на Бога.

— Не съм ги наранила! — възкликнах аз. После си спомних колко силно се блъснах в стената и потрепнах. — Е, поне не нарочно.

Баща ми наведе глава и подпря челото си с два пръста.

— По дяволите, София.

— Съжалявам. Наистина. Опитах се да им помогна. Повалих всички убийци на Окото, които ги преследваха.

— Не — каза той и вдигна глава. — Не, вината е моя. Трябваше да се погрижа за това още щом пристигна.

— С кое?

— Ела с мен. Имаме много работа.

Баща ми разпери ръка, сякаш трябваше да тръгна първа, но аз си останах на мястото. Чувствах се напълно объркана. Когато мама ми беше ядосана, тя просто крещеше и с това приключвахме.

Преглътнах.

— Къде отиваме? Искам и Джена да дойде.

Каквото и да бе намислил баща ми, не исках да се справям с него сама.

Но той се усмихна загадъчно и отвърна:

— Опасявам се, че г-ца Талбът си има компания.

— Какво имаш предвид?

— Научих, че г-ца Талбът и Виктория Станфорд са станали близки по време на престоя ѝ в Савана миналата година. За щастие точно сега г-ца Станфорд получи неколкоседмична ваканция от задълженията си за Съвета. Помислих си, че би се радвала да прекара известно време с Джена.

— Довел си Викс тук?

Той се обърна отново към прозореца и кимна към нещо там.

— Полетът ѝ пристигна късно тази нощ.

Доближих се до него. На ливадата пред входа Джена вървеше ръка за ръка с много бледо и красиво момиче, главите им се докосваха. Викс изглеждаше на шестнайсет, но при положение, че работи за Съвета, предполагам, е малко по-голяма.

Джена се смееше. Гърлото ме стегна от чувство, което донякъде беше радост за Джена, донякъде ревност, че трябва да я споделям, донякъде гняв.

Спомних си изражението на баща ми в първия ден, когато Джена се застъпи за мен и с г-жа Касноф ни нарекоха как?

Непобедим отбор.

— Добър ход — промърморих аз.

Очаквах да отрече, но той каза просто:

— Да, и аз така си помислих. А сега ела.

Хвърлих още един поглед на Викс и Джена, надявайки се да погледне към мен и да ѝ помахам, но тя не се обърна.

СЕДЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Мислех си, че вече съм започнала да се ориентирам в Тори, но като тръгнах след баща ми по коридора, а после завихме наляво и накрая се качихме по едни стълби, напълно загубих ориентация.

Той най-после спря в един участък, който изглеждаше, сякаш никой не е влизал там от времето на Алис. Мебелите бяха покрити с калъфи, а по портретите на стените се беше натрупал дебел слой прах. Пред нас имаше масивна дъбова врата и щом баща ми натисна дръжката, очаквах едва ли не оттам да изскочи нечия полудяла, отдавна заключена жена.

Но като надникнах, единственият човек, когото видях, бях самата аз. Много пъти аз.

Почти всеки сантиметър от стените беше покрит с огледала. Големи и орнаментирани и изглеждаха като че тежат три пъти повече от мен. Имаше и малки кръгли огледалца, които отразяваха само части от мен. Стари огледала, толкова захабени и изтъркани, че едва се виждаше какво се отразява в тях.

Баща ми отиде да дръпне сивите кадифени завеси, но когато ги докосна, те се откачиха и се строполиха на земята.

— Е, нищо — каза той, оглеждайки купчината. — Това е моята къща все пак. — После вдигна вежди към мен. — Сигурно се чудиш защо те доведох тук?

Пристъпих към центъра на стаята, а сандалите ми пляскаха по мраморния под.

— Предполагам, че тук започва частта с наказанието — отвърнах аз. — Чудя се дали ще трябва да измия всички тези огледала, или да се вирам в отражението си, докато започна да изпитвам вина.

За моя изненада баща ми се усмихна.

— Не, нищо толкова абстрактно. Искам да счупиш едно от огледалата.

— Моля?

Баща ми се облегна на прозореца и повтори:

— Счупи едно огледало, Софи.

— С глава ли? Защото това ми звучи като телесно наказание и майка ми няма да е никак съгласна.

— С магия.

О! Загледах се в множеството огледала и промърморих:

— Мисля, че предпочитам да използвам главата си.

Баща ми не отвърна нищо, така че го погледнах решително:

— Добре, кое да бъде?

Той вдигна рамене:

— Няма значение, избери си едно.

Загледах се в огледалата по стените. По-големите ще са по-лесна мишена, но като се разтрошат, навсякъде ще хвъркнат парченца. По-добре да си избира някое по-трудно за уцелване, но с по-малко щети и болка.

Избрах си едно малко огледало отляво на баща ми. Беше с размерите на длан. Концентрирах всичките си сили и си помислих: „Счупи се!“

Последва оглушителен звук от това, че всички огледала в стаята се пръснаха и блестящи частици се разлетяха наоколо. Изкресях и вдигнах ръце, но стъклата не ме докоснаха.

Замръзнах на сантиметри от лицето ми, постоях така за миг, достатъчно дълъг, че да видя хиляди отражения на изпълнените си с ужас очи, а после започнах бавно да се прибират обратно в празните си рамки. Чу се пукащ звук и огледалата отново си бяха цели.

Обърнах се. Баща ми все още седеше на прозореца, но стискаше ръце, а по лицето му се стичаше пот. Изведнъж отпусна ръце, облегна се назад и въздъхна тежко.

— Съжалявам! — извиках аз. — Казах ти, много съм зле с тези неща. Всеки път, когато се опитвам да направя някаква магия, тя става някак огромна, страшна и избухваща...

Той потърка замислено чело.

— Не, Софи, всичко е наред. Точно това се надявах да се случи.

— Надявал си се да предизвикам масово огледалотресение?

Той се усмихна, но изглеждаше някак напрегнат.

— Не, надявах се да видя точно колко мощна е силата ти. — Очите му грееха и в тях имаше нещо като гордост. — Ти надхвърли очакванията ми.

— О! Е, радвам се, че способността ми да взривявам разни неща те впечатлява, татко.

— Сарказмът ти е...

— Знам, знам. Непривлекателно качество за една млада дама.

Но баща ми се ухили и ми се стори, че изглежда по-млад и някак по-малко като човек, който си глади вратовръзките.

— Всъщност смятах да кажа, че е нещо, което си наследила от мен. Грейс не харесваше саркастичните ми коментари.

— О, наясно съм — отвърнах аз, без да се замисля. — Половината седми клас прекарах наказана вкъщи заради това.

Той изсумтя.

— Мен веднъж ме изхвърли от колата на средата на пътя в Шотландия, защото пуснах много невинна шега относно уменията ѝ да чете пътна карта.

— Сериозно?

— Мхм. Трябваше да вървя пеша цели пет километра, преди да спре и да ме качи обратно.

— М-да, майка ми е страшна.

Засмяхме се.

После баща ми се закашля и отмести поглед встрани.

— Както и да е, силите ти определено са впечатляващи, но ти липсва контрол.

— Да, и на мен така ми се стори.

Той се отмести от прозореца.

— Алис те е учила на заклинания.

Не беше въпрос.

— И там се справях много зле — отвърнах, без да го поглеждам. — Елодия напредваше много по-бързо.

Баща ми ме изгледа изпитателно.

— Кал каза, че си използвала заклинание за преместване, за да убиеш Алис.

— Кал има голяма уста — промърморих аз.

— Направила ли си го?

— Да. Но преместването ми беше за буквално два метра. Не беше особено впечатляващо. Както казах, Елодия го правеше с лекота и много по-бързо от мен.

— Но Елодия е вещица — каза той. — Да управлява силите си за нея е било много по-лесно, отколкото за теб.

— Какво имаш предвид?

— Да сравняваш силите си с тези на Елодия е все едно да сравняваш гейзер с воден пистолет. Твоята магия е много по-мощна, но и... да кажем, трудна за управление. Като се има предвид на какъв емоционален стрес си била подложена в „Хеката“, няма никакво съмнение, че магиите ти са ставали все... как го нарече? Избухващи.

Поклатих глава.

— Магиите ми бяха много зле още преди да попадна в „Хеката“. Не помниш ли учителя, който си загуби паметта? Или цялата драма на бала?

— Същата работа. Магическа мощ, която нямаш идея как да контролираш. И колкото по-потисната те кара да се чувстваш, толкова по-трудно става за теб да добиеш контрол над силите си.

Той се доближи и хвана ръката ми. Точно както с Ник и Дейзи, можех да усетя как силата тече във вените му.

— Прекарах години, в които се чувствах по същия начин, Софи.

— Наистина ли? — едва прошепнах аз.

Той кимна:

— Не бях много по-голям от теб, когато майка ми... — Той не довърши и пръстите му импулсивно стиснаха моите по-силно.

— След смъртта на баща ми — продължи — бих изтръгнал магията от себе си с голи ръце, стига да можех. Също като теб, отказвах да използвам магия, защото тя ме ужасяваше.

— Не се бях замисляла какво е било за теб.

Опитах се да си представя как аз бих се почувствала, ако вместо Алис да убие Елодия, баща ми беше убил мама. Но веднага пропъдих тази мисъл, защото не можех да я понеса.

— И какво промени мнението ти?

Той въздъхна:

— Това е дълга история. Работата е там, че аз може би се научих да контролирам силите си до много прецизна степен. Например — Той вдигна ръката си и я насочи към най-малкото огледало в стаята, което досега дори не бях забелязала. — Счупи се — каза тихо.

Машинално се свих, но се чу само леко пукане и по повърхността на огледалото премина цепнатина.

— Добре — казах бавно. — Това определено не беше експлозия. Е, как го постигна?

Той отпусна ръце и се обърна отново към мен:

— С комбинация от няколко неща. Концентрация, дълбоко дишане...

— Йога за демони? — предположих аз, а той се засмя.

— Нещо такова. Най-лесният начин да ти го обясня, е като ти кажа, че ти и аз, Дейзи и Ник, Алис и майка ми, всички ние имаме божествена сила, само че телата, душите и умовете ни са човешки. Двете части на същността ни трябва да заработят в синхрон, иначе магията ни идва в повече.

— И полудяваш. Като Алис.

— Да, повече или по-малко — кимна той. — А сега опитай да счупиш огледалото пак, но се концентрирай повече над човешката страна в себе си.

— Хм... как точно да го направя?

Баща ми свали очилата си и започна да ги почиства с кърпичка.

— Има няколко начина. Можеш да се замислиш за някой твой спомен отпреди да получиш магическите си сили. Или за някой момент, в който си изпитвала силни човешки емоции — ревност, страх, любов...

— Ти за какво си мислиш?

Той сложи бавно очилата си.

— За майка ти.

— О!

Е, ако работи при него, защо да не заработи и при мен. Избрах си друго огледало. Беше средно по размер и по рамката му имаше малки херувимчета. Усетих как силите ми се издигат от земята като река и заливат краката ми, но вместо да ги хвърля стремително, както обикновено правя, аз си поех дълбоко дъх и си представих лицето на мама. Споменът ми беше отпреди една година, точно преди всичко да се обърка. Избирахме рокля за бала ми, мама се смееше, а зелените ѝ очи светеха.

Почти внезапно сърцето ми се успокои и усетих магията да ме изпълва много по-плавно. Когато най-после достигна пръстите на ръцете ми, се концентрирах върху огледалото, представяйки си лицето на мама.

— Счупи се.

Огледалото заедно с тези от двете му страни се счупиха и подът се посипа със ситни стъкълца. Но все пак това бяха само три огледала. А и не беше точно експлозия.

— Невероятно! — извиках аз радостно и за пръв път от месеци насам усетих магическото опиянение.

— Много по-добре — поздравя ме баща ми.

След няколко секунди огледалата се оправиха.

— Разбира се, колкото повече се упражняваш, толкова по-добра ще ставаш. А колкото по-добре контролираш силите си, толкова по-малка е вероятността да нараниш някого.

Изведнъж еуфорията ми отстъпи пред нервен трепет.

— Искаш да кажеш, че ако усвоя това магическо тай-чи, аз няма да стана като... като Алис?

— Казвам, че това силно намалява възможностите. Казах ти, Софи. Имаш много възможности, не е само Очистването.

Понеже не можех да измисля какво да отвърна на това, кимнах и забърсах потни длани в роклята си. Да се упражнявам в дълбоко дишане и да си представям хора, които обичам, ми изглеждаше много по-привлекателна алтернатива, отколкото да съм изографисана с виолетови руни, но някак си не ми се вярваше, че ще е толкова лесно.

— Естествено, изборът си е твой и не е нужно да решаваш нищо сега. Но просто... просто ми кажи, че ще го обмислиш.

— Да — отговорих, но гласът ми прозвуча някак фалцетно. — Да, ще го обмисля.

Очаквах баща ми да отвърне жизнерадостно: „Отлично, с нетърпение ще очаквам решението ти по този важен въпрос“, но вместо това той ме погледна с облекчение и каза:

— Добре.

Помислих си, че сме приключили, и тръгнах към вратата, но баща ми ме спря:

— Това не беше всичко.

Примигах насреща му изненадана.

— Мога да се опитам да счупя още няколко огледала, но вече съм изтощена. От снощи до днес използвах толкова много магия, че...

— Не, не е това. Има още нещо, за което трябва да поговорим.

Нямах нужда от свръхестествени способности, за да осъзная, че се задава нещо неприятно.

— За какво?

Той си пое дълбоко дъх и скръсти ръце:

— Искам да ми разкажеш за Арчър Крос.

ОСЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Успях да спра ръката си, преди да е бръкнала в джоба, но все пак усещах как монетата ме изгаря. Мисълта ми заплува в хиляди посоки едновременно. Откъде баща ми знаеше, че Арчър е бил там снощи? Дали знаеше, че взех монетата? Арчър каза, че ще я използва, за да ме намери. Може би баща ми искаше да я използва, за да го привлече тук.

Но преди да съм получила мозъчен удар, баща ми се обади:

— Знам, че не ти е удобно да говориш за това, но е много важно да добия ясна представа за случилото се миналия срок.

— О! — въздъхнах аз, надявайки се да не е прозвучало твърде като въздишка на облекчение. — Казах ти. Г-жа Касноф ме накара да напиша показания за Съвета. Всичко е обяснено в документа.

— Прочетох го. Но нито аз, нито останалите членове на Съвета вярват, че в него се казва цялата истина.

Издадох звук, който имах намерение да прозвучи като израз на справедливо възмущение, но се получи нещо като блеене. Най-вероятно защото баща ми имаше право. Това глупаво обяснение изобщо не се доближаваше до цялата истина.

— Връзката ти с Арчър Крос...

— Аз нямам връзка с него — възразих веднага.

— Слушай ме! — извика баща ми и аз веднага млъкнах. Той продължи с по-мек тон: — Видя ли се с Арчър снощи?

В първия миг си помислих да излъжа. Но имаше нещо в начина, по който баща ми ме гледаше, от което разбрах, че вече знае отговора. Ако излъжа, щеше да стане много по-лошо.

— Само за миг — изстрелях набързо, мислейки си, че колкото по-бързо го кажа, толкова по-лесно ще бъде. — Но, татко, той ме защити от останалите. Можеше да ме предаде или да ме убие сам, но не го направи. Мисля, че има нещо странно в това, че е от тях, защото все още използва магия...

Баща ми ме стисна за раменете. Не беше особено силно и не ме разтърси, но нещо в погледа му накара думите ми да застинат в

гърлото ми.

— Повече не трябва да се виждате. Казвам това и като твой баща, и като председател на Съвета. Заповядвам ти да избягваш всякакви контакти с Арчър Крос.

Бях наясно с това. Но като го чух, изпитах физическа болка.

— Разбрах — отвърнах и сведох поглед. — Аз съм демон, а той е от убийците на Окоето. Ако се съберем, представи си само какви странни семейни събирания ще имаме. Магия и кинжали ще прехвърчат около коледната елха...

Баща ми не се засмя на шегата ми, но не го упреквам. Предполагам, че задъханият начин, по който произнесох думите, уби част от хумора.

— Не е само това — каза той, като пусна раменете ми и отстъпи назад. — Софи, Арчър Крос е може би най-голямата заплаха, с която магическото общество се е сблъсквало.

Загледах го внимателно.

— Добре, знам, че всички изпадат в ужас от Окоето, но аз ги видях в действие снощи. Не са чак толкова страшни, а Арчър е един от най-младите.

— Да, но също така е и вещер. В миналото убийците на Окоето на Бога използваха елемента на изненада и численото си превъзходство, за да ни преследват. Точно каквото си видяла снощи. Но ако започнат да използват и магия? Ние ще загубим единственото предимство, което имаме. Самата мисъл, че Окоето на Бога успя да привлече един от нашите, е ужасяваща за магическото общество. Точно затова Арчър Крос трябва да бъде намерен и обезвреден.

— Искаш да кажеш убит.

— Ако така реши Съветът.

Доближих се до прозореца. Беше изкривен от годините и гледаше към поредната градина. Но тази тук не беше така красива като другите. Фонтанът бе покрит с мъх, а каменната пейка беше напукана.

Баща ми бавно се приближи и застана зад мен. В стъклото видях как ръцете му се насочват към раменете ми, преди да ги усетя.

— Софи, знам колко е трудно да разбереш това, но времената са много опасни за всички нас. Когато пристигна, ме попита защо Съветът се помещава тук вместо в Лондон.

— Лара каза, че имало някакви „непредвидени обстоятелства“ — отвърнах, без да се обръщам.

Очите му срещнаха моите в стъклото, където лицата ни изглеждаха разкривени.

— Да. Непредвидените обстоятелства са, че Окото на Бога изгориха главната ни квартира до основи преди два месеца.

Сега вече се обърнах.

— Какво?

— Тъкмо затова сме само петима от членовете на Съвета в Торн. Останалите загинаха при нападението.

Макар да не ги бях познавала, думите му ми подеждяха болезнено като пирони. Не можах да измисля какво друго да кажа.

— Защо никой в „Хеката“ не е чул нищо за това?

Баща ми седна на един от позлатените столове до стената и въздъхна.

— Защото полагаме неимоверни усилия да запазим това в тайна. Ако се разчуе, ще настъпи паника, а не можем да си го позволим точно сега. — Той отново ме погледна. — Мога ли да бъда брутално откровен с теб, Софи?

„Би било хубава промяна на стратегията“ — исках да кажа аз. Но после погледнах свитите му рамене, първичния страх по лицето му, поех си дълбоко въздух и кимнах:

— Да, моля.

— Помниш ли войната, за която ти споменах онзи ден? Между Окото и Магическото общество? Изглежда, сме на прага на следващата, само че този път може да бъде много по-лошо. Окото не нападнаха седалището на Съвета сами. Направиха го с помощта на Бранник. — Той замълча и ме погледна в очите. — Знаеш ли нещо за Бранник?

— Някакви ирландски момичета. Червенокоси — отвърнах аз.

Спомних си снимките от албума на г-жа Касноф — „Хора, целящи да ни избият до крак“, който ни показва първата вечер в „Хеката“. Помня също тя да споменава, че ако Бранник и Окото се съюзят, с нас е свършено.

— Не бяха ли също така и някакви бели магьосници? — попитах.

— Произхождат от една бяла магьосница, да. Но вече нямат никакви сили. Могат да се възстановяват по-бързо от обикновените

хора и май това е единственото, което им е останало. Телекинеза, предчувствия, такива неща. Броят им беше много намалял през годините, но сега имат нов водач — Айслин Бранник. Всъщност тя е много по-амбициозна от предците си, а сега явно е успяла да се съюзи с Окоето.

Облегнах се на прозореца.

— Защо? Какво се е променило, че са се съюзили срещу нас в намерението си да ни убият?

— Появиха се Ник и Дейзи — отвърна той. — Това, че някой е започнал да въздига демони за пръв път от шейсет години, ги е изправило на ръба. Но, разбира се, повечето от магическите същества също са ужасени, че един от нашите е в техните редици. Цялата ситуация е... опасявам се, че напрегната не е достатъчно ясна дума, за да я опиша. — Той се изправи и отново дойде при мен. — Софи, разбираш ли сега защо съм готов да направя всичко, за да те разубедя от идеята за Очистването?

Явно големите задължения и отговорности вървят с големите сили и всякакви такива.

— Ясно — казах аз, опитвайки се да прикрия горчивината си. — Точно това каза онази вечер, като говорихме за Алис. От демоните стават чудесни оръжия, а ако се задава война, аз ще ви трябва, нали така?

Баща ми ме гледаше намръщено, а аз откъснах поглед от него и прехапах устни.

— Не — рече той най-после. — Това не е всичко. — Сложи ръка на рамото ми, за да го погледна. — Софи, никога не бих те използвал като оръжие. Искам да имаш магията на свое разположение, за да си в безопасност. Мисълта, че можеш да си напълно безпомощна и да попаднеш в ръцете на Бранник или Окоето... — Гласът му заглъхна на последните думи и той се закашля. — Това ме ужасява.

Примигах, за да прогоня напиралите в очите ми сълзи.

— Но ако се подложа на Очистването, те няма за какво да ме преследват повече, нали?

Не исках да прозвучи точно като оправдание.

Той поклати глава.

— Няма значение дали имаш сили или не. Ти ще си останеш моя дъщеря. А с магията поне ще можеш да се защитава.

Ръцете ми трепереха, затова ги пъгнах в джобовете. Пръстите ми докоснаха златната монета и подскочих като ужилена.

— Защо не ми каза всичко това от самото начало? — попитах набързо.

— А ти защо не ми каза истината за Арчър?

— Бяхме само приятели. Колко пъти трябва да го казвам?

Понеже той не отвърна нищо, завъртях очи.

— Добре. Харесвах го. Бях влюбена в него и... — Не можех да определя дали лицето ми е пламнало от неудобство или от яд. — И един път се целунахме. Но беше само веднъж и десет секунди по-късно видях татуировката с Окоето на гърдите му.

Баща ми кимна.

— И това е? Това ли е цялата история?

О, защо нямаше една огромна дупка в пода, където да падна и да се пребия до смърт?

— Да, това е всичко.

— Е, и това е нещо — каза баща ми и прокара ръка през косата си. — Искам да го добавиш в оригиналните си показания.

За известно време стояхме мълчаливо, после отново забърсах потните си длани в роклята и попитах:

— Има ли още нещо ужасно, което е на път да се случи и за което трябва да знам?

Той се засмя тъжно и ме поведе към вратата.

— Мисля, че с това се изчерпват текущите ужасии.

Изведнъж ми хрумна нещо:

— Ами Ник и Дейзи? Ти каза, че не искаш да ме използваш за оръжие, но...

— В никакъв случай — каза той с тих, но твърд глас. — Това, което им е причинено, е престъпление и който и да го е направил, носи отговорност за цялата ситуация, в която сега се намираме. Точно затова е толкова важно да разберем кой го е направил.

— Какво имаш предвид?

— Има още един начин да лишиш един демон от силите му, освен Очистването. Това може да го направи само онзи, който той е създал. За мен и за теб вече е късно, защото сме трето и четвърто поколение и създателят ни е отдавна мъртъв. Но за Ник и Дейзи все още е възможно.

Замислих се за тях колко безнадеждни изглеждаха снощи, като говореха за магията, която „тупти“ в главите им.

— Ще са много доволни.

— Знам — отвърна той. — Също така се надявам, че това ще... Ако не успокои Окото, то поне ще спре набезите им.

Загледах се в баща ми. Искам да кажа, че сериозно се загледах в него. Костюмът му беше малко по-голям, а от двете срани на устата му имаше бръчки. Бил е красив без съмнение, но сега изглеждаше поизтощен, отколкото съм си представяла, че някой може да бъде.

— Виж — започнах аз. — Не се отчайвай. Може да дойдем тук пак утре и да се позанимаваме с тази... йога за демони.

Някъде в къщата се раззвъняха часовници. Звъннаха три пъти и тогава баща ми каза:

— Ще ми бъде много приятно.

Слязохме обратно по стълбите и се разбрахме да се видим на вечеря, след което той тръгна към кабинета си, а аз се прибрах в стаята си и веднага седнах да си проверя имейла.

Имаше отговор от г-жа Касноф, но цялото писмо съдържаше само едно изречение:

„Благодаря ти, че ме информира.“

Облегнах се на стола и подпрях кръстосаните си ръце зад главата. Не изглеждаше да се е развълнувала много. Това сигурно е добре. Предвид, че последното нещо, което ми трябва сега, е духът на Елодия да се върти наоколо. И без това имах достатъчно проблеми на главата си.

Извадих златната монета от джоба си и ми се стори тежка. Огледах я внимателно, а после я пъхнах в едно чекмедже.

ДЕВЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

По-късно следобед тръгнах да търся Джена. Не бе много трудно да я открия, беше с Викс в градината. Щом се появих, засенчила очи с ръка заради слънцето, те стояха една до друга на фонтана, раменете им се докосваха, а босите им крака бяха потопени във водата. Едва ли не очаквах да видя анимационни сърчица да пърхат във въздуха около тях.

— Здравейте — казах и помахах глуповато.

Джена се завъртя и извика:

— Ето те най-послед! Къде беше цяла сутрин?

Очите ѝ грееха, а бузите ѝ бяха зачервени.

Събух сандалите си и седнах от другата ѝ страна. Водата беше хладна и от допира ѝ настръхнах.

— Бях с баща ми. Нали разбираш, трябва да се сприятеляваме.

— Баща ти е страхотен — каза Викс, като се наведе през Джена.

Гласът ѝ бе тих и имаше лек южняшки акцент. Освен това беше изумително красива със зелените си очи и кестенява коса. Нищо чудно, че Джена бе хлътнала така.

— Определено е най-любимият ми човек на света точно сега — каза Джена и се протегна да хване ръката на Викс. — Беше много готино от негова страна да доведе Викс.

— Да, много готино — промърморих.

Запитах се дали изобщо ѝ е минало през ума, че баща ми е довел Викс тук, за да я откъсне от мен. Нещо, свързано със звездичките в очите ѝ, ми подсказа, че отговорът е не.

— Много се радвам най-послед да се запознаем — казах на Викс. — Джена непрекъснато говори за теб.

— И аз мога да кажа същото за теб — усмихна се тя. — Баща ти също много говори за теб, така че покрай тях двамата мога да кажа, че те познавам.

Боже, първо Кал, после Лара и останалите членове на Съвета, а сега и Викс. Баща ми да не си води блог за мен или нещо такова:

„Дъщеря ми Софи и защо всички вие трябва да...“

— Какво правихте с баща ти? — попита Джена.

Поколебах за миг и Викс се изправи. Излезе от водата и като се подпря с ръце на ръба на фонтана, изскочи навън.

— Май ще отида да си разопаковам багажа — каза тя. — Бях толкова въодушевена да видя Джена, че просто метнах куфара в стаята си.

Тя се усмихна и на бузите ѝ се появиха две трапчинки. Забелязах как кръвният ѝ камък блести на слънцето.

— Ела после да ме потърсиш — каза тя на Джена.

— Добре — отвърна тя, а после се наведе срамежливо и я целуна по устните.

И двете гледахме как Викс се отдалечава към къщата. Бутнах Джена с рамо.

— Приятелката ти е тоооолкова готина.

— Знам — отвърна тя с пламнало лице и двете се засмяхме.

Когато се успокоихме, тя отметна косата от очите си и каза:

— И така, какви сериозни мисли се въртят в тази твоя глава? Какво става, София Алис Мерсер?

— Какво не става е по-добър въпрос. Работата с Окото се влошава.

— Колко се влошава?

Въздъхнах и ритнах с крак във водата, така че се разплиска. Не исках да ѝ разказвам за пожара и за загиналите членове на Съвета. Сигурно е толкова тайно, че дори Викс не знае за него, а тя работеше там.

— Влошава се толкова, че баща ми наистина, ама наистина не иска да ми позволи да се подложя на Очистването. Явно магията ще ми е нужна, щом една тълпа хора се опитват да ме убият.

— Не говори така — скастри ме тя.

— Извинявай — отвърнах и сложих ръка на рамото ѝ. — Просто... много ме е страх.

Изражението ѝ омекна и тя хвана ръката ми така, че пръстите ни се сплетоха.

— Знам. Да се шегуваш пред лицето на смъртта някак намалява напрежението. Но, Соф, моля те, кажи ми, че наистина няма да се подложиш на Очистването.

Отместих поглед, защото пред очите ми отново се появи картината с Алис, надвесена над Елодия, огромните ѝ сребристи нокти, протегнати към врата ѝ. Но после се замислих за лицето на баща си. Толкова тъжно и толкова уплашено. И то заради мен!

Изправих се на ръба на фонтана, поех си дълбоко дъх и си спомних за първата ми вечер в „Хеката“, когато с Джена се смеехме в стаята си. Махнах с ръка и водата във фонтана стана яркорозова.

— Не-е-е — казах. — Ако нямам магически сили, как ще мога да правя такива готини неща?

Исках да разсмея Джена. Тя наистина се засмя, но беше някак колебливо, а в очите ѝ имаше сълзи. Тя се изправи и ме прегърна.

Когато се пуснахме, Джена хвана косата си и се наведе назад със затворени очи.

— Баща ти каза ли нещо за Ник и Дейзи?

— Той... — започнах аз, но изведнъж хванах някакво движение с периферното си зрение и нещо се приземи с плясък във фонтана, като ни намокри с розова вода.

Ник се изправи, изтръска глава и розови капчици се разхвърчаха от косата му. Ако фактът, че един демон и един вампир го гледаха втренчено, го е смутил, с нищо не го показва.

Вместо това той пусна зловеща усмивка и каза:

— Някоя от вас да е споменавала името ми?

— Да — отвърнах, изтръсквайки водата от плитката си. — Тъкмо си казахме: „Боже, как искам сега Ник да се стовари във фонтана като луд и да ми направи дрехите на нищо“. Така че много ти благодаря, че се отзова.

— Софи е права — каза Дейзи, която тъкмо се доближи до фонтана. Където и да беше Ник, тя го следваше неотлъчно.

— Кажи им, че се извиняваш — подкани го тя.

Думите ѝ можеха да прозвучат по-сериозно, ако не го гледаше като нещо апетитно за ядене. Боже, толкова са странни.

Ник зашляпа във водата, докато не застана непосредствено пред мен и Джена.

— Тъкмо затова дойдох тук, мила моя — каза той на Дейзи. — Софи, вчера се държах като мижитурка.

Вдигнах вежди и го изчаках да продължи.

— Чух слуховете за теб и онзи Крос и останах с погрешно впечатление. Между другото, много добре се справи, като тръшна онези от Окоето снощи... Определено грешах за теб. И мисля, че вече можем да започнем на чисто като приятели.

Той протегна ръката си към мен. Поколебах се за миг, но я хванах. В Ник има нещо, което ме кара да се чувствам, сякаш съм в компанията на диво животно. Сега се усмихваше дружелюбно, но ми се струваше, че всеки момент може да се озъби. Напомняше ми на... Алис.

Все пак му подадох ръка и смятах да я стисна. Но в момента, в който се докоснахме, усетих как преминава магия.

Беше толкова силна, че опитах да отдръпна ръката си. Но той ме задържа здраво, докато усещането изчезна. Издърпах ръката си и тръгнах да излизам от фонтана.

— Какво, по дяволите, беше...

Погледнах надолу и установих, че съм напълно суха. Не само това, ами примерната ми черна рокля бе заменена с... с друга черна рокля, но тази беше много по-къса, бляскава и с много голямо деколте. Дори прическата ми бе различна. Вместо влажна плитка имах бухнали къдрици.

Ник ми намигна.

— Мисля, че така е по-добре. Сега повече приличаш на бъдещата кралица-демон.

Той излезе от водата и хвана ръката на Джена. След секунди тя от мокра кокошка се превърна в много готино момиче в розова рокля с презрамки. И естествено, разкриваше много повече плът, отколкото Джена някога е показвала.

— О, Ник, прекрасно! — каза Дейзи и сложи ръка на рамото му.

— Какво? — попита той и млясна звучна целувка по бузата ѝ. — Не са ли по-хубави така?

Без да се замислям, грабнах свободната ръка на Ник. По мократа му бяла тениска и дънките преминаха вълнички и след миг беше облечен с прилепнал плътно по тялото потник и избелени дънки.

— И ти изглеждаш по-добре така.

Не знам дали бе заради нелепия вид на Ник в тези дрехи, или заради лекотата, с която направих магията, без да е съпроводена с

каквито и да било експлозии, но се усмихнах. Дейзи избухна в смях, а Ник ме погледна с присвити очи.

— Добре, сега вече си го търсеше.

Той вдигна ръка и изведнъж ми стана много горещо. Погледнах се и установих, че съм облечена в костюма на великденски заек. Щракнах с пръсти и Ник вече носеше скиорски костюм.

Аз се оказах по бикини.

А Ник с виолетова, пухкава бална рокля.

Когато той превърна дрехите ми в костюм на Снежанка, а аз неговите във водолазен костюм, вече бяхме толкова опиянени от магия, че не спирахме да се кикотим.

Накрая приключих с обикновена тениска и три четвърти панталони, а Ник — с обичайните си дрехи.

— Примирие? — попита той и знаех, че не говори само за магическия ни дуел.

— Добре, нека да е примирие — отвърнах и заслоних с ръка очите си от слънцето.

Имаше нещо в Ник, което ме притесняваше, но заради магическото опиянение, в което се намирах, не можех да си спомня какво беше.

Отметнах глава назад и въздъхнах, щом косата докосна раменете ми. Магията препускаше лудо пред мен. Водата във фонтана се плискаше приятно, а слънцето светеше в лицето ми. На този фон заплахата „Окото на Бога“ не ми изглеждаше толкова голяма.

Нечий крак докосна моя и отворих очи, за да видя, че Джена стои до мен. Ник и Дейзи вървяха към къщата прегърнати.

— Отново изглеждаш като себе си — каза Джена с лека усмивка. Затворих очи.

— Отново се чувствам като себе си.

Известно време поседяхме в приятно мълчание.

— Спомням си последния път, когато те видях щастлива — каза тя.

Отпуснах глава на рамото ѝ:

— Да, денят, в който ти се върна в „Хеката“ беше много щастлив.

— Не, нямам предвид този ден. Тогава бе щастлива да ме видиш, но също така беше много изплашена и тъжна. Мислех си за онзи ден преди бала за Хелюин. Помниш ли как нападнахме кухнята и ти

превърна цялото картофено пюре в мелба. — Тя се засмя. — А цвеклото — в черешово сладко. Боже, имам чувството, че качих поне пет килограма онази вечер.

— Опитвах се да ти повдигна настроението.

Беше се случило точно след нападението над Частън, когато цялото училище обвиняваше Джена за това.

— Знам — каза тя и отпусна главата си върху моята. — И почти успя. Но ти бе в толкова добро настроение онази нощ, направо грееше.

Така беше, защото точно преди нападението над кухнята бях в мазето с Арчър. Един от магическите обекти, които трябваше да сортираме, бяха ръкавици, които имаха склонността да летят като полудели прилепи. Преследвахме ги поне дваайсет минути, преди да ги натъпчем в един буркан.

Налагаше се да си помагаме, така че стояхме много близо един до друг, а ръцете ни се докосваха. Още помня колко топъл бе той, притиснат към мен. Толкова се смяхме на цялата история, че бузите ме боляха.

— Ако магията на тези ръкавици ми дава възможност да съм близо до такова красиво момиче, ще взема да ги открадна — каза той и раздвижи вежди нагоре-надолу.

Отново се засмяхме, а Арчър беше просто момчето, което харесвах, и си мислех, че единствената тайна между нас е колко точно го харесвах.

Този път затворих очи, но само за да не се разплача върху рамото на Джена.

— Да — казах най-последно. — Беше страхотна вечер.

ДВАЙСЕТА ГЛАВА

С Джена се разхождахме из градината чак до вечерта. Като се прибрахме в къщата, тя тръгна да търси Викс, а аз реших да се върна в стаята си. Докато се качвах по стълбите, срещнах Лара.

— О, Софи, тъкмо те търсех — каза тя и ми подаде огромна книга. — Баща ти искаше да ти дам това. Каза да прочетеш, колкото можеш повече още тази вечер.

Загледах се в книгата и прочетох заглавието.

„История на демонологията“

— Ами... ъ-ъ, добре, благодаря.

Опитах се да помахам с ръката, в която държах книгата, но тя се оказа прекалено тежка. Като се прибрах в стаята си и я метнах на леглото, матракът изскърца в знак на протест.

Отворих лаптопа и се потопих в интернет, но очите ми просто се движеха по екрана, без нищо да ми влиза в главата. Умът ми бе зает с друго.

Затворих лаптопа и отидох до нощното шкафче. Отворих чекмеджето и се загледах в монетата, но преди да успея да я взема, Джена връхлетя в стаята, влачейки след себе си Викс.

Веднага затворих чекмеджето, надявайки се да не забележат как се разхлопа сърцето ми.

Но вниманието на Джена бе привлечено от книгата на леглото ми.

— Охо, Соф, имаш много тежко четиво за лятото.

— А-ха — отвърнах и отидох да го взема. Беше по-тежко, отколкото си спомнях. — Малко демонично домашно от баща ми.

— Тъкмо отивахме на вечеря, искаш ли да дойдеш? — попита Джена.

Погледнах първо едната, после другата. Бях прекарала сама с Джена целия следобед и вече нямах нищо против да се разделим. А и като ги гледах колко са щастливи и как непрекъснато казват „ние“,

неизменно се сещах в какво окаяно положение е моят собствен любовен живот.

— Не, мисля да се позабавлявам тук и да почета.

Джена ме погледна въпросително и вдигна вежда:

— Софи Мерсер, ще откажеш хапването заради домашно?

— Да, запознай се с моята нова, тъпа, британска версия.

Двете се засмяха и след като ме накараха да обещаая, че ще се видя с тях утре, излязоха буквално с танцова стъпка. Помислих си, че липсва само една дъга над тях и наоколо да се посипят листенца от рози или нещо подобно.

Уф! Това беше злобно.

Джена напълно заслужава дъга и листенца от рози — напомних си аз, като се тръшнах на леглото и отворих книгата. — След всичко, през което мина, тя си е заслужила вечно щастие. Тогава защо, като я виждам с Викс, ми се иска да се забия в „История на демонологията“.

Погледнах отново към нощното шкафче и въздъхнах. После отворих тежката книга и се насилих да чета.

През следващите два часа правих жалки опити да мина първа глава. Като за книга, която описваше паднали ангели, които, щурайки се насам-натам, предизвиквали масов хаос с мрачните си магически суперсили, беше ужасно скучна и старинният ѝ правопис определено не ме улесняваше в четенето.

Въздъхнах и легнах на възглавницата си. Докато размествах книгата, опитвайки се да я оставя на вдигнатите си колене, от нея изпадна някакъв лист.

С ужас си помислих, че е някоя от страниците, но после забелязах, че е много по-бяла и не мирише на мухъл.

Беше бележка.

Разпознах почерка на баща ми от всички безлични картички с готов текст, които ми е пращал за рождените дни. Винаги бяха розови и бляскави и сега осъзнавам, че сигурно Лара ги е купувала, а той просто се е подписвал отдолу „Баща ти“. Нямаше дори кратко съобщение, нито поне „Честит рожден ден!“

И тази бележка не бе особено сърдечна:

„Бъди готова да обсъдим тази книга и всичко, което си прочела от нея, още утре. Баща ти.“

— Да, баща ми, ще съм готова със сигурност — промърморих и завъртях очи.

Наистина ли е нужно да ми пише бележка, за да ми каже такова нещо? И защо я е сложил около тристотната страница? Ако случайно си е помислил, че ще стигна чак дотам е четенето, значи е голям оптимист.

Въздъхнах и смятах да смачкам бележката, когато изведнъж забелязах, че буквите се раздвижиха. По-скоро потрепнаха.

Разтърках очи, мислейки си, че съм чела твърде дълго, но когато отново погледнах бележката, буквите все още потрепваха. И изведнъж започнаха да се плъзгат надолу. Повечето се плъзнаха към долната част на листа, а останалите се събраха, така че се получи друго съобщение:

В библиотеката, 5 сутринта.

След малко буквите отново се раздвижиха и се получи първоначалното съобщение.

— Криптирано е — промърморих.

За мен нямаше никакво съмнение къде точно в библиотеката иска да се срещнем. Пред гримоара на Вирджиния Торн. Но защо така тайно? Днес през половината ден бяхме заедно. Не можеше ли да ми каже: „Виж, я да вземем да се срещнем при гримоара в безумно ранни зори, какво ще кажеш, а?“

И защо, по дяволите, ще иска да се срещаме там?

Очите така ме боляха, сякаш съм ги търкала с пясък. Имах чувството, че покрай всичко, което се случва тук, като започнем с нощния клуб вчера, минем през Арчър и всичките занимания с баща ми днес, през тази ваканция няма да успея да си почина особено. Огледах великолепната си стая и само за част от секундата ми се прииска да съм в „Хеката“, да седя на собственото си легло и да се смеем с Джена.

Но Джена беше долу и се размотаваше с Викс, а аз бях сама.

Оставих книгата на нощното шкафче и с изненада забелязах, че тази фина мебел не се счупи под тежестта ѝ. Майка ми винаги казваше, че много малко неща в живота не могат да се оправят с една топла вана, затова реших да се доверя на съвета ѝ.

Само минута по-късно бях потънала до брадичката в топла сапунена вода.

Кранът бе във формата на златен лебед. Предполагам са си мислели, че е стилно, но всъщност изглеждаше, сякаш лебедът повръща вода във ваната, което си бе направо грозно. А и ваните винаги ме карат да се сещам за Частън, цялата обляна в кръв в една от зловещите вани в „Хеката“.

Въпреки горещата вода ме побиха тръпки. Не съм виждала Частън след онази нощ. Родителите й дойдоха да я вземат и са я завели някъде да се възстановява до края на годината. Чудех се какво ли прави сега? Дали знае нещо за случилото се с Ана и Елодия?

Тъкмо се протягах да взема кърпата, когато чух странен звук от стаята. Пръстите ми замръзнаха и настръгнах. Във филмите на ужасите винаги има момент, в който голото момиче извиква „Кой е там?“ или нещо друго, също толкова глупаво. Само че това голо момиче не смяташе да обявява присъствието си на никого. Вместо това безшумно излязох от ваната, взех кърпата и се увих с нея, преди да отида на пръсти до затворената врата и да залепя ухо.

Не чувах нищо, освен собственото си сърцебиене. Завъртях очи и взех халата си от закачалката на вратата. Явно ваната и мислите за Частън са ми дошли в повече. Ако имаше някой в стаята ми, той сигурно е някой от слугите, дошъл да разпухва възглавницата ми. Или да ми остави чаша горещ шоколад.

Завързах колана на халата и отворих вратата. Стаята ми беше празна и си отдъгнах с облекчение.

— Откачаш вече, Софи — казах си и тръгнах към гардероба.

Това място е сигурно като Форт Нокс. Самата мисъл, че някой може да е влязъл в стаята ми с нечисти намерения, е просто...

И тогава отново чух звука. Още едно тупкане, този път по-силно. Осъзнах, че идва от нощното ми шкафче.

Сърцето ми направи опит да изхвъркне и аз се втурнах да отворя чекмеджето. Златната монета се мяташе вътре, сякаш е жива. Как, по дяволите, ставаше това? Арчър каза, че ще я използва, за да ме намери, но сега осъзнах, че изобщо нямам представа как ще стане това. Да не би монетата да е някакъв вид портал и той да се кани да се телепортира в стаята ми сред облак от дим или нещо такова?

Но после се замислих, че не е възможно Арчър да се набути сред цяла тълпа хора, които искат да го убият. Беше си живо самоубийство. Взех монетата и я стиснах в ръка, ахвайки от неочакваната ѝ горещина.

Изведнъж пред очите ми се появи нещо като екран и на него видях изоставената мелница. Нишата, която водеше към Итинериса. Арчър седеше върху рамката на прозореца.

Чакаше ме.

Оставих монетата на масичката и тръгнах към гардероба. Извадих дънки и блуза с дълъг ръкав. Ако съм достатъчно тиха, ще успея да се измъкна от къщата, без дори да се налага да си измислям извинения...

Изведнъж си спомних за баща си. Колко пребледнял и сериозен беше, когато ми каза, че не трябва никога вече да се срещам с Арчър. Спомних си колко горд бе с мен днес и какво може да се случи с него, ако някой ме види да се измъквам, за да се срещна с враг.

Замислих се за предишното седалище на Съвета, изгоряло заедно със седем съветници вътре.

Протегнах ръка към гардероба, но вместо дънките извадих нощницата си. Щом я облякох, легнах на леглото и загасих лампата, а после протегнах ръка, за да напипам монетата. Стиснах я в ръка и отново видях Арчър. Беше прав и крачеше замислено, търкайки брадата си с ръка. Гледаше към вратата.

По бузите ми започнаха да се стичат сълзи. Поне знаех, че е жив. Поне знаех, че не се опитва да ме убие. Това беше достатъчно. Трябваше да бъде.

Арчър ме чака доста дълго. По-дълго, отколкото очаквах. Минаваше полунощ, когато хвърли последен поглед към вратата и най-после изчезна. Стиснах монетата още по-силно, но щом Арчър изчезна, тя стана хладна, а видението избледня.

ДВАЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Много бързо стана пет часът, особено след като прекарах по-голямата част от нощта плачейки. А когато най-после заспах, беше на пресекулки. Постоянно се сепвах, че има някой при мен в стаята. Даже един път ми се стори, че видях червеникава коса, но сигурно съм сънувала.

Главата ме болеше и едва успях да отворя подутите си очи, когато часовникът звънна. Но въпреки това се почувствах добре, като тръгнах към библиотеката, за да се срещна с баща ми. Да, все още ми беше много болезнено да мисля за Арчър, но знаех, че съм постъпила правилно. Не предадох баща си, Джена и въобще магическото общество и не ги поставих след собствените си желания. И ако с това не показах лидерски способности, не знам с кое бих могла. Бях много горда със себе си.

За съжаление баща ми не се чувстваше по същия начин.

— Казах пет — изсъска той, щом се показах зад ъгъла. — Сега е пет и петнайсет.

И той изглеждаше като да не е спал много през тази нощ. Костюмът му не бе точно измачкан, но не беше безупречен, както обикновено. Също така не бе избръснат, което ме стресна почти толкова, колкото и напрежението в погледа му.

Примигах изненадано срещу него.

— Извинявам се — започнах да казвам аз, но той ме прекъсна:

— Говори по-тихо.

— Защо? — прошепнах отново.

Стояхме от едната страна на шкафа, в който се намираше гримоарът на Вирджиния Торн, все така зловещ, както и първия път, когато го видях.

— Какво ще правим тук?

Баща ми се огледа, сякаш някой може да ни подслушва, и прошепна:

— Ще отворим шкафа и ще извадим гримоара.

Не бях изненадана, а по-скоро ужасена.

— Не може да бъде — казах. — Това нещо е прокълнато и ще ни прати в ада, може би дори в буквалния смисъл.

Баща ми затвори очи и си пое дълбоко дъх, сякаш се опитваше да се контролира, за да не закреши.

— Софи — каза той бавно. — Не мога да го направя сам. Магията в този сандък е твърде силна дори за мен. Но ако и двамата се опитаме... мисля, че ще успеем.

— Но защо? Нали ти каза, че този гримоар съдържа най-древните черни магии в света? За какво ти трябва?

Той отново си пое дълбоко дъх.

— По академични причини.

Усетих как ме обзема гняв и магията започна да се надига в мен.

— Ако искаш да ти помогна, трябва да ми кажеш истината.

— Това е нещо изключително опасно и мисля, че за теб е по-добре да знаеш колкото се може по-малко. Ако... ако ни хванат, ще можеш честно да кажеш, че нищо не знаеш.

— Не — отсякох аз и поклатих глава. — Писнало ми е хората да ме лъжат и да не ми казват всичко! Вчера каза, че е време да навляза в „семейните дела“, и аз се отказах от Ар... от много неща заради теб и заради Съвета. Така че кажи ми какво става.

Беше ред на баща ми да изглежда изненадан. В първия момент си помислих, че се кани да се откаже от цялата работа. Но после кимна.

— Добре, така е честно. Казвал съм ти, че Съветът се е опитвал да възроди демон в продължение на стотици години, преди Вирджиния най-после да намери тази книга. След Алис Съветът е бил единодушен, че книгата е твърде опасна, и решили да я заключат в този сандък. Оттогава никой не е можел да извърши ритуала. Но сега...

— Ник и Дейзи — промърморих аз.

— Именно.

— И какво? Смяташ, че някой е извадил книгата и е превърнал Ник и Дейзи в демони?

Баща ми прекара ръка през косата си и за пръв път видях, че тя трепери.

— Не, не е това. Сандъкът е почти невъзможно да бъде отворен. Просто искам да видя самия ритуал — какво се изисква, за да бъде

извършен. Ако разбере какво точно е направено на Ник и Дейзи, може би ще успее да се досети кой го е направил. И защо.

Звучеше ми достатъчно логично, но да си кажа честно, все още умирах от страх. Да отворя книгата, която съдържа най-черните магии в целия свят, няма как да ми изглежда нещо хубаво, нали? Но не го казах на баща ми.

— А как ще го отворим, щом е толкова невъобразимо трудно?

— Със сила — каза той и потупа с ръка сандъка. — Иначе трябва да се съберат всички дванайсет членове на Съвета, за да може да бъде отворен по друг начин.

— Добре, но тъй като сме само двама и само единият от нас е член на Съвета...

— Не — поклати глава той. — На практика и двамата сме членове на Съвета. Ти се водиш наследник, ерго.

— Не е ли твърде рано сутрин, за да използваш подобни думи? А дори и да съм член на Съвета, сме с около десет души назад.

— Да, затова тук идва моментът със силата. Ако съюзим силите и кръвта си, би трябвало да стане.

— Каква кръв?

Баща ми погледна мрачно и извади малък сребърен кинжал.

— Нали ти казах, че кръвната магия е много силна и древна. А сега ми подай ръката си, защото нямаме много време.

Навън започна да просветлява и скоро щеше да се съмне. Знаех, че повечето обитатели на къщата ще се събудят всеки момент.

Също така знаех, че никак, ама никак не искам да подавам ръката си.

— Заради това се занимава с мен вчера, нали? — попитах аз с едва доловим глас. — Искаше да се увериш, че ще успея да го направя, без да взривя библиотеката на парчета.

Нещо премина по лицето на баща ми и се надявах да е вина.

— Това не бе единствената причина, Софи — отвърна той.

— Добре, но моля те, не забравяй, че все пак счупих доста огледала вчера. Не е ли по-добре да почакаме, докато натрупам повече опит?

Баща ми поклати глава.

— Снощи е имало нападение на Окото в Жеводан.

Отне ми няколко секунди да си припомня, че това беше училището за зооморфи във Франция.

— Времето вече е лукс, който не можем да си позволим — каза той.

После с бързо движение прокара острието по дланта на лявата си ръка. Аз ахнах, а той постави порязаната си ръка върху сандъка. Кръвта му капеше по руните, гравирани върху стъклото. Като ги изпълни, те засветиха в златист блясък. Стори ми се, че книгата потрепна в стъкления си сандък.

Очаквах новопоявилата се в мен способност да предчувствам нещата да се включи сега с пояснение какво, по дяволите, става. Но не усещах нищо. Е, леко ми призляваше, но май по-скоро беше заради кръвта, отколкото заради надвиснала заплаха.

— Софи — каза баща ми с кинжала в ръка. — Моля те.

Протегнах ръката си, преди да имам време да се замисля.

Дланта ми беше белязана от демоничното стъкло. Болката бе остра и бърза, но не толкова силна, колкото очаквах. Следвайки указанията на баща си, сложих ръка върху сандъка, макар да потрепнах, като си спомних колко се опарих предишния път.

Но сега не беше горещ. Усетих магията, която го обгръщаше, и как силите ми се надигат в отговор.

— А сега какво? — прошепнах, без да мога да отместя поглед от собствената си кръв, изпълваща руните.

Изведнъж златистата светлина стана по-ярка.

— Направи това, което упражнявахме вчера — каза баща ми с равен глас. — Представи си някакъв човешки спомен, емоция.

Изведнъж в главата ми нахлу образът за Арчър, седнал на прозореца в изоставената мелница. Обзе ме силен копнеж. Почти в същия момент десетина книги изхвърчаха от най-близката лавица и страниците им се разпиляха наоколо.

— Мисли за нещо друго! — изсъска баща ми с паникьосан поглед.

— С-съжалявам, съжалявам — започнах да заеквам и заклатих глава, сякаш това щеше да ми помогне да изтрия спомена за Арчър.

„Мисли спокойно за нещо щастливо — казах си наум. — Мама. Онзи път, когато отиде на лунапарк, беше на осем години и тя ти даде

да се возиш на виенското колело отново и отново. Смях. Блещукането на светлинките, миризмата на понички.“

Сърцебиенето ми се забави и усетих как силите ми се подготвят.

— Много по-добре — каза баща ми и въздъхна с облекчение. — А сега се концентрирай върху сандъка и му кажи да се отвори.

Поех си дълбоко дъх и го направих. Ръката ми бе станала хладна и имах неприятното чувство, че сандъкът някак пие кръвта ми. Коленете ми омекнаха при тази мисъл и бързо примигах с очи, за да пропъдя сивата мъгла, която сякаш се канеше да ме погълне. Успявала съм да се телепортирам и да накарам предмети да се появяват от нищото. Дори бях летяла, за бога. Няма сега да взема да припадна заради някаква глупава стъклена кутия!

Въпреки това никога не съм се чувствала толкова зле, дори когато направих онези трудни заклинания, които изброих по-горе. Сега магията не ме заливаше, а сякаш се процеждаше. И макар зъбите ми да тракаха, сякаш замръзвах, всъщност се потях.

Пръстите ми бяха вкочанени, а ръката ми бе вече напълно побеляла, но продължавах да я притискам към стъклото. Но освен че окървавените руни светеха, нищо друго не се случваше.

До мен баща ми изглеждаше не по-малко изцеден, от мен.

— Има и нещо друго, не е само сандъкът — каза той и плъзна ръка по окървавеното стъкло. Гласът му беше дрезгав. — Книгата също се съпротивлява.

Сивата мъгла, която ме обгръщаше, ставаше все по-плътна.

— Да се концентрирам ли над нея? — прошепнах аз.

Но не за да съм по-тиха, просто нямах сили да говоря.

— Пробвай и двете — отвърна той. — Представи си как сандъкът се отваря и книгата е в ръцете ти. И не изпускай мисълта за човешката си емоция.

Усещах главата си твърде тежка, за да я удържам, и се наведох над сандъка.

— Това са прекалено много неща, за да си ги представя едновременно, татко.

— Така е, Софи, но можеш да се справиш.

Справих се. Продължавах да си представям лицето на мама, докато се фокусирах над мисълта как отварям сандъка и изваждам

гримоара, без да допускам в главата си усещане за пълна изцеденост на силите.

И най-после стъклото помръдна.

— Ето — промърмори баща ми с блеснал поглед. — Почти успяхме.

Очаквах стъклото да се отмести на една страна и да падне или нещо такова. Вместо това то просто изчезна като сапунено мехурче. Беше толкова изненадващо, че ръцете и на двама ни се стовариха върху рафта.

Баща ми се протегна и взе книгата. Тя изглеждаше като всяка друга стара, прашна книга, след като се озова извън магическия сандък. Черната кожена подвързия бе избеляла и миришеше на мухъл.

Той разлисти страниците, а аз не издържах и се строполих на пода, подпирайки се на най-близката лавица. Имах чувството, че наблюдавам баща си отдалече или все едно сънувам. Погледнах ръката си и се зачудих дали цялата съм толкова бледа.

— О, боже мой! — възкликна баща ми.

Помислих си, че може би трябва да се притесня заради ужасения начин, по който гледаше, но дори това ми костваше твърде големи усилия.

— Какво откри? — едва промълвих.

Той обърна паникьосания си поглед към мен, но в първия миг сякаш изобщо не ме забеляза.

— Ритуалът... той е... О, Софи!

Миг преди да изпадна в безсъзнание, видях как книгата падна на земята и се отвори на място, където ясно личеше скъсаната страница.

ДВАЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Когато се свестих, лежах на едно от канапетата в библиотеката точно под големия прозорец и Кал държеше ръката ми.

— Дежа вю — казах аз и се загледах в сребристите искри на магията, която лекуваше кожата ми.

Той ми се усмихна едва-едва, но очите му все още бяха приковани към бързо зарастващата рана на ръката ми.

Огледах се и видях баща ми да стои до канапетото със загрижено изражение. Изведнъж си припомних всичко. Сандъкът, книгата.

Липсващата страница.

Баща ми кимна едва доловимо, но аз и без това се досещах, че не трябва да казвам нищо пред Кал. Сега, след като нямах усещането, че умирам от кръвозагуба, забелязах колко обезпокоен е баща ми заради липсващата страница.

Сякаш прочел мислите ми, а доколкото знам, е способен на това, той каза:

— Искам да си починеш тук за малко, Софи. Щом се почувстваш по-добре, ще обсъдим в кабинета ми последиците от това, което упражнявахме.

— Явно е било някое много тежко заклинание — отбеляза Кал и постави нежно ръката ми обратно на канапетото.

— Да — отвърнах аз. — Баща ми ме учеше да контролирам силите си. А аз малко прекалих.

Баща ми се доближи до мен и за огромна моя изненада ме целуна по челото.

— Съжалявам — каза нежно. — Но също така и много се гордея с теб.

Беше ми трудно да говоря заради буцата, заседнала в гърлото ми, така че само кимнах.

— Ще бъда в кабинета си. Ела да поговорим, когато се почувстваш по-добре.

Щом баща ми излезе, вдигнах ръка, за да разгледам мястото на разреза. Вече нямаше и следа от него, даже бих могла да се закълна, че дори белегът от демоничното стъкло изглеждаше по-блед.

— Явно способността да лекуваш, е най-яката магическа дарба — казах на Кал.

Устните му потрепнаха:

— Да, но невинаги съм бил на това мнение.

— Какво имаш предвид?

— Заради това се озовах в „Хеката“.

Наострих уши. Винаги съм се чудела как някой толкова праволинеен като Кал би могъл да сгази лука.

— Наказали са те, защото си излекувал някого?

— Като възстановиш нечий току-що счупен крак, някак си привличаш внимание върху себе си — каза той.

— Ясно. А като го направи, имаше ли много кръсъци и сочене с пръст? При мен имаше.

Той се засмя.

— Да, тя определено не преливаше от щастие, че я излекувах.

Седяхме толкова близо един до друг, че коленете ни се докосваха. Той ухаеше приятно на свежа трева и слънце.

Запитах се дали вече е бил навън, или просто това е обичайната му миризма.

Искаше ми се да го питам повече за тази мистериозна „тя“ със счупения крак, но той смени темата.

— Значи се учиш на контрол над силите си? — попита, изучвайки ме с ясните си лешникови очи. — Как се справяш?

— Много добре — отвърнах, преди да съобразя, че според версията за пред Кал аз съм сериозно пострадала при един от уроците си. — Искам да кажа, много е трудно — поправих се набързо. — Но мисля, че му хващам цаката. И определено това бие по точки идеята да се подлагам на Очистване.

— Това значи ли, че идеята за Очистването вече не е на дневен ред?

Прекарах замислено ръка по орнаментираната облегалка на канапето.

— Да, мисля, че да.

Облегнах се отново. Разрезът на ръката ми може и да бе излекуван, но все още се чувствах изцедена.

— Радвам се — каза той тихо.

Изведнъж пространството между нас като че ли отесня и когато той сложи ръката си върху моята, положих всички усилия да не подскоча. Отне ми малко време да осъзная, че той отново ми прави лечителско заклинание. Усетих как тревогата ми изчезва, щом по ръката ми преминаха сребристите искри.

— По-добре ли си?

Искрите изчезнаха, но Кал не пускаше ръката ми.

— Много.

Разбира се, преумората ми сега бе заменена с неловка нервност, така че отметнах одеялото и се изправих.

— Какво е усещането от лечителската магия? — попитах и се преместих до един от прозорците.

Утринното слънце блестеше в покритата с роса трева.

— Какво имаш предвид?

Потръпнах и разтрих ръцете си, сякаш ми е студено.

— Изглежда ми изтощително да лекуваш рани и да връщаш хората почти от смъртта.

— Всъщност е точно обратното — каза той и се изправи от канапето. — То е като електричество, предполагам. Настройваш жизнената енергия на някого, това ти коства усилия, но и те зарежда.

— Не съм сигурна какво да кажа за това, че „настройваш жизнената ми енергия“, Кал.

Той се усмихна и аз се удивих колко различен изглежда така. Кал прекарваше цялото си време със стоическо изражение, така че човек лесно би забравил дори, че изобщо има зъби.

— Следващия път първо ще те заведе на вечеря, обещавам — каза той.

Добре, усмивката бе едно на ръка, но това тук си беше откровено флиртуване.

А после, може би за още по-силен ефект, той стана и взе една теменужка от ниската масичка точно до канапето и ми я подаде. В първия миг си помислих, че това е някакъв непохватен опит да ми подари цвете, но той каза:

— Всъщност всяко магическо същество може да го прави. Не на същото ниво като мен, но все пак. Просто трябва да си търпелива.

Той ми подаде цветето и аз забелязах няколко кафяви петънца по кадифените му листенца.

— Искаш ли да опиташ?

Хвърлих поглед към клетото цвете и изсумтях:

— Благодаря, но това бедно цветенце е достатъчно изстрадало и без това. А и съм по-добра в тази част на магията, която включва взривяване. Предполагам, че лекуването е много отвъд възможностите ми.

Естествено, аз успях да направя водата розова и да променя дрехите на Ник вчера, но лекуването ми се струваше много голяма работа. Да не споменавам, че мислите ми бяха все в онази липсваща страница от книгата и в умуване как точно баща ми е скрил, че извадихме гримоара.

Кал ме побутна със саксията.

— Нали каза, че работиш върху контрола на силите си. Никое заклинание не изисква повече контрол от лекуването. Опитай.

Помислих си да протестирам с оправданието, че съм прекалено изтощена, но истината беше, че благодарение на магията му се чувствах по-добре от всякога.

И съм абсолютно сигурна, че той бе наясно с това.

Взех саксията в ръце.

— Какво точно да направя?

Кал хвана ръката ми и я нагласи над цветето. На палеца му имаше мазол, който би трябвало да дразни кожата ми.

— В някакъв смисъл лекуването е като всяка друга магия. Концентрираш се върху това, което искаш да промениш, и просто го караш да се случи.

— Или в моя случай, да се взриви.

Той поклати глава и продължи:

— Но когато лекуваш нещо живо, трябва да го имаш предвид.

— И как точно да го направя?

Кал стисна ръката ми и сърцето ми подскочи в отговор. Библиотеката изглеждаше много тясна и много, много тиха.

— Ще го почувстваш.

Преглътнах, което не беше много лесно, тъй като устата ми бе пресъхнала внезапно.

— Добре.

Затворих очи и усетих как магията започва да се издига. Дотук добре. Замислих се за тези петънца по листата на цветето, като през цялото време си представях лицето на мама. „О, здравей“ — помислих си аз толкова концентрирано, че дори не го казах гласно. Цветето потрепна в ръката ми, но щом отворих очи, то изглеждаше все така повехнало.

Затворих очи и отново си поех дъх. Баща ми все това повтаряше, че трябва да правя. Нищо чудно, че хората така лесно успяват да ни наритат задниците. Ако всеки път, когато трябва да направя някое сериозно заклинание, се налага така да се концентрирам, да дишам дълбоко, да се отпускам, да си представям разни работи... това не е най-ефективната бойна стратегия срещу заплаха като Окото.

Не трябваше да се замислям за Окото. В момента, в който това име се прокрадна в ума ми, целият ми контрол се пръсна.

Също и саксията.

Черната пръст се посипа в краката ми, а цветето отхвъркна надалеч. Мога да се закълна, че ме гледаше укорително.

— Уф — изстенах аз, когато Кал бързо дръпна остатъците от саксията от ръцете ми. — Извинявай, но те предупредих, че съм истински разрушител.

— Не се тревожи — каза той, макар да обви внимателно ръце около цветето. — Почти се справи.

Той се загледа надолу, може би за да прецени щетите.

— Охо! — възкликна изненадан.

Избързах изцапаните си с пръст ръце в дънките.

— Толкова ли е зле?

— Не, напротив, виж.

Той доближи цветето към мен. То си изглеждаше все така оклюмало, но зад него имаше две други, по-малки цветя. Бяха много жизнени и без никакви петна.

— Уха! Аз ли го направих?

— Явно — кимна Кал. — Толкова за разрушаването.

Усмихнах се печално.

— Е, независимо че има две нови и свежи цветя, аз все пак счупих саксията и изтормозих старата теменужка.

— Може би — кимна той.

После замълча и си помислих, че каквото и да смята да каже, ще е нещо много важно. Дори имаше вероятност да използва изречения с повече от пет думи.

— А може би магията ти не е чак толкова разрушителна в крайна сметка. Дъждът, онова с леглото, сега и цветята. Може би по-скоро създаваш твърде големи неща, а не разрушаваш.

Когато най-после възвърнах гласа си, отвърнах:

— Кал, това е може би най-милото нещо, което някой ми е казвал, откакто дойдохме тук.

Той въртеше между пръстите си един от оголените корени на цветето и не ме погледна.

— Вярно е — каза най-после и ми отправи една от онези типични усмивки, които започвах да харесвам. — Също така е вярно, че ще трябва да търся нова саксия за тази хубавица тук. Е, ще се видим на вечеря.

— Чудесно. Можем да изберем цветовете.

— Какво?

— За сватбата. Аз си мисля за прасковено и мента. Предполагам ще са голям хит следващата пролет.

Кал се разсмя на глас. За пръв път го виждах да се смее така.

— Звучи ми като план, Софи. До скоро.

— До скоро — извиках след него, но ме обзе тъга.

Арчър винаги ми казваше „До скоро, Мерсер“, когато се разделяхме след работата в мазето. Повече не съм чувала да го казва.

Много е гадно някой да ти липсва така. Мислиш, че си приел той вече да не е част от живота ти, че си го преодолял, че всичко е свършило и изведнъж — бам! Случва се нещо дребно, което ти напомня за него, и имаш чувството, че отново си го загубил току-що.

Спомних си го, седнал на прозореца в старата мелница, как ме чакаше. Какво ли толкова важно е искал да ми каже, че да рискува живота си за това?

Стиснах едно счупено парче от керамичната саксия с такава сила, че едва не ми потече кръв.

— Няма значение — промърморих.

Всичко, свързано с Арчър, вече беше минало. А и като се замисля, май имам по-сериозни проблеми от нещастна любов.

ДВАЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Кабинетът на баща ми беше една от най-малките стаи в Торн. Всъщност вътре бе много хубаво. Имаше бюро от черешово дърво, завесите бяха с цвят на слонова кост, кожени столове и яки лавици с книги. Имаше и приятна гледка към реката.

Когато отворих вратата, баща ми седеше на бюрото си и правеше това, което всички британци правят, когато са уплашени — пиеше чай. Облегнах се на рамката на вратата.

— Голяма гадост, а?

Той ми махна да вляза вътре.

— Затвори вратата след себе си.

Веднага, щом го направих, той отвори едно чекмедже. На дневната светлина в кабинета гримоарът изглеждаше дори по-зле. Все още имах усещане за заплаха, идваща от него, и изпитах желание да скръстя ръце пред гърдите си.

— Омагьосах една друга книга да изглежда като тази и оправих стъклото — отвърна той на неизказания ми въпрос. — Въпреки това трябва да я върна скоро. Магията няма да трае вечно. — Той остави книгата на бюрото си. — Вече я прегледах три пъти. Ритуалът за призоваване на демони липсва.

Предпазливо взех книгата и я отворих. Усещах магията в нея още докато бе в сандъка, но изобщо не бях подготвена за вълната, която ме удари. Беше все едно да блъснеш лицето си в стъклото на бързо движещ се автомобил. Очите ми се насълзиха само като я гледах. Разлистих първата страница, но там нямаше разбираеми думи, само някакви непознати символи.

Все пак разпознах някои от тях. Приличаха много на татуировките на Ванди.

Преди да успея да разгърна нататък, я оставих на бюрото.

— Боже, какво беше това — прошепнах.

Баща ми кимна.

— Сега разбра ли защо исках ти да свършиш основната работа по отваряне на сандъка? Нямаше как да го направя сам и после да имам сили да я разгърна.

— А сега ми кажи — започнах и се отпуснах на един от кожените столове. — Как изобщо разбра какво търсиш? Вътре няма никакви думи.

— Не беше лесно. Дори аз не си давах сметка колко могъща е тази книга.

Той я отвори и аз направих болезнена гримаса, но понеже не виждах вътрешността на страниците, не усетих магията този път. Той обаче потрепери.

— Този гримоар е написан на езика на ангелите.

— В такъв случай не би ли трябвало да е някаква нежна музика като на арфа, а не такива страховити йероглифи?

Баща ми или не ме слушаше, или реши да игнорира въпроса ми.

— Това, което не разбирам, е защо точно този ритуал липсва — промърмори той едва ли не на себе си. — От всички, описани вътре, защо точно този?

— И кога е бил взет — добавих аз.

Баща ми примига срещу мен, сякаш едва сега си припомни, че и аз съм в стаята.

— Какво?

— Откога стои тази книга в библиотеката? От 1939? 1940? Дали страницата е била откъсната през последните седемдесет години, или още преди гримоарът да бъде заключен там?

— Изобщо не се бях замислял за това. — Той потърка носа си с ръка. — Все по-любопитно и все по-любопитно.

Погледнах го изненадано.

— Казвам го понякога. — Макар лицето му да беше угрижено, той някак си успя да изглежда развеселен. — От „Алиса в страната на чудесата“ е. Много на място, не мислиш ли?

Да, определено. Само дето заешката дупка на нашата Алис се оказа много зловеща.

Престорих се, че разглеждам лавицата с книги в другия край на кабинета. Очаквах скучни книги за история на магическото общество, икономика на зооморфите, и не че нямаше такива, но мярнах и

интересни заглавия, като например книги на Роалд Дал. Баща ми се издигна с няколко сантиметра в очите ми.

— Мислиш ли, че този, който е превърнал Ник и Дейзи в демони, е взел липсващата страница?

— Би трябвало. А това е лошо.

— Много повече от лошо — каза той и се намръщи. — Софи, Вирджиния Торн е призовала демон, за да го използва за оръжие. Мога да предположа, че който е направил Ник и Дейзи демони, е имал същите мотиви.

— Но това е много шиб... много неприятно.

Той ми хвърли една полуусмивка.

— Мисля, че думата, която щеше да кажеш, описва ситуацията най-точно.

— Какво ще правим сега?

— Нищо не можем да направим, освен да чакаме и да видим какво ще се случи.

Почуквах с нокти по ръката си. Никога не съм била особено добра в прикриването на емоции, а страхът направо ме караше да се треса вътрешно. Който и да притежава този ритуал, би могъл да си направи цяла армия демони, стига да поиска. А ако магическото общество разполага с такава армия срещу Окото? Представих си Арчър, проснат окървавен в краката на някакъв демон, а светът бе потънал в ужас.

— Да се чака, е залюхано — казах аз, опитвайки се да запазя гласа си ведър.

— Не съм сигурен какво точно значи това, но споделям усещането — каза той и върна гримоара обратно в чекмеджето.

Изправих се.

— Татко, наистина ли мислиш, че ако намерим кой го прави, можем да предотвратим война?

— Не знам — отвърна той замислено. Гледаше към мен, но като че ли не ме виждаше. — Надявам се.

Не беше кой знае колко успокоително, но и с толкова трябваше да се задоволим.

Почти бях стигнала до вратата, когато баща ми се обади:

— Софи, преди да си тръгнеш, би ли ми казала защо носиш медальон на свети Антоний в джоба си вече няколко дни?

— Какво?

Изведнъж си спомних за монетата, която Арчър ми даде. Неохотно бръкнах в джоба си и му я подадох.

— Просто я намерих. Как разбра, че е в джоба ми?

Той я завъртя между пръстите си.

— Усетих магията, която излъчва. Медальоните на свети Антоний са много силни магически предмети. Вещиците са ги използвали масово през Средновековието, когато са пътували. Може да я дадеш на някого и да я използваш, за да му покажеш местонахождението си по телепатичен път. Много е полезно, ако си се загубил или са те пленили, което често се е случвало. — Той ми върна монетата. — Не съм изненадан, че си я намерила, в мазето на „Хеката“ е пълно с такива.

Е, това обясняваше много неща. Таен убиец на демони и крадец. Боже, как си ги избирам такива.

Смятах да се върна и да подремна, но щом отворих вратата на стаята си, заварих вътре Ник и Дейзи. Ник държеше снимката на майка ми, а Дейзи се беше излегнала на леглото ми и разгръщаше книгата „Тайната градина“.

— Това майка ти ли е? — попита той. — Много готина мацка.

Макар Ник вече да не ме дразнеше така нечовешки, не бях особено въодушевена, че двамата с Дейзи ровят из нещата ми.

— Какво правите тук?

Ник свирна през зъби, докато оставяше снимката на нощното шкафче.

— Само дойдохме да видим как си. Чухме, че си пострадала по време на някакво заклинание днес.

— О! Ъ-ъ... да. Имах малко упражнения с баща ми. Но сега съм добре.

Ник се метна на леглото до Дейзи и сложи ръце зад главата си.

— Аха, ясно. Онези работи с дишането и концентрацията.

— Пълна загуба на време — промърмори Дейзи, докато разглеждаше илюстрация на Мери Ленъкс, разхождаща се по коридорите в Мисълтуейт.

Не обърнах внимание на този коментар.

— Е, както виждате, вече съм добре. Благодаря за загрижеността.

Ник с подчертана неохота се надигна от леглото.

— Мисля, че тук сме нежелани, любов моя — каза на Дейзи и я дръпна за ръката.

— Но още не сме говорили със Софи за партито — заяви тя, а гласът ѝ съдържаше намек за хленч.

— Какво парти? — попитах аз.

— За рождения ти ден — усмихна се Ник. — Явно от Съвета готвят голям купон.

Заради това, че с майка ми непрекъснато се местехме, от осемгодишна не бях имала парти за рождения си ден. А и тогава не беше кой знае какво. Нещо ми подсказваше, че този път от Съвета замислят грандиозно празненство.

— Няма нужда да се занимават с това — казах и пъхнах ръце в джобовете си. — Особено на фона на всичко, което се случва.

Ник ми хвърли една вълча усмивка.

— Това е то магическото общество. Вдигат празник, докато Рим гори.

Дейзи обви ръце около него.

— Ще бъде забавно. Всички ще излязат за...

Тя изведнъж се сепна и усмивката ѝ се изкриви в болезнена гримаса. Кръвта сякаш се изтегли от лицето ѝ и тя пребледня. Главата ѝ се отпусна и Ник я хвана под мишницата.

— Дейзи?

Тя се подпря на таблата на леглото и си пое няколко пъти дълбоко дъх. После вдигна глава и отвори очи. Почти очаквах да са кървавочервени като на Алис в нощта, когато уби Елодия, но си бяха с обичайния зелен цвят.

— Добре съм — каза тя. — Просто малко... предозиране с магия. Нищо притеснително няма.

Лицето на Ник се изкриви тревожно, но Дейзи му махна.

— Добре съм — повтори и го задърпа към вратата. — Нека да оставим Софи на мира да си почине малко. Изглежда ми зле.

Не може да съм изглеждала по-зле от нея, но не казах нищо и двамата с Ник си тръгнаха. Изведнъж усетих познатата миризма на горящо дърво. Но този път не беше халюцинация. На таблата на леглото ми имаше два горещи и димящи отпечатъка от длани.

ДВАЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

През следващите три седмици следях по-внимателно Ник и Дейзи. Нямаше други подобни „претоварвания“ с магия, но сякаш и двамата пиеха повече от обичайното и всеки път, когато се навиваха да дойдат на „йогата за демони“, си тръгваха твърде бързо.

След едно от заниманията баща ми им даде копие от „История на демонологията“. По-късно я намерих натикана в една месингова кана.

Няколко дни преди заминаването на Викс покани, Лара Джена, Кал и мен и ни закара до Лондон, така че намерих време за чаканата туристическа обиколка. Лара ни раздаде специални брошури, разказващи историята на магическото общество, свързана с конкретните забележителности. Оказа се, че Ан Болейн наистина е била тъмна вещица (не че това е изненада), и че един от внуците на кралица Виктория е бил затворен в кулата, след като станал вампир.

Денят като че ли мина забавно. Имам предвид, че хапнахме риба с картопки, возихме се на двуетажен автобус, но, от друга страна, осъзнах колко съм привикнала да бъда в света на магията. „Хеката“ беше много изолирано място, точно както и Торн. Бе минала почти година, откакто не бях сред хора, и сега се изненадах да открия колко съм нервна. Очаквах някой да забележи странните брошури или кръвните камъни на Викс и Джена и да разбере какви сме. Беше някак объркващо и се запитах дали всички вещици се чувстват така през цялото време. Отдъхнах си с облекчение, когато колата ни тръгна обратно към Торн.

Два дни преди рождения ми ден отново ходихме до Лондон. Трябваше да закараме Викс до летището, а с Джена, Ник и Дейзи имаме час при Лисандър — дизайнер в най-луксозния бутик за дрехи. Той приемаше за клиенти и хора, като за целта беше омагьосал ателието си така, че да не виждат магическите същества. Днес обаче магазинът бе затворен за други посетители, освен за нас.

— Костюмът е чудесен, но тази корона? — казах аз. — Дали е добра идея?

Той ми хвърли високомерен поглед и размаха криле нервно. Тук бях само от трийсет минути, но бях сигурна, че вече ме мрази.

— Доколкото разбрах, ще бъдеш облечена като богинята на вещерството, а Хеката носи корона.

— Това не е точно корона, Соф — намеси се Джена. — По-скоро е диадема.

Тя беше подпряла драматично брадичката си с ръка, а около главата ѝ кръжеше буреносен облак. Тъкмо бяхме изпратили Викс на летището и Джена изглеждаше като Мис Потънала гемия. Ник и Дейзи седнаха до нея. Те вече бяха пробвали костюмите си и изглеждаха прекрасно. Ник беше с някакъв бял елек, широка риза и черни панталони, а Дейзи с права, дълга, копринена, виолетова рокля. Нямах представа като кого са се маскирали.

— Лисандър е прав — включи се и Лара. — Короната е съществена част от костюма. А и изглежда великолепно.

Качих се на платформата и се заоглеждах в тройното огледало. Идеята за маскения бал на рождения ми ден беше на Лара. Тя предложи аз да съм маскирана като Хеката като намигване към училището. Идеята никак не ми харесваше. Сякаш съм живият талисман на „Хеката“ или нещо подобно, но баща ми се съгласи, а предвид, че той плащаше сметката за цялото мероприятие, нека да е Хеката.

Като се погледнах в огледалото, ми се прииска да бях спорила малко по-упорито. Не че костюмът не беше хубав. Лисандър е най-големият спец по елегантни облекла, а в тази рокля бе вложил всичко от себе си. Блещукаща черна коприна със сребристи нишки, които се виждаха на слаба светлина. И макар да покриваше всяка част от мен, с изключение на ръцете, беше много секси.

Но сега тази корона...

Джена може да я нарича диадема, колкото си иска, но платинената конструкция, обсипана с диаманти и украсена със сапфирен полумесец, си беше корона отвсякъде.

Изпитах желание да изляза от роклята, защото като че ли ми стягаше около врата.

— Прекрасна е — казах аз поне за трети път. — Просто с малко... претрупана.

Лисандър изсумтя възмутено и тръсна ръце.

— Тя трябва да е претрупана. Нали ще бъдеш богиня!

Нямах представа какво да отговоря, но Ник ме спаси.

Падна на колене и протегна ръка.

— И определено изглеждаш като богиня, Софи. — Хвана ме за ръка и ме свали от платформата. — Видя ли, трябва да прегърнеш своята божественост.

Ник може да е пълен откачалник, но се засмях. Той ме придърпа към себе си, сякаш ще танцуваме, и смехът замръзна в гърлото ми. За миг пред очите ми беше един друг танц, друга рокля, друго тъмнокосо момче, което ме държеше. Внезапната болка от този спомен ме изненада. Преди да успея да се спра, вдигнах ръка и избутах Ник.

В стаята настъпи неловка тишина. Лара се закашля дискретно.

— Ник, Дейзи, защо не дойдете с мен? Нека да оставим Джена и Софи да се преоблекат на спокойствие. Лисандър, ела да обсъдим заплащането ти.

Ник и Дейзи ме стрелнаха с погледи и последваха Лара.

— Добре ли си? — попита Джена, щом останахме сами.

Поклатих глава.

— Да, само малко ме е страх за това парти.

На практика това не беше лъжа. Струваше ми се глупаво да се събира целият магически елит плюс четирима демони на едно място, когато нещата бяха толкова сериозни. Но според баща ми това било въпрос на чест.

— Не можем да оставим Окото да смята, че са ни уплашили — заяви той, а после ми се усмихна. — А и това ще е първият ти рожден ден, на който присъствам.

Не можех да го отрека. Но все пак се чувствах притеснена от цялата работа.

Джена се изправи и дойде при мен. Беше решила да се облече като Мина Харкър от „Дракула“ и носеше специална дизайнерска рокля във викториански стил, дело на Лисандър. Имаше страхотна шапчица с воал.

Тук нямаше пробни вероятно защото феите обичаха да се наслаждават на телата си и да ги показват, а неща като скромност и благоприличие са напълно непознати за тях. Все пак с Джена бяхме живели в една стая цяла година, така че това не бе проблем.

— Много си красива с тази рокля — каза тя, докато се опитвах да си сваля короната.

— Моля ти се. Изглеждам като обложка на „Еванесънс“. Затова път ти си изключителна.

Джена докосна шапчицата си, а аз се разсмях.

— Само се надявам снимки в този ми вид да не достигнат някак до „Хеката“. — Ох, ако можех да открия къде е закачена тази корона...

— Можеш ли да си представиш? Облечена като Хеката? С това нещо на главата. — Отново подръпнах короната. — Всичките ми приятели ще се изпарят на секундата.

Хвърлих поглед към Джена в огледалото, но тя беше с гръб към мен. Странно. Мислех, че поне ще се засмее.

— Като си помисля, че ще се върнем там след, колко остана, четири седмици? Ще трябва наново да свикваме, след... — Дръпнах силно, но косата ми отказа да се отплете. — След като сме били красиви принцеси цяло лято.

Шегувах се, но като го казах, и стомахът ми се сви. Торн си имаше своите недостатъци, но най-малкото тук можех свободно да правя магии.

Джена се обърна и ме погледна в огледалото.

— Аз няма да се връщам в „Хеката“, Софи.

Пръстите ми замръзнаха на място и короната увисна върху едното ми ухо.

— Какво? — възкликнах и се обърнах към нея.

— Няма да се връщам — повтори тя.

— Но... как така, ти трябва да се върнеш.

За пръв път от много време насам видях лицето на Джена да почервява от гняв.

— Не, не трябва. Не съм длъжна да правя нищо, което Съветът ме принуждава. Те не са...

— Не са ти шефове? — довърших аз вместо нея, макар да осъзнавах колко гадно прозвуча.

Но Джена не можеше да напусне „Хеката“. Аз и без това вече се страхувах да се върна. Как изобщо ще отида там без нея?

— Моето място не е там — заяви тя и свали дантелените си ръкавици. — Викс смята, че е време да заживеем със своя вид.

Бях готова да направя много гаден коментар, но си замълчах. След два дни ще съм на седемнайсет и не мога да се държа като дете. Докоснах короната и използвах магия, за да накарам косата ми да се отплете.

— Но миналата година ти каза, че дори не искаш да си вампир. И искаш нормален живот с алгебра, абитуриентски бал и т.н.

— Миналата година промени и двете ни, Соф — каза тя.

— Да.

Не можах да измисля какво друго да отговоря. Преобличахме се с гръб една към друга и никоя от нас не казваше нищо, докато не бяхме в обичайните си дрехи.

— Не разбирам защо си толкова разстроена — каза Джена, като ме хвана за рамото и ме обърна към себе си. — Това е нещо, което трябва да направя. Мислех, че ще го разбереш, особено след решението ти да се подложиш на Очистването.

Отстъпих назад и ръката ѝ увисна между нас.

— Това какво общо има?

— Ако го направиш, аз ще трябва да се върна сама в „Хеката“, а това май никога не те е притеснявало.

— Да, но щях да го направя, за да не убия някого. Не е като да те зарежа сама, за да се размотавам безгрижно с някой тип.

Очите ѝ проблеснаха гневно и ми се стори, че видях кучешките ѝ зъби да се издължават.

— О, така ли? Значи ми казваш, че Арчър няма нищо общо с решението ти да отстраниш магическите си способности?

Зяпнах учудено насреща ѝ.

— Какво?

— Да не би никога да не ти е минавало през ума, че можете да сте заедно, ако ти не си демон?

Напротив. Или поне така си мислех. Причините, поради които реших да се подложя на Очистването, бяха твърде заплетени, за да ги изредя. Изведнъж нещо ми прищрака.

— Значи затова си толкова въодушевена от цялата работа с мен и Кал, нали? Мислила си си, че ако си намеря някой друг, няма да искам да се подлагам на Очистването.

Нямаше нужда да отговаря. Руменината по бузите и сведеният ѝ поглед ми говореха достатъчно.

— Видях как Алис уби Елодия. Мислех си, че съм чудовище. Заради това исках Очистването, а не заради Арчър.

Магията се надигаше в мен. Пластмасовият манекен до нас изтрака, а косите ни се наелектризираха.

— Очистването би могло да ме убие — продължих аз. — Трябва да си пълен идиот, за да рискуваш живота си заради гадже.

Джена се отдръпна, сякаш я бях зашлевила, и аз осъзнах какво съм казала току-що.

— О, Джена — започнах и пристъпих към нея. — Нямах предвид...

— Не — извика тя. — Разбрах много добре. Ти си кралицата на демоните, а аз съм пълен идиот, който се е оставил да бъде убит от едно чудовище.

— Не съм казвала това.

— Не се налагаше да го казваш.

Направо е невероятно, че преди малко се смеехме и шегувахме с идиотския ми костюм.

— Джена — казах аз, но тя поклати глава и си тръгна.

ДВАЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Партито за рождения ми ден щеше да се проведе в зимната градина — онази огромна стъклена зала, пълна с растения. Всички папрати бяха украсени с виолетови панделки и лампички. Група феи се бяха настанили в ъгъла и свиреха на някакъв сложен инструмент, а музиката, която звучеше от него, беше нежна и някак твърде меланхолична като за рожден ден.

Не че се чуваше особено добре, де. По-рано следобед се беше разразила буря и дъждовните капки удряха силно по стъкления покрив. Бях седнала до прозореца и ми се струваше, че дъждът се стича по стъклото като поток сълзи.

Спомних си за последното си празненство за рожден ден, когато бях на осем, и реших, че въпреки ледените скулптури, шампанското и огромната торта с формата на абатство Торн, предпочитам детското празненство с игра на боулинг и клоун с костюм на плъх.

Сигурно това имаше нещо общо с факта, че роклята ми тежеше поне двајсет килограма, от короната ме болеше главата, а най-добрата ми приятелка не ми говореше.

Огледах се, но не открих Джена. Избягваше ме от онзи ден в магазина за дрехи. Може би така бе по-лесно. Ако е решила да тръгне по пътя на вампирите, ще бъде по-малко болезнено, ако вече не сме приятелки. Но тази мисъл не ми помагаше да се почувствам по-добре.

В залата имаше поне сто души, до един в лъскави костюми. Усмиваха ми се и се приближаваха да ми честитят рождения ден. Всички носеха подаръци. Мраморната маса до вратата бързо се отрупваше с красиво опаковани пакети. Въпреки това имаше едно странно напрежение във въздуха, сякаш всички полагаха неимоверни усилия да се забавляват. Смеховете бяха твърде силни, а усмивките — пресилени. Сигурно са се притеснявали, че с баща ми ще ги унищожим с поглед, ако не се забавляват така, все едно не са били на по-хубаво парти.

Бях подпряла чело на стъклото, но всъщност не исках да виждам отражението си от толкова близо. Лисандър беше донесъл роклята следобед и остана, за да ме гримира. Затова изглеждах като блестяща бомба в лицето. Дори голите ми рамене бяха покрити с бляскава пудра.

Няколко сервитьори обикаляха из залата и носеха табли с чаши, пълни с някакъв блещукащ виолетов буламач. Не съм сигурна дали бяха от обичайните слуги в Торн, или са били специално наети за партито. Носеха бели ризи и черни панталони, а на лицата си имаха сребристи маски. Един мина покрай мен вече три пъти и аз си вземах всеки път по една чаша, само за да я излея после в най-близката саксия.

— Защо си толкова навъсена, рожденичке?

Обърнах се и видях Ник и Дейзи с по един кристален бокал в ръка. По жилетката на Ник имаше виолетови петна. По зачервените им бузи и блесналите очи можех да се досетя, че това не им е първото питие за вечерта.

— Това е моето парти и ако искам, ще съм намусена — отвърнах и се изправих.

— Това парти е малко скапано — каза Дейзи и протегна ръка да намести лавровия венец на косата си.

— Винаги можеш да отвориш някой подарък, за да видиш дали няма да те разведри някак — предложи Ник и кимна към масата с пакетите. Някои от тях мърдаха. Един се въртеше в кръг над останалите, а друг се катереше нагоре-надолу като паяк, използвайки свободните краища на панделката вместо крака.

Преглътнах.

— Хм, знаете ли, добре съм. Някой от вас да е виждал Джена?

Двамата се спогледаха, но преди да успеят да кажат каквото и да било, същият сервитьор отново се изпречи пред мен. Уф! Какъв му бе проблемът на този? Да не би някой да му бе платил да напие дъщерята на председателя или нещо подобно?

Хванах Ник и Дейзи и ги отстраних от пътя на сервитьора.

— Вие двете за какво точно се скарахте? — попита Дейзи.

Тъкмо се канех да ѝ разкажа цялата история, когато руса вещица в яркочервена рокля се спря пред нас.

— Здравей — каза тя задъхано. — Съжалявам, че ви прекъсвам, но исках да ти честитя рождения ден, София.

— Добре — казах аз. — Благодаря.

Очаквах да си тръгне, но тя си стоеше насреща ми и се усмихваше. Всъщност и на трима ни.

— За мен е голяма чест да се срещнем — каза ентусиазирано. — И с вас. Чух... — Тя завъртя поглед и се изчерви. — Чух, че демоните могат да проявяват предмети от нищото. Вярно ли е?

Примигах насреща ѝ неразбиращо. Какво, по дяволите, искаше?

— Да — отвърнах. — Вещиците също го могат. Просто е въпрос на...

Преди да успея да довърша, Ник се поклони, махна с ръка и вече държеше букет бели рози.

— Напълно вярно е — каза той и подаде букета на вещицата. — Разбира се, това е много малка част от способностите на демоните.

— Поразително! — изписука вещицата.

Изведнъж в очите на Ник проблесна опасен пламък.

— О, това е нищо — каза той. После се наведе напред и прошепна: — Ако пожелае, мога да взривя тази страхотни бална зала, преди да успеете да мигнете с прекрасните си очи. Мога също така да...

— Достатъчно, това вече е ужасно, Ник — казах аз и дръпнах и двамата им с Дейзи настрани от вещицата.

— Мисля, че видях баща си, така че ще отидем при него, довиждане! Благодаря, че дойдохте!

Щом се отдалечихме малко, се обърнах към Ник:

— Какво беше това?

Той отново отпи от чашата си.

— Това бях аз, който им даде каквото си търсят. Искат от нас да сме такива едни страшни, могъщи създания, които могат да убият до един членовете на Окоето заради тях. Затова са ни създали, нали така?

Дейзи го хвана за ръката.

— Скъпи, може ли да отложим разговора за убийствата. Това все пак е рожден ден.

Тя подчерта последното изречение с леко хълцане и на мен наистина ми писна от тях. Искях да говоря с Джена. Или с Кал. С някой нормален. Е, доколкото приятелите ми са нормални. И трезвен, да не забравя.

— Може би все пак ще ида да разгледам подаръците — казах им аз.

Направих не повече от четири крачки и онзи сервитьор отново се изпречи пред мен.

— Желаете ли питие, госпожице? — попита и ми протегна подноса.

— Виж какво, господинчо — отвърнах и леко се препънах в роклята си. — Не знам дали не искаш да...

Погледнах го в лицето и видях очите му зад маската.

— Сигурно се шегуваш!

ДВАЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Въпреки че не можех да го видя, ми се стори, че Арчър повдигна вежда.

— Коя се предполага да си? — попита той тихо.

Поех си дълбоко дъх и се опитах да гледам колкото се може безизразно. Ако някой ни гледаше, щеше да си помисли, че просто разговарям с някой сервитьор, а не се срещам с убиец на Окото на сред тяхна територия.

— Хеката — казах аз и си взех една от чашите на подноса.

— Какво правиш тук?

Той сви рамене и успя да си придаде елегантен вид дори с униформата на келнер.

— Кой не обича партитата? А и си помислих, че може да носиш пак онази синя рокля.

Пръстите ми се стегнаха така силно върху кристалната чаша, че не знам как не я счупих.

— Ти си луд. Или просто идиот. Или пък луд идиот. Защо не си се омагьосал в нещо поне?

— Никой от тук присъстващите не ме е виждал на живо — отвърна той, като се правеше, че преподрежда чашите по подноса си.

— Така че маската ми е достатъчна. Ако бях използвал магия, само щях да привлека излишно внимание. Разбира се, нямаше да се налага да се вкарвам в цялата тази беля, ако ти просто беше дошла да се срещнем преди три седмици.

Може да е било заради светлината или от маската, но ми се стори, че видях гняв в очите му.

— Не можех — отвърнах и се усмигнах, сякаш е казал нещо забавно.

Сърцето ми препускаше бясно и едва успявах да удържа магическите си сили под контрол.

— Трябва да тръгваш. Веднага.

Сега вече нямаше съмнение, той беше бесен.

— Имаш ли представа какво рискувах, за да дойда тук? Не само заради твоите хора, но и заради моите!

Огледах се, но като че ли никой не ни гледаше. Това би се променило, ако бях започнала да му крещя. Погледнах го колкото можах по-красноречиво, но заради целия си грим, не съм сигурна, че ме разбра.

Отдалечих се към ъгъла на залата и се скрих зад една огромна саксия. Светлината беше приглушена и миришеше силно на глина.

Арчър се доближи и застана от другата страна на палмата, като се облегна на стъклото.

— Защо не дойде да се срещнеш с мен? — попита той директно.

— Как да ти кажа, може би защото съм демон, а ти си ловец на демони и не е много добра идея да се разхождаме наоколо.

Понеже той не отговори, аз въздъхнах и продължих:

— На практика всеки в живота ми ме кара да стоя далеч от теб. Това и правя.

Беше ми странно да му говоря, докато носи тази маска. Виждах очите му, но не можех да прочета нищо в тях.

— Довери ми се — каза той. — Ако не се случваше нещо много важно, никога нямаше да се наложи да се виждаме. За щастие.

Болка прониза сърцето ми, остра като кинжала, който Арчър без съмнение криеше някъде в дрехите си. Надявах се да не си е проличало.

— Какво имаш предвид с „нещо много важно“?

Той само поклати глава.

— Нямам време да навлизам в подробности, но е свързано с двамата ти демонични приятели ей там. Можеш ли да се срещнеш с мен утре през нощта в мелницата?

Умът ми препускаше. Ако Арчър наистина знаеше нещо за Ник и Дейзи, то с баща ми щяхме да имаме по-добра представа какво се случва. Или просто се убеждавам, че мога да прекарам малко време с него, без да се чувствам виновна?

— Утре не мога.

Не ни беше останало време да проучим нещата с гримоара покрай всичките приготовления за рождения ден и оставихме цялата следваща седмица за занимания с него. Това трябваше да е всичко,

което да му кажа. Тук трябваше да приключим и да си тръгна. Вместо това се чух да казвам:

— Баща ми заминава в командировка след девет дни. Ще ми е по-лесно да се видим тогава.

Той кимна.

— Добре. След девет дни. В три през нощта.

— Става. Но ако пак ми извадиш нож...

За моя изненада той се разсмя.

— Продължаваш да го споменаваш. Първо, не съм вадил нож на теб. Извадих го, за да счупя ключалката на прозореца. Второ, бях затворен в мазето с побеснял демон. Кой от нас двамата смяташ, че беше по-уплашен?

Завъртях очи, което не беше лесно с натежалите ми от грим мигли. Той мина покрай мен и се насочи към тълпата. Последвах го и миг след това вече не можех да го открия никъде.

Запътих се към масата с подаръците и продължавах да се оглеждам за него, но вече беше очевидно, че си е тръгнал. Въздъхнах и посегнах да махна короната си. Сигурно правех голяма грешка, но баща ми искаше да разбере какво се е случило с Ник и Дейзи, а Арчър, или Окото, имаха тази информация. Тогава защо да не се възползваме?

— Ето те.

Кал изведнъж се появи отстрани и едва се удържах да не подскоча виновно. Най-после забелязах с какво е облечен.

— Откъде взе това?

Беше облечен в училищна униформа на „Хеката“. Сакото бе малко тясно на широките му рамене.

— Мое си е. Г-жа Касноф ми го донесе. Аз всъщност не нося... костюми, така че това беше добър компромис.

Мислех си, че само Арчър е в състояние да накара училищната униформа да изглежда красива, но Кал доказа, че греша. Синьото стоеше много добре на златисторусата му коса и изглеждаше по-млад. На бузата му имаше трапчинка, досега не я бях забелязала.

— От теб се е получила чудесна Хеката — каза той.

Исках да възразя и да направя някой ироничен коментар, но нещо в очите му ме накара да кажа само:

— Благодаря.

Изведнъж ми хрумна нещо друго, което той каза.

— Чакай. Г-жа Касноф? Тя е тук?

— Да — отвърна той и кимна по посока на ледената скулптура, където без съмнение стоеше г-жа Касноф. Дрехите ѝ бяха в същия светлосин цвят като униформата на Кал.

Щом ни видя, тя се доближи до нас.

— Софи — каза тя с такава топлина в гласа, каквато никога не бях чувала. — Честит рожден ден, много се радвам да те видя.

Повярвах, че наистина го мисли, което беше странно. Още по-странна беше усмивката ѝ, когато ми каза:

— Тъкмо говорих с някои от гостите за решението ти да не се подлагаш на Очистването. Много се радваме.

Чудесно. Най-личното ми решение се развява като повод за светски клюки по време на парти.

— Е, това май ви е за пръв път — опитах се да се пошегувам аз. — Да сте довольна от мен.

Тя направо ми изкара акъла, като се разсмя. Беше тих, кратък, но все пак смях.

Преди да успее да ме изуми с още нещо, баща ми се приближи. Носеше дълга черна роба и жезъл с нещо като нар на върха.

Нямах идея като кого се е маскирал. С г-жа Касноф само си кимнаха, затова предположих, че вече са се поздравили по-рано.

— Забавляваш ли се? — попита баща ми с такъв обнадяващ поглед, че се насилих да се усмихна ведро.

— Да, това е най-хубавият ми рожден ден!

Мисля, че прекалих малко, но той изглеждаше облекчен.

— Добре, Знам, че е малко прекалено, но това е първият твой рожден ден, на който присъствам, и искам да е специален.

Вина и други неприятни чувства се разбушуваха в мен. За да не забележи баща ми, насочих вниманието си към масата с подаръците. Онзи подарък все още се носеше над останалите и правеше кръгчета. Щом го погледнах, той се плъзна към мен и се приземи нежно в ръцете ми.

— Мисля, че този много иска да го отвориш — каза Кал.

Опаковъчната хартия беше виолетова със сребриста панделка, която се вееше около пръстите ми, сякаш е под вода. Беше красиво, но магията, която се излъчваше от него, беше невероятно силна. Сигурно

е от заклинанието да се носи във въздуха. Най-последно дръпнах панделката.

Първо усетих миризмата. Онази специфична металическа миризма, която се появява преди буря. Изведнъж се появи червена светкавица и се чу гръм. Чух как някой до мен, баща ми или Кал, изкрещя и след това се оказах по гръб и усещах силна болка в рамото.

Ушите ми бяха като натъпкани с памук, но ми се струваше, че хората крещат, и виждах как тичат около мен. Това ми напомни за бала, когато седях в локвата от пунш, гледайки целия хаос около себе си. Изведнъж болката в рамото ми стана толкова силна, че извиках. Над главата ми се бяха струпали много хора, но забелязах как един сервитьор с маска си пробива път сред тълпата. Устните му бяха стегнати и ми се стори, че видях страх в познатите, кафяви очи. Почти отворих уста, за да кажа на Арчър да се маха по най-бързия начин, но осъзнах колко глупаво би било. Изведнъж хората се раздвижиха и той изчезна.

Над мен се появи лицето на Кал. Не го чувах, защото ушите ми бучаха, но съм сигурна, че ми каза да лежа неподвижно, което не беше никак трудно.

Той държи ръката ми, докато болката не изчезна, и усетих замаяно чувство на спокойствие. Така че съвсем безгрижно го наблюдавах как изважда петнайсетсантиметрово острие демонично стъкло от рамото ми. Веднага, щом го извади, болката отслабна, но знаех, че белегът ще остане.

— Този подарък не ми хареса — промърморих.

Баща ми се надвесил над мен, подложи ръка под гърба ми и ми помогна да се изправам. Ръкавът му се набра нагоре и видях няколко парченца от демоничното стъкло, забити в кожата му.

— Добре съм — каза той, преди да съм попитала. — Кал ще ги извади по-късно. Ти как си?

Рамото ми гореше, но не усещах болка и като изключим шока да бъда пронизана внезапно и съборена на земята, бях екстра.

— Добре, мисля. Какво беше това, самоделна бомба?

Опаковката на подаръка се въргалаше на пода, а панделката се виеше като змия. Кал стъпи върху нея и тя се успокои.

— Нещо такова — каза той мрачно.

— Беше омагьосано да те намери — добави баща ми.

Изглеждаше толкова загрижен и ядосан, че реших да не го закачам.

— Слава Богу, че не са успели да докопат кой знае какво количество демонично стъкло — каза Лара и аз я загледах изненадано.

Носеше някаква широка мантия в стил XVIII век, която се стесняваше около врата. Косата ѝ беше скрита под напудрена перука.

— Изглежда е било най-голямото парче — продължи тя.

Зад нея бе Родерик. Черните му криле пърхаха бавно във въздуха.

— Претърси имението. Ако Крос е все още тук, ще го открием — каза му Лара.

Главата ми все още беше замаяна, а гласът ми твърде слаб:

— Крос?

— Естествено, зад това може да стои само Окото — отговори ми г-жа Касноф. — Кой друг би направил подобно нещо?

— А предвид, че само един от тях може да прави магия — добави Лара, — очевидно е, че Арчър Крос току-що е направил поредния опит за покушение срещу теб.

ДВАЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Следващите девет дни се влачеха като цяла година. Г-жа Касноф се върна в „Хеката“, от което изпитах голямо облекчение. Присъствието ѝ ми идваше малко в повече. Голяма част от времето прекарах в стаята си, където се възстановявах от нападението. Имах предостатъчно време да съзерцавам белите стени и да мисля. Най-вече за Арчър. Видях израза на лицето му точно след експлозията. Беше уплашен. Дори шокиран. В никакъв случай не изглеждаше като да си е помислил: „Опа, убийството не се случи точно както го бях планирал.“ Той изобщо не знаеше, че това ще се случи, така че не може да го е направил. А това значи, че някой друг иска да ме убие. Тази мисъл ме караше да не напускам леглото. Все пак реших да се срещна с Арчър. Имах чувството, че всички тези неща са свързани по някакъв начин. Ник и Дейзи, покушението срещу мен, Окоето, които изведнъж предприемат все повече и по-жестоки нападения. Колкото по-скоро разнищя тази история, толкова по-добре.

Имаше и хубава страна в това, че за малко не се превърнах в шиш кебап. Джена започна да ми говори. Дойде в стаята ми сутринта след партито, за да ме провери, и стоеше неуверено на вратата.

— Как се чувстваш?

Облегнах се на възглавницата и се опитах да вдигна рамене. Това ми причини пронизваща болка по цялото тяло и се намръщих.

— Ами, нали разбираш? Все едно съм пронизана със стъкло от ада. Но започвам да се оправям.

Джена пристъпи няколко крачки навътре и от изражението ѝ ме побиха тръпки.

— Можеха да те убият.

— Да, но не успяха.

Още няколко крачки и беше до леглото ми.

— Соф — започна, но аз я прекъснах:

— Виж, Джена, не може ли да прескочим тази част и просто да си кажем, че съжаляваме и да се прегърнем?

Тя се засмя сподавено и за пръв забелязах сълзи в очите ѝ.

— Добре, нека да го направим.

И внимателно ме прегърна.

— Все още не смяташ да се връщаш, нали? — попитах след известно време.

Тя поклати глава.

— Не мога.

Когато се отдръпна от мен, видях, че по лицето ѝ се стичат сълзи.

— Трябва да го направя, Софи.

Не бях сигурна, че мога да говоря с буцата, заседнала в гърлото ми, затова кимнах.

— Но това не значи, че никога повече няма да се видим — каза тя и стисна ръката ми. — Даже ще можеш да ми идваш на гости в гнездото за Коледа.

— Гнездото? — вдигнах вежди аз.

Джена вдигна рамене объркано.

— Така се нарича, когато група вампири живеят заедно.

Опитах се да измисля някой остроумен коментар за хипарски комуни, но бях прекалено тъжна, за да се заяждам.

При мисълта, че ще се връщам в „Хеката“ сама, и предвид нервността ми от предстоящата среща с Арчър, никак не ми се занимаваше с йогата за демони. Едва в деня, преди баща ми да замине, успяхме да се срещнем и да поработим върху гримоара. Явно никой не бе забелязал липсата му и като отидох да погледна омагьосаната книга, която баща ми бе оставил на негово място, разбрах защо. Дори аз не можех да кажа, че книгата не е същата, а магията не се усещаше изобщо, освен ако не знаеш за нея.

Занимавахме се в същата зала, в която се учех да контролирам силите си. От магическата мощ на гримоара получавах сърцебиене и главоболие. Седнах на пода до баща ми, а той разтвори книгата пред нас и започна да ми обяснява заклинанията. Той имаше право, заклинанията в тези страници бяха сред най-ужасните неща, които съм чувала. Имаше магии за убиване, за привързване на нечия душа към своята, така че да го превърнеш в роб. Баща ми ги четеше една по една е равен глас, без значение колко ужасяващи неща се споменаваха. Имаше само едно, за което не искаше да говори, и това ми се стори странно. Знаците бяха малко, не повече от половин страница,

изглеждаше сравнително просто, но когато разгърнахме на него, той само ахна.

— Какво? — попитах аз и се размърдах на мраморния под. — Не може да е по-гадно от онова с бебетата.

— Не, не е това — отвърна той и намести очилата. — Просто не предполагах, че такова заклинание изобщо съществува.

— Защо, какво толкова прави?

Той се поколеба, а после плъзна книгата към мен.

— Пипни го.

Вдигнах вежди, но направих, каквото ми каза. Без сама да знам защо, притиснах цялата си длан към страницата, така че ръката ми почти скри текста. Изведнъж усетих странен удар в гърдите.

— Хм! — Отдръпнах ръката си. — Може ли да ми обясниш какво направих току-що?

Той издърпа книгата.

— Не. Надявам се, че никога няма да ти се наложи да знаеш.

Явно това беше за днес, защото той затвори книгата и стана.

— Мисля, че вече е време да я върнем. Няма какво друго да научим и сега разбирам защо от Съвета са решили да я заключат. — Той хвърли отвратен поглед към книгата. — Ако зависеше от мен, дори бих я унищожил.

— Ами направи го.

След някои от нещата, които прочетохме тук, няма какво да ме направи по-щастлива, освен да видя тази книга в пламъци. Тръпки ме побиваха от мисълта, че може да попадне в неподходящи ръце.

Но баща ми поклати глава.

— Алексей Касноф искаше да я запазим като спомен.

— Естествено, че така е искал — казах аз и се намръщих, докато се изправях.

— Как се чувстваш?

— Колкото и да е невероятно, по-добре. Как е ръката ти?

Той замислено я разтри.

— Боли, но можеше да е много по-лошо.

Той прибра гримоара под сакото си и тръгнахме надолу по стълбите. Виждах, че нещо го притеснява, но дали беше инцидентът от рождения ми ден, или всички тези ужасии в гримоара, не можех да кажа.

Почти стигнахме до коридора, когато той рече:

— Софи, ще трябва да кажа на майка ти какво се случи.

Исках да извикам. Знаех, че ще дойде такъв момент, но предпочитах да го отложим за когато баща ми се върне от пътуването си. Имах твърде много неща на главата си в момента и последното, което ми трябваше, беше една разтревожена майка.

— Но тя ще откачи. Най-вероятно ще дойде тук, за да ме отведе, а вие ще вземете да си крещите и аз ще започна да си слагам твърде много очна линия и да се дрогирам. Наистина ли искаш всичко това да се случва?

Той се усмихна и ме погали по косата. Жестът бе толкова бащински и нормален, че просто не знаех как да реагирам.

— Може би няма проблем да почака, докато се върна. Все още не съм готов да се разделя с теб — изрече го с вълнение и се зачудих дали е възможно човек да се задави от вина, защото тя изригна в мен и бе горчива и пареща като черно кафе.

Отместих поглед, надявайки се, че няма да забележи.

— Докъде ще пътуваш?

— До Йоркшир. Имало е ново нападение.

Не беше нужно да казва от кого.

— Докато съм там — продължи той, — ще се срещна с един вещер в Линкълншир. Направил е някои допълнителни разследвания за демоните и се надявам, че би могъл да ми помогне да проследя произхода на Ник и Дейзи. Да се надяваме, че като се върна, ще имаме какво да обсъдим.

Когато се върне, аз самата може би ще имам новини за него относно Ник и Дейзи. Само дето нямах представа как ще му обясня откъде ги знам. Не исках да се замислям за това, защото стомахът ме заболяваше. Реших да го попитам нещо друго, което ме тревожеше:

— Татко, спомняш ли си седмицата преди инцидента на рождения ми ден?

— Смътно, защо?

— Струва ли си? Струва ли си да си председател на Съвета, щом хората те преследват, опитват се да те убият? Не е ли по-добре да предадеш тази длъжност на някой друг? И да се отдадеш на почивка. Да имаш личен живот. Да излизаш по срещи.

Очаквах баща ми да се скрие зад вътрешния си мистър Дарси, но той направи тъжна физиономия.

— Първо, обещал съм официално, че с всичките си магически способности ще служа на Съвета. Второ, сега нещата са много бурни, но невинаги е така. А и смятам, че от теб ще стане чудесен председател, Софи.

Е, може би като изключим цялата тази работа с „да спиш с врага си“. Не че буквално спя с... Искам да кажа, това е метафора. Спането е само метафорично.

Лицето ми сигурно е изразявало идиотщините, които се случваха в главата ми, защото баща ми присви очи и продължи:

— А относно ходенето по срещи, няма начин.

— Защо?

— Защото все още съм влюбен в майка ти.

Охо! Това не беше точно отговорът, който очаквах. Преди да успее да го асимилирам, той продължи:

— Но нека това не ти дава никакви надежди. Няма никаква възможност с майка ти да се съберем отново.

— Татко, спокойно — казах аз. — Не съм на дванайсет, а това не е „Капан за родители“. Но все пак беше... добре е да го знам. Винаги съм си мислела, че с мама се мразите. Смятах, че затова с нея непрекъснато обикаляме, за да е сигурна, че няма да можеш да ни намериш.

Той отмести поглед и се загледа някъде над рамото ми.

— Майка ти си има своите причини — беше единственото, което каза.

После въздъхна и се обърна към кабинета си.

— Цялата магия на света не може да отнеме от сложността на сърдечните дела — промърмори.

— На мен ли го казваш... — отвърнах аз тихо зад гърба му.

На другия ден той замина за Йоркшир, а аз се подготвих за уговорката, която имах с Арчър. Така звучеше малко по-делово, отколкото среща. Прекарах по-голямата част от деня сама в стаята си, защото се страхувах да не би Джена или Кал да забележат колко съм развълнувана. А не можех да го прикрия. От мен се стрелкаха магически искри.

Дори не направих опит да спя. Струваше ми се, че никога няма да стане три часът. Най-последно, в два и половина станах и си облякох черна тениска и панталони тип „карго“, като се надявах това да е приемливо облекло за среща с любимия човек, който изведнъж се е оказал смъртен враг.

Докато вървах по покритата с чакъл пътека към мелницата, се опитвах да се убедя, че въпреки болезненото усещане в корема нямам основания да изпитвам вина. Правех това поради добра причина. Е, може би баща ми не би го разбрал. Джена също. Но... не. Няма да допусна мисълта за Джена да ме кара да се чувствам виновна.

Като стигнах до мелницата, Арчър вече ме чакаше, точно както и предишния път, седнал на дървената рамка. Беше с гръб към мен и носеше зеленикава тениска и дънки. Това доста ме изненада. Очаквах да е в типичното за Окоето облекло — черна риза. Но вместо това той изглеждаше като обикновено момче.

Е, като изключим огромния меч в ръката му.

— Това необходимо ли е? — попитах.

Кинжалът му също беше закачен на колана.

Той вдигна глава и очаквах да се зарадва, че ме вижда. Но Арчър се обърна отново към нишата и се наведе, за да измъкне една черна чанта отдолу.

— Никога не вреди човек да е подготвен.

— Изглежда малко прекалено, като се има предвид, че вече имаш кинжал, а аз имам супермощна магия на своя страна.

— Супермощна? — Той се изправи, като поклащаше тънка златна верижка в ръка. — Нека ти напомня само две думи, Мерсер. Лошо. Куче.

Завъртях очи.

— Това беше преди година. Сега съм по-добра.

— Е, добре. Но не искам да рискувам — каза той. Забелязах, че има нещо като кобур на гърба си. Мушна меч в него и дръжката му остана да стърчи над рамото.

— Освен това — добави той — си помислих, че няма да дойдеш. След това, което се случи онази вечер... — Той замълча и ме изгледа замислено. — Добре ли си?

— Ще бъда, веднага щом всички спрат да ме питат.

— Знаеш, че нямам нищо общо с това, нали?

— Да — отвърнах аз. — А ако наистина имаш нещо общо, ще те унищожа на място.

Устните му потрепнаха в усмивка.

— Добре е да съм наясно.

Той направи крачка към мен, с което значително скъси дистанцията помежду ни.

— Какво правиш? — попитах аз, надявайки се да не звуча твърде развълнувано.

Той вдигна ръка и с изненадваща нежност окачи златната верижка около вратовете и на двама ни. Загледах я и видях, че е направена от малки фигурки, държащи се за ръце. Виждаше съм го някъде преди.

— Това е огърлицата, която носи един от ангелите на стъклописа в „Хеката“ — сетих се изведнъж.

— Да, точно така.

Той ме хвана.

— Това е много силна защитна вещ, от която сега се нуждаем.

— Защо? — попитах, докато влизахме в нишата.

— Защото ще пътуваме много надалеч.

Неволно стиснах ръката му. Последния път, когато пътувах с Итинерис, изминах едва стотина километра и главата ми за малко щеше да гръмне.

— Къде ще ходим? — попитах.

— На остров Грималкин — отвърна той и ме дръпна в нишата.

ДВАЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Златната верижка може и да ни спести главоболието и замайването, но не направи приземяването ни по-меко. Паднахме върху някакви дървета и аз си одрасках лакътя на един клон.

За съжаление, понеже верижката беше увита около двама ни, Арчър също падна. Върху мен.

В друг момент това може би щеше да ми бъде приятно. Да, той определено ухаеше добре и като хванах раменете му, за да го избутам назад, си спомних, че е много по-силен, отколкото изглежда.

Но всичко това нямаше значение. Вече не можех да си позволя да обръщам внимание на тези неща.

Лежах в някаква пръст и ми се струваше, че ще ми трябва цяла вечност, за да извадя листата и клечките от косата си.

— Махни се от мен! — извиках.

Той се претърколи по гръб и мечът му се удари в камък или твърд корен, но благодарение на верижката накрая аз се озовах върху него.

— А пък аз си мислех, че се правиш на недостъпна — прошепна той.

Лунната светлина проблясваше в очите му, а думите му прозвучаха някак задъхано. Казах си, че сигурно е заради падането.

Подпрях се на гърдите му и измъкнах главата си от верижката. Щом се почувствах свободна, се отдръпнах настрана от него.

— Нека да позная — изсъсках аз. — Това е поредното нещо, което си задигнал от „Хеката“.

— Виновен — каза той и се изправи на крака.

— Къде, по дяволите, съм била аз, докато си играел на велик крадец в мазето?

— Взех само няколко неща, повечето от които през последната седмица, когато не ми говореше.

Спомних си. Беше точно след бала по случай Хелюин. Заради всичко, случило се тогава, с Арчър прекарахме много от часовете в

мазето, без да си говорим. Нищо чудно, че е успял да задигне толкова магически предмети.

— Затова ли се застъпи за мен пред Ванди? Надявал си се да те накаже с работа в мазето, за да можеш да задигнеш това-онова?

Арчър тупаше тениската си от прахоляка и само поклати глава.

— Колкото и невероятно да ти звучи, не съм чак толкова пресметлив. Застъпих се за теб пред Ванди, защото така ми се струваше правилно. А възможността да задигам неща от мазето дойде като бонус.

Той ми обърна гръб и тръгна нанякъде.

— Хайде, имаме много път.

— Не може ли просто да ми кажеш какво става? — попитах, докато вървахме към гората.

— Не, защото не съм сигурен дали ще ми повярваш. Затова ще е по-лесно направо да ти го покажа.

Никога не съм била в тази част на острова и не можех да повярвам колко различно изглеждаше в сравнение с околностите на „Хеката“. Нямаше висока зелена трева, нито внушителни дъбове. Единствените растения тук бяха малки борчета и гъсти храсталаци, а по земята имаше пясък и камънак. По миризмата осъзнавах, че сме близо до океана и наистина като се покатерихме малко по-високо, пред нас се показва брегът. Луната беше почти пълна и хвърляше сребристи отблясъци върху черната вода.

— Къде се намираме? Имам предвид спрямо местоположението на училището?

— В другия край на острова — отвърна той.

— Изглежда много различно.

— Така е, защото в околностите на училището има заклинание. Направила го е Джесика Прентис, когато е построила сградата. Изпитвала е тъга по родните си места и го е направила да изглежда като дома ѝ в Луизиана. — Той спря за миг и погледна през рамо към мен. — Сериозно, Мерсер, никога ли не слушаш в час?

— Извинявам се, бях малко разсеяна покрай всички онези умиращи хора.

Той изведнъж спря.

— Да бъдем честни, умря единствено Елодия — каза той със спокоен глас, но стойката му излъчваше напрежение.

И двамата замръзнахме на място.

— Значи си научил за това.

Той кимна.

— Да. Ние... ъ-ъ, получихме доклад за всичко преди няколко месеца.

Той потърка нервно врата си и се обърна към морето.

— Аз... всичко това не беше истинско. Между мен и Елодия. Поне не и от моя страна. Имаше дни, в които си мислех, че ако трябва да прекарам още една минута да я слушам да говори за разкрасителни заклинания и обувки, ще полудея. И въпреки това, като прочетох доклада... — Той отпусна глава и издаде звук, който би трябвало да е смях, ако не беше толкова тъжен. — Почувствах се ужасно.

Кимнах, макар той все още да беше с гръб към мен.

— Трудно ми е да повярвам, че някой като нея може да си замине.

Спомних си призрака на Елодия, който ме гледаше право в очите и кимна леко, като я попитах дали ме чува. Замислих се дали да му кажа, че тя не си е заминала чак в такава степен, в каквато повечето си мислим.

Той поклати глава и продължи към брега. Аз го последвах, стискайки зъби, защото обувките ми се напълниха с пясък.

— Тогава защо беше с нея?

— Имах такава мисия.

— От Окото ли?

— Не, от клуба на скаутите. Все не успях да получа значка за сваляне на вещица.

— Е, значи досега си спечелил цели три значки, а това не е малко. Ами Холи? И с нея ли беше преструвка?

Вече бях задъхана, защото се опитвах да поддържам неговото темпо.

Той вървеше с наведена глава, а ръцете му бяха в джобовете.

— Искях да ти разкажа за всички тези неща онази вечер. Колко жалко, че реши да ме оставиш да стърча там сам.

Вече го бях настигнала и го хванах за лакътя, полагайки всички усилия да игнорирам вълнението, което изпитах дори от този невинен физически контакт.

— Как успя от чувствително човешко същество да се превърнеш в абсолютен задник за някакви си 0.2 секунди? В Окото ли ви учат на това?

Той спря на място и погледът му се плъзна по устните ми.

— Всъщност исках да видя дали мога да те ядосам достатъчно, че да ме целунеш отново.

ДВАЙСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Допреди малко ми се струваше, че сърцето ми препуска, но сега като че ли изведнъж спря. Веднага пуснах ръката му и се отдръпнах.

— Не искам да говорим за това — казах аз и забързах надолу към брега.

Нямах представа къде отивам, но в този момент да вървя право към морето не ми изглеждаше много лоша идея. С месеци се измъчвах, чудейки се дали това, че Арчър ме целуна, беше просто част от ролята му. Но той беше прав, всъщност изобщо не ме е целувал. Аз го целунах, а той просто... отвърна. Боже, колко съм тъпа!

Арчър ме настигна, но и аз продължавах да гледам настрани.

— Мерсер.

— Виж, забрави за това — прекъснах го аз. — Просто ми покажи това, за което ме довлече чак тук.

— Добре — рече той хладно.

Стигнахме до брега в пълно мълчание. На лунната светлина сенките ни се простираха пред нас и почти се докосваха.

Изведнъж стигнахме до малко заливче и Арчър зави обратно към гората. Тук дърветата бяха много по-гъсти, почти нищо не се виждаше.

Бяхме изминали само няколко крачки в гората, когато Арчър се обърна към мен:

— Просто си мислех, че трябва да поговорим за това. Нали и ти това искаше?

Обърнах се към него, но виждах само силуета му, толкова беше тъмно. Може да е било заради това, че не виждах ясно лицето му, но изведнъж шест месеца на гняв, тъга и объркване избухнаха в мен.

— Добре, целувахме се, да кажем три минути. Познавахме се от месеци преди това. Бяхме приятели. Питам те толкова много неща за демоните, а ти през цялото време си знаел каква съм. Не мислиш ли, че това е малко притеснително?

Той не отговори, но не съм сигурна дали изобщо му дадох възможност.

— През цялото време бяхме заедно в мазето и аз ти разказвах за себе си истински неща. А ти какво? Ти просто ме лъжеше. Водеше си бележки какво да разкажеш на шефовете си? Има ли нещо истинско в този Арчър, когото познавам?

Задъхана се взирах в силуета му, опитвайки се да разчета нещо по езика на тялото му. Той не помръдна, но след известно време въздъхна и каза:

— Добре. Живея с Окото, откакто се помня. Може да съм бил две или тригодишен.

— Какво се е случило с родителите ти?

Той се обърна и тръгна по-навътре в гората.

— Убити са, но никой не знае от кого и защо. Каквото и да е било, е привлякло вниманието на Окото. Получили са съобщение за мъртво семейство вещици и са отишли да разследват. Открили са телата на родителите ми и след като са претърсили къщата, са намерили и мен. Предполагам никой не е имал смелостта да убие толкова малко дете и така са ме завели при Кралицата. Тя решила, че е много добра идея да отгледа един вещер като член на ордена.

Някакъв клон одраска бузата ми и аз се наведох.

— Къде се е случило всичко това?

— Не знам. Никой не ми е казал.

— Значи не знаеш откъде си?

— Аз дори не знам истинското си име, Мерсер. Кралицата започна да ме нарича Арчър, като някакъв воин, когото тъкмо е загубила в битка. Както и да е, тя ме повери на един вещер, който тъкмо постъпил на служба — Саймън Крос. Именно той реши, че трябва да бъде внедрен в „Хеката“ и... какво правиш?

Спрях още щом изрече думите „един вещер, който тъкмо постъпил на служба“.

— Значи има и други вещици, които работят за Окото?

Сега и двамата бяхме напълно тихи.

— Защо? Искаш да разкажеш на татенцето ли?

Намръщих се, макар да знаех, че той не може да ме види.

— Не, нищо, което си казваме тази вечер, няма да излезе оттук. Просто... те си мислят, че си само ти. Затова толкова са се вманиачили в идеята да те убият.

Което значи, че щом не Арчър е направил бомбата — подарък за рождения ми ден, може да е бил друг от Окото. Колко заплетено ставаше.

— Е, не са кой знае колко много. Кой мислиш ни каза, че сте в „Шели“ онази вечер?

Това определено правеше нещата много по-интересни. И по-страшни.

— Продължавай — казах аз.

Навлизахме все по-навътре в гората. Арчър хвана един клон, за да мога да мина под него.

— Саймън ме обучи едновременно като вещер и като член на братството. Прекарвах лятото в Рим, учех се на фехтовка, бойни изкуства и всякакви подобни.

— Нищо чудно, че винаги ми наричваше задника по самоотбрана — промърморих аз.

— От Окото с години са търсели начин да проникнат в „Хеката“, но процедурата по назначаване на учители е много сложна, а не са имали достатъчно млад вещер, който да стане ученик там. Докато не съм се появил аз. Когато бях на четиринайсет, омагьосах физкултурния салон в училище така, че да стане невидим. И ето ти директен билет за „Хеката“.

— Защо са искали да бъдеш тук?

— Не е нищо толкова ужасно, колкото сигурно си мислиш. Трябваше просто да слушам. Да наблюдавам и после да докладвам.

Той спря и се завъртя към мен. Макар да не виждах лицето му, усещах, че ме гледа.

— Това е адски странно — каза той. — Никога не съм казвал всичко това на глас. На никого.

— Да, но аз съм ти направила демонично заклинание за подчинение.

— Сериозно?

— Не, глупако. Е, продължавай. Какво ще кажеш за Холи и Елодия?

И за мен? Не го казах, но усетих как думите увиснаха във въздуха.

— Годежът ми с Холи беше уговорен. Саймън и нейният баща го уредиха.

Той продължи няколко крачки нататък и чух дрънченето от меча на гърба му, като се облегна на едно дърво.

— Тя беше част от прикритието ми, но я харесвах. Беше сладка. Спокойна. Не че сме имали някаква изключителна любов или нещо такова, нито пък съм имал сериозно намерение да се женя за нея, но... не знам. Не беше трудно да прекарваме времето си заедно. Елодия беше съвсем друга работа, особено след случилото се с Холи.

— Значи когато си напуснал „Хеката“ след смъртта на Холи, не е било заради наранените ти чувства на годеник. Просто си се върнал при своите от Окото.

— Да, разказах им, че според мен Елодия и сборището ѝ са възкресили демон и решихме, че трябва да стана по-близък с нея, за да разбера какво става в действителност.

— И ти реши истински да се сближите.

Той се засмя.

— Не те виждам, но имам подозрение, че си много сладка, когато ревнуваш, Мерсер.

Скръстих ръце пред гърдите си и отвърнах:

— Не е ревност, а отвращение. Срещал си се с момиче, което дори не си харесвал, за да измъкваш информация от нея.

Смехът му секна и гласът му прозвуча уморено:

— Повярвай ми, много от братята ми са правили доста по-лоши работи.

Имаше още толкова неща, които исках да го питам, но нямаше възможност да седим тук цяла нощ и да си прехвърляме топката. Беше време да се действа по същество.

— От Окото казаха ли ти да се правиш на Мата Хари и покрай мен?

Настъпи дълга пауза, преди да ми отговори:

— Трябваше да те наблюдавам, да. Струваше им се много странно, че Атертън е пратил в „Хеката“ собственото си дете, така че искаха да те държа под око. Без да има игра на думи тук.

Той продължи да разказва, използвайки ту „те“, ту „ние“, докато говореше за Окото. Не че мога да го упреквам за тази раздвоеност. Сигурно е много трудно да живееш двойствен живот толкова дълго време.

Той се отдръпна от дървото.

— Така че да, ти беше част от работата ми. Не ме разбирай погрешно, Мерсер, харесвам те. Ти си умна, имаш страхотно чувство за хумор и като оставим настрана инцидента с лошото куче, си много добра в магията. А и не си никак неприятна за гледане.

— О, моля, бъди милостив към бедното ми сърце!

— Но да отговоря на въпроса ти. Нищо, което си видяла от Арчър Крос в „Хеката“, не е истинският ми образ. Онази вечер в мазето те целунах, защото работата ми беше да стоя близо до теб. Ако ти искаше нещата да тръгнат в тази посока, трябваше да те последвам. Целунах те, защото така трябваше. Не беше сред най-трудните задачи, които съм изпълнявал, но все пак беше задача.

Стоях на място и поглъщах думите, а сърцето ме болеше. Но не те ме караха да се чувствам, сякаш някой ме е изритал в гръдния кош.

А по-скоро, че ме лъжеше. Речта му беше твърде дълга, звучеше добре обмислена и изрецитирана. Точно както аз месеци наред репетирах наум какво ще му кажа, ако го видя отново.

Изобщо не можех да осмисля всичко това на момента.

— Е, добре тогава. Поздравления за честността. След като приключихме с изповедите, защо не вземеш да ми кажеш какво правим тук?

Той не каза нищо, а след малко отново тръгна. Последвах го, а под краката ми пукаха съчки и сухи листа.

— Както вече казах, „Хеката“ винаги е притеснявал Окото.

— Защо, да не са алергични към шотландско каре?

Очаквах да се засмее, но той продължи със сериозен тон:

— Помисли малко, Мерсер. Място, на което магическото общество събира най-силните си членове. Не ми казвай, че не е подозрително.

Никога не ми беше хрумвало. Винаги съм гледала на всички в „Хеката“ от страната на изцепките, които са направили, но в някакъв смисъл Арчър имаше право. Пращаха ни там тъкмо защото заклинанията ни бяха твърде мощни и опасни.

Сетих се за Кал, който ми каза, че не разрушавам, а „творя“, и то все твърде големи неща. Дали не е такъв случаят при всички в „Хекат“?

Изведнъж мисълта, че мястото, което съм смятала за свой дом в продължение на цяла година, е някакъв зловещ развъдник за могъщи

вещици, ме притесни.

— „Хеката“ не е такова място — казах аз немощно, по-скоро на себе си.

— Така ли? Я дай малко светлина.

Вдигнах ръка и след няколко секунди над нас се появи светещо синкаво кълбо. То огря заобикалящото ни пространство и аз ахнах. Тази част на гората изглеждаше така, сякаш тук е паднал метеор. Стояхме на ръба на кратер, дълбок над два метра и широк десет. Около нас имаше повалени дървета, изпотрошени като кибритени клечки. Тези, които се бяха задържали изправени, бяха обгорени и почернели.

Но не беше само това. Черна магия, по-черна от всичко, което някога съм усещала, прашеше навсякъде. Сякаш самото място я излъчваше. Проникваше през обувките на краката ми, можех да я вдишам с въздуха.

В основата на кратера имаше голяма равна скала, на която беше изписано нещо. Щракнах с пръсти, кълбото стана по-ярко и успях да видя надписа.

Виждала съм подобен надпис само на едно друго място — в гримоара.

— Сега разбираш защо исках да ти покажа това — каза Арчър тихо. — Който и да създава демоните, го прави тук, в „Хеката“.

ТРИЙСЕТА ГЛАВА

— Това е много лошо — беше единственото, което успях да изрека.

— Да, и аз някак си го схванах.

— Не, имам предвид истински лошо. До ниво, което просто не съм в състояние да си представя.

Арчър се наведе над ръба на кратера, а кълбото хвърляше блещукащи отблясъци в очите му.

— И става все по-лошо.

— Какво? Да не би този ров да яде котенца? Колко по-лошо би могло да бъде?

Загледах се в плоската скала, мигайки невярващо срещу силата, която се излъчваше от надписа върху нея.

— Откакто напуснах „Хеката“, започнах да разследвам историята на това място. През последните осемнайсет години от училището са изчезнали шестима ученици.

Най-после откъснах поглед от надписа и погледнах Арчър. Коленете ми се подкосиха, а стомахът ми се сви от предчувствие, но продължих да го играя адвокат на дявола.

— Това не е кой знае какво. Бил ли си някога в обикновено училище, Крос? В някои от тях изчезват шестима ученици, да кажем, само за седмица.

— Софи, две от тези ученички са Ана и Частън.

Знаех, че е сериозен, защото много рядко използваше първото ми име, а коленете ми ме предадоха и се отпуснах на земята.

— След атаките и двете изчезнаха — каза Арчър.

— Не — възразих аз, мислейки си за Дейзи онази вечер в „Шели“. Колко беше сигурна, че няма начин Окоето да проникне там.

— Не, родителите им са ги отвели.

Той се изправи и се доближи до мен.

— Ти виждала ли си ги някога? — попита тихо. — Някой от нас виждал ли ги е?

Умът ми започна да препуска. Г-жа Касноф ни каза, че родителите им са дошли да ги вземат и ще пропуснат годината. Възможно било да се върнат отново след края на лятото.

Но не, никога не бях виждала родителите им.

— Аз ги посетих — продължи Арчър. — И на четиримата им бяха направени някакви тежки заклинания. Бяха убедени, че дъщерите им ще прекарат лятото в училището. Казаха, че разговарят с тях веднъж седмично. Но никой от нашите хора не успя да локализира нито Частън, нито Ана.

Умът ми препускаше. Демони, липсващи ученици...

Защо животът ми изведнъж се превърна в някаква адска мистерия?

— Добре, но това би означавало, че...

Не можех да изрека следващите думи. Бяха твърде невероятни.

— Това би означавало, че г-жа Касноф стои зад всичко това, а ако случаят бе такъв, баща ми щеше да знае нещо.

— Не е задължително — каза той. — „Хеката“ и всичко на остров Грималкин са изцяло под властта на г-жа Касноф. Баща ти само се подписва, когато се налага някое дете да бъде пратено тук, и като изключим това, цялата власт е в нейните ръце.

Браво, добре се е подредил баща ми.

Изправих се и се преместих на няколко крачки от ръба на кратера.

— Значи смяташ, че Частън и Ана са отведени, за да бъдат превърнати в демони?

— Според мен пасва. Дейзи и Ник също са тийнейджъри. Такава е била и Алис навремето. Може би г-жа Касноф смята, че така е по-лесно, защото вече са били достатъчно близки с тъмната страна.

— Но защо? Защо тя изобщо би искала да създава демони?

— Може да не е само тя. В крайна сметка, сестра ѝ работи в Съвета. Баща им е бил председател. Мисля, че тук има нещо по-дълбоко, отколкото се вижда на пръв поглед.

Ритнах една буца пръст и тя падна в кратера, като се приземи на плочата. В първата секунда ми се стори, че видях нещо да помръдва, но може да е било просто трик от светлината.

— Крос, баща ми смята, че ако хване хората, които са направили Ник и Дейзи демони, може да ги принуди да ги превърнат обратно в

хора, с което да предотврати война между Окоето и магическия свят. Но ако се окаже, че Касноф са зад всичко това?

Арчър се изправи и изтупа косата си с ръка.

— Да, както вече установихме, това е лошо.

— Тогава... защо искаше да ми го покажеш? Ти и твоите хора бихте могли да се справите с това. Защо рискуваш да те изритат от клуба на Чудовищомразците?

— Защото не бихме могли да се справим с това. Поне аз не мисля, че можем.

— Вече ми каза, че имате няколко вещици, които работят за вас. Защо не отиде при тях?

— Не са кой знае колко, а и повечето са скапанияци. Виж, просто го приеми като предложение за мир, става ли? Това е моят начин да ти кажа, че съжалявам, задето те излъгах. И че извадих нож в твое присъствие, макар и само за да отворя скапания прозорец и да се измъкна, преди да ме превърнеш в пара.

Повечето момичета получават цветя. Аз получих мръсна дупка, в която създават демони. Яко.

— Благодаря — отвърнах аз. — Но не искаш ли да участваш в това?

Той ме погледна и не за пръв път ми се прииска очите му да не бяха толкова тъмни. Би било добре да имам някаква представа какво се случваше в главата му.

— От теб зависи — каза той.

Майка ми винаги казва, че не разбираме решенията, които променят живота ни, защото са незначителни на пръв поглед. Вземаш този автобус вместо следващия и там срещаш своята сродна душа, такива работи. Но понякога, като например сега, нямаше никакво съмнение, че моментът беше един от онези, които променят живота ти. Ако кажа на Арчър не, значи да не го видя никога повече. Баща ми и Джена няма да са ми ядосани, а Кал... Ако му кажа да, изведнъж всичко става толкова оплетено, че в сравнение с него прическата на г-жа Касноф е нищо.

И макар да съм авантюристка, обичаща заплетените ситуации, знаех какъв трябва да бъде отговорът ми.

— Рискът е прекалено голям, Крос. Може би някой ден, когато стана председател на Съвета, а ти си... е, каквото там ще станеш в

йерархията на вашия орден, можем да измислим нещо за съвместна работа.

Изведнъж си представих мрачната картинка с мен и Арчър, седнали на заседателна маса и обсъждащи бойните планове върху бяла дъска. Гласът ми леко потрепна, но продължих:

— Но засега е твърде опасно.

И то не защото практически всеки от близките ни би искал да убие другия, ако разбере. А защото без никакво съмнение все още бях влюбена в него и предполагах, че може би той също изпитва нещо подобно към мен и няма как да предотвратим Апокалипсиса на чудовищата или Третата световна война, без да се издадем.

Не че бих му казала нещо от това.

Лицето му беше пребледняло.

— Добре. Схванах.

— Крос... — започнах аз, но изведнъж очите му се ококориха от ужас.

В същия миг чух как нещо пълзи зад мен. Това нямаше как да е добро. Според досегашния ми опит нищо приятно не пълзи.

Въпреки това ни най-малко не бях подготвена за кошмара, който излезе от кратера.

ТРИЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Бяха трима и някога са били хора. Много хора. Телата им, докато се изкачваха по кратера, бяха сглобени от различни части плът и крайници.

Влачеха се към нас и единият протегна към мен месестата си, дебелопръста ръка. Другата му ръка, забелязах аз, докато истерията се надигаше в мен, беше тънка, бледа и завършваше с яркочервени нокти.

— Таласъми — чух Арчър да казва.

Гласът му бе тих и напрегнат, сякаш го заплашваше див звяр.

— Съживена човешка плът. Това е много силна черна магия. Очевидно някой никак не е искал да открием...

— О, боже, по-малко приказки и повече мушкане с меча, моля!

Гласът ми бе изпълнен със страх, а очите ми ококорени, когато се обърнах към Арчър.

Той вече беше извадил меча и го държеше в ръка, леко приведен.

— Таласъмите не могат да бъдат убити от острие. Само ти можеш да ги спреш.

— Я пак? — едва не заекнах аз.

— Ти си некромант — каза той. — А те са мъртъвци.

О, да. Едно от многото предимства да имаш тонове черна магия на свое разположение. Само дете никога не съм виждала смисъл в развиването на некромантските си способности. Кога ще ми се наложи да се разпореждам с мъртъвци?

Съществата се доближиха толкова много, че вече можех да ги подуша.

— Не знам какво да направя — казах на Арчър паникьосано.

— Ами тогава гледай да измислиш нещо бързо — отвърна той.

След миг той вече не беше до мен, а мина напред и развъртя острието на меча си сред тях. Удари един точно под брадичката, само че нямаше кръв. Съществото спря, но дори не падна. Просто махна с ръка към Арчър, сякаш беше някакво досадно насекомо. Той се наведе и промуши следващото същество. Този път от раната потече гъста

черна субстанция, но таласъмът изглеждаше само раздразнен. Без значение колко сериозно Арчър ги промушваше, те не показваха, че ги боли.

Вече бях извлякла магия, колкото можех, но се страхувах да започна да я запращам срещу тях. Последното нещо, което исках, беше да уцеля Арчър, който очевидно притежаваше невероятни умения по самоотбрана. Никога не бях виждала друг човек с толкова бързи и уверени движения. Жалко, че от това нямаше особена полза.

Накрая единият таласъм го хвана за косата и лицето му се изкриви от болка, щом съществото рязко дръпна главата му назад. Може и да съм изкрещяла, но ми беше трудно да чуя каквото и да било заради бумкането на сърцето и бученето на магията във вените ми.

— Може ли вече да започваш с некромантството? — изкрещя ми Арчър.

Протегнах ръце към таласъмите и се постарях да не треперя, което беше много трудно, особено след като едното от съществата се обърна към мен. Всяко от очите му, носът и устата бяха взети от различен „донор“.

Задъхано призовах силите си, докато не ги усетих да пулсират в пръстите на ръцете ми.

— Пусни го! — заповядах с глас, за който си въобразявах, че подобава на могъщ демон.

Може би щеше да помогне, ако не прозвуча малко като фалцет. Отпуснах цялата си магическа сила, сякаш отпускам гигантски ластик.

Мълнията излезе от пръстите ми и се разби в едно близко дърво с оглушителен трясък. Имаше светкавица и няколко клони паднаха на земята. Таласъмите се сепнаха, което значи, че този, който държеше Арчър, дръпна главата му още по-силно. Най-малкият издаде някакъв звук, който може и да е бил от уплаха, но като цяло не изглеждаха под мой контрол.

И не смятаха да пускат Арчър.

Така първият ми опит с некромантството се оказа грандиозен провал. Да видим втория.

Борех се с паниката и разочарованието. Да мятam мълнии към таласъмите явно не беше добра идея, но как, по дяволите, можех да ги подчиня?

— Мисли, Софи — промърморих.

— Да, направи го най-после — каза Арчър задъхано.

Таласъмът, който го държеше, го беше стиснал за врата.

Изражението му не бе заплашително, а просто изпълнено с любопитство, сякаш е малко дете, което се чуди какво ще стане, ако вземе да стисне.

Затворих очи. Така, значи са мъртви. Гнусни, мъртви тела. Миришат на... добре, тази посока на мислене не ми помагаше.

Освен... че са мъртви. Изпълзяха от земята в основата на кратера. Замислих се как магията ми винаги идва от земята и се зачудих дали процесът не може да се обърне.

Този път вместо да мятам мълнии, изпратих силите си обратно надолу и земята под краката ни се разклати.

— Освободи го — казах аз, този път тихо.

Чу се приглушено тупване и щом отворих очи, видях Арчър да лежи на земята и да търка главата си с ръка. Таласъмите ме гледаха с празно изражение, очевидно очакваха още заповеди.

— Какво да правя сега? — попитах аз.

Арчър се изправи и дойде до мен, а изцапаният с мърша меч висеше от ръката му.

— Можеш да ги върнеш обратно — каза той. — Или пък да ги освободиш.

— Чакай малко, да ги пусна да се скитат насам-натам из острова?

Той поклати глава. Дишаше тежко и по челото му се стичаше пот.

— Не, имам предвид да извлечеш магията от тях и да ги оставиш да умрат. Да бъдат истински мъртъвци.

— Добре — отвърнах.

Надявах се да звуча решително, сякаш да отнемам жизнената сила на таласъми е едно от любимите ми хобита.

Но странното е, че щом се замислих за това, веднага усетих магията, която ги поддържаше живи. Едва ли не я виждах като блещукаща нишка сред моите сили. Беше много лесно да ги използвам, за да я „прережа“.

Веднага, щом го направих, те се строполиха. Загледах се в проснатите им тела.

— Стана ми жал за тях.

Арчър изсумтя и забелязах виолетовите подутини на врата му.

— Извини ме, че не им съчувствам особено, Мерсер.

Сигурно би казал и друго, но в този момент нещо привлече вниманието ни. Светлина.

С едно щракване на пръстите изгасих синкавото кълбо. И двамата искахме да се обърнем и да побегнем, но с пукащите съчки и сухите листа под краката ни нямаше да го направим особено тихо. Така че отстъпихме малко назад, за да сме извън зоната на осветеност, и се скрихме под дърветата. После, макар да съм сигурна, че никога не съм била по-изплашена в живота си, тръгнахме бавно, стъпка по стъпка, да се отдалечаваме от кратера, стараейки се да не вдигаме шум. Дочувах сподавени гласове, но бяха твърде далеч, за да преценя колко хора има зад нас. Това беше най-лошото. Знаех, че мога да се обърна, да изчакам и да разбера кой стои зад всичко това. Но не можех да рискувам. Най-добрият план засега бе да се върна незабавно в Тори и да разкажа на баща си какво става.

Веднага щом стигнахме до брега, хукнахме да бягаме с всички сили. Когато стигнахме до кръга от дървета, където се намираше Итинерисът, имах чувството, че сърцето ми ще изхвъркне.

Арчър се подпря на колене и дишаше дълбоко.

— Не съм предполагал, че ще ми се наложи да пробягам това разстояние отново — каза, щом си възвърна способността да говори.

— Използвал си този Итинерис, за да избягаш тогава от Грималкин? — попитах аз и внезапно разбрах как е успял да изчезне без следа.

Той кимна, а после извади златната верижка от джоба си и я уви около нас.

— Готова ли си? — попита и хвана ръцете ми.

— По-готова няма да бъда — промърморих, а после пристъпихме към портала.

ТРИЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Слънцето вече изгряваше, когато се появихме в изоставената мелница. В първия момент се изненадах, но после осъзнах, че А) сме в Англия и тук през лятото се съмва много рано и Б) нямаше ни почти пет часа.

Мисля, че никога не съм била толкова изтощена през целия си живот. А като погледнах Арчър, се почувствах и непоносимо тъжна. Опитах се да се убедя, че е защото едва не бях сплескана от пространствено-времевия континуум, но знаех, че причината е друга.

Предполагам Арчър е изпитвал нещо подобно, защото ръцете му леко трепереха, когато посегна да махне верижката. Тя тупна на земята тежко и вдигна прахоляк, който се разлетя нагоре и изглеждаше като фин златен дъжд на първите утринни лъчи.

Лицето на Арчър беше обляно в пот, а над лявата му вежда имаше някаква мръсотия, предполагам таласъмска кръв. Имах чувството, че изглеждам не по-малко зле.

— Е — каза той най-после с пресипнал глас, — това бе най-лошата първа среща, на която съм бил.

Макар да бях толкова уморена и ми се струваше, че ще се разтопя директно на пода, аз се засмях. Той също и като започнахме, не можехме да спрем. Знаех, че е заради облекчението от стреса и преумората, но бе толкова приятно да се смеем заедно, че не ми пукаше.

По бузите ми започнаха да се стичат сълзи, устните ме боляха и за миг забравих, че току-що се бях въвлякла в поредната смъртно опасна мистерия. Забравих, че ако някой открие, че съм ходила да шпионирам с човек от Окото, сигурно ще ме убият по някакъв мъчителен магически начин.

Единственото, което не можех да забравя, гледайки Арчър, беше, че съм влюбена до уши в момче, което не мога да имам.

Смехът замря на устните ми и избърсах с ръка насълзените си очи.

— Трябва да се връщам — казах.

— Добре.

Той все още държеше меча си в ръка и като го завъртя леко, острието му одраска дървения под.

— Е, това беше. Приключихме.

— Да — казах аз с дрезгав глас. Закашлях се. — Първата в историята разузнавателна мисия, проведена съвместно между представители на Окоето и демоните, приключи успешно. — Едва събрах смелост да го погледна в очите. — Благодаря ти.

Той вдигна рамене, а тъмните му очи изразяваха нещо, което не можех напълно да разбера.

— Бяхме добър екип — каза.

— Да, бяхме.

В повече от един смисъл. Точно затова се чувствах толкова гадно.

— Както и да е, трябва да тръгвам. До скоро, Крос.

После се засмях, само дето смехът ми подозрително приличаше на ридание.

— Освен ако няма да е скоро. Предполагам, че е по-подходящо да кажа сбогом. — Имах чувството, че ще се пръсна на милион парченца, точно както огледалата, които чупихме с баща ми. — Добре, пожелавам ти много късмет. Опитай се да не убиваш никого от познатите ми.

Обърнах се и понечих да тръгна, но той се пресегна и хвана китката ми.

Знаех, че пулсът ми бие лудо под пръстите му.

— Мерсер, онази вечер в мазето... — Той ме погледна в очите и усетих как се опитва да намери точните думи. — Целунах те не защото трябваше. Целунах те, защото исках.

— После сведе поглед към устните ми и сякаш целият свят изчезна и останахме само аз, той и светкавицата между нас.

— И все още искам.

Пусна китката ми и ме придърпа в обятията си.

Умът ми регистрира звука от меча му, който падна на земята, щом другата му ръка докосна тила ми. Но в мига, в който устните ни се докоснаха, всичко друго избледня. Сграбчих го за раменете, повдигнах се на пръсти и отвърнах на целувката с цялата си същност.

Притиснахме се толкова силно един към друг, че не знаех дали лудото сърцебиене, което усещам, е неговото или моето.

Колко глупаво от моя страна бе да си помисля, че мога да се откажа от това. Не само от целувките му, но и от дланите му, обгърнали лицето ми. Трябва да призная, че това страшно ми харесваше. Всичко, свързано с него — да се шегуваме, да сме заедно. Да съм с някого, който ми е приятел и в същото време може да ме накара да се чувствам по този начин.

— О, Мерсер — промърмори той, като се откъснахме за миг. — Много сме загазили.

Притиснах лицето си във врата му.

— Знам.

— Какво ще правим?

Неохотно се опитах да се отдръпна. Беше ми много трудно да мисля, когато той бе толкова близо до мен.

— Ако сме разумни, няма да се виждаме повече.

Ръцете му се стегнаха около кръста ми и той ме придърпа обратно.

— Добре, но това няма как да се случи. План Б?

Усмихнах се. Чувствах се прекалено замаяна от щастие за човек, който е на крачка да разруши целия си живот.

— Нямам. А ти?

Той поклати глава.

— Също, но... виж. Прекарал съм почти целия си живот да се преструвам на такъв, какъвто не съм. Да се правя, че изпитвам някакви чувства, да крия други. — Той хвана ръката ми и я притисна към гърдите си. — Това между нас е единственото истинско нещо, което ми се е случвало от много време насам. Ти си единственото истинско нещо. — Той вдигна ръката ми и я целуна. — И повече не мога да се преструвам, че не те искам.

Бях чела доста за припадания в розовите романи, които майка ми се опитваше да крие от мен, но никога досега не бях допускала, че може да ми се случи. Ето защо сега определено беше моментът за подигравателна забележка.

— О, Крос, мисля, че си пропуснал призиванието си. Зарежи преследването на демони. Трябва да пишеш картичките на „Холмарк“.

На лицето му веднага цъфна онази иронична усмивка, която беше може би най-красивата гледка за мен в целия свят.

— Млъкни — промърмори и отново ме целуна.

— Защо винаги става така — прошепнах малко по-късно, — че все се целуваме на някакви противни и мръсни места като мазета и изоставени мелници?

Той се засмя и притисна устни към брадичката, а после към врата ми.

— Следващия път ще е в замък, обещавам ти. Тук е Англия в крайна сметка. Не може да е толкова трудно да си намерим някой.

Не си казахме нищо доста дълго след това, а когато най-после успяхме да се откъснем един от друг, слънцето бе изгряло.

— Трябва да тръгвам — казах и отпуснах глава на гърдите му. Струваше ми се, че бузата ми е точно на татуировката му.

Без да се замисля, дръпнах надолу тениската му. Този път яркият знак в черно и златисто не беше скрит. Предполагам нямаше нужда от това заклинание вече. Все пак го прикрих с ръка. Ръцете му се склучиха около кръста ми.

— Този път не гори — прошепнах аз.

Дишането му беше накъсано.

— Не мисля така, Мерсер.

Магията препускаше във вените ми и щом Арчър покри ръката ми със своята, се появи малка синя искра. Той бавно отмести ръката ми от гърдите си, а после ме хвана за раменете. Помислих си, че ще ме целуне отново и предвид начина, по който се чувствахме, можеше да подпалим цялата мелница. Но вместо това той нежно ме избута назад.

— Добре — каза и затвори очи. — Ако не си тръгнеш сега, ще... не, трябва да си тръгнеш.

Щом се озовахме на няколко крачки един от друг, мъглата на страстта ни се пораздигна.

— Все още нямаме представа какво ще правим.

Той отвори очи и отстъпи още няколко крачки назад.

— Точно сега ти се прибираш в Торн и се разбираш с баща си. Аз отивам при моите хора и правя същото. А утре вечер ще се видим пак тук. Ти ще стоиш ето там — посочи към ъгъла, — а аз ето там в другия край. Няма да има никакъв физически контакт между нас, докато не измислим нещо. Става ли?

Усмигнах се, макар да се наложи да пхна ръцете си в джобовете, за да не го награбя отново.

— Става? В полунощ?

— Идеално. Е? — Отново тази усмивка. — До скоро, Мерсер.

Щастието ме обля като ярка слънчева светлина.

— До скоро, Крос.

ТРИЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Старата мелница остана зад гърба ми и изведнъж се потопих отново в реалността. Сега вече знаех, че Арчър иска да е с мен точно колкото и аз го исках, но все още имаше много неща, които заставаха между нас. Като начало — практически всички, които познавах, искаха да го убият и всички, които той познаваше, искаха да убият мен. Макар това да бе най-сериозната пречка, имаше и други. Не само заради нещата, които останалите щяха да си помислят. Свикнах с идеята, че един ден ще бъда председател на Съвета, свикнах да не мисля за себе си като за някакво чудовище. Сега се смятам за нещо... ами, по-полезно. Ценно, ако щеш.

В момента, в който някой научеше за мен и Арчър, всичко това щеше да изчезне.

Стигнах до лабиринта от жив плет в градината пред къщата.

Ето, трябваше да помисля и за Кал.

При мисълта за него се препънах леко. Не мисля, че ще му разбия сърцето или нещо такова. С Кал сме само приятели и може да се интересува от мен малко, но смятам, че това е ефект от годежа. Нали и аз се опитвах да си падна по него само защото така би ми било по-лесно?

Колкото повече се доближавах до къщата, толкова повече се изпаряваха щастливите ми мисли. Окоето беше семейството на Арчър. А Съветът се бе превърнал в моето. Никой от нас не би се отказал от своите, така че къде щеше да приключи всичко това?

Ох, защо е нужно да мисля за толкова много неща? Защо не мога да съм обикновено момиче, което се наслаждава, че най-после усеща топлината на споделената любов?

Минах се през задната врата и една от прислужничките там ми се поклони. А, да. Защото не съм съвсем обикновено момиче.

Надявах се да се прибера в стаята си, без да срещам никого, но попаднах на Кал. Прекрасно, няма що.

— Хей — възкликна той. — Защо си будна толкова рано?

— О, ами... нали разбираш, правех гимнастика — рекох и започнах да тичам на място, но после осъзнах, че сигурно изглеждам като пациент от психиатрична клиника, и спрях.

— Добрееее — отвърна Кал бавно, като подхрани подозренията ми. — Аз тъкмо мислех да изляза на разходка. Искаш ли да дойдеш с мен?

Не е възможно да се умре от вина, нали? Независимо колко пронизан в гърдите се чувстваш.

— Аз всъщност приключих с фитнеса. Но можем да се видим по-късно, нали?

— Разбира се.

Като го гледах как се отдалечава, си помислих, че е глупаво да се чувствам виновна. Няма да му разбия сърцето, като отменя годежа ни. Може би ще бъде малко ядосан, но не и разбит. Той не ме харесва по този начин. Ако беше така, досега да е направил някаква крачка.

Изминах пътя до стаята си, обгърната в тишина. Щом отворих вратата, въздъхнах с облекчение.

Но въздишката заседна в гърлото ми, щом видях кой стоеше насреща ми.

Елодия.

Е, по-скоро призракът ѝ. Беше много по-прозрачна, отколкото в „Хеката“, и едва я виждах, но без съмнение бе тя. Червеникавата ѝ коса се вееше около лицето, а тя се носеше на няколко сантиметра от пода.

Бях толкова шокирана да я видя, че ми отне няколко секунди, докато разбера, че се опитва да ми каже нещо.

— Какво правиш тук? — попитах с рязък шепот.

Никога не съм чувала за призрак, напуснал „Хеката“.

Доколкото ми беше известно, това бе невъзможно.

Не мога да съм напълно сигурна, но ми се стори, че тя завъртя очи.

Изведнъж ме обзе ужасно прозрение.

— Това заради Арчър ли е? Само не ми казвай, че си разстроена заради нас, защото... Искам да кажа, ти си мъртва.

Тя се приближи малко, докато не заста на точно пред лицето ми. В първия момент си помислих, че се кани да ме наплюе с ектоплазма, но после забелязах, че движи устните си. Не бях кой знае какъв

експерт по разчитането на устни, но понеже беше достатъчно близо до мен, разбрах думите:

— Нали ти казах, че ще те навещавам?

Погледнах я ужасено, а тя се изхили самодоволно. И изведнъж изчезна. Усетих някакъв полъх в лицето си, сякаш току-що се е отворил прозорец.

— Не искам! — извиках аз в празната стая. — Писна ми от теб!

Никой не ми отговори.

Мислех да си подремна през остатъка от деня, но така се случи, че го прекарах в библиотеката, търсейки нещо за призраци и демони. Не беше най-лекото четиво и не ми стана по-добре от него. Във всички книги се казваше едно и също — призраците са привързани към мястото, на което са починали, а не към хората около тях. Както и с „История на демонологията“, си помислих, че тези книги ще са полезни за подпиране на врати. Нямах нищо в тях, което да хвърля поне малко светлина върху ситуацията с Ник и Дейзи.

Мислех да ги подпитам на вечеря тихо и дискретно, дали някой от тях има спомени, които могат да се свържат по някакъв начин с това, което видях на остров Грималкин. Но не ги срещнах през целия ден. Не ги видях и на другата сутрин по време на закуска. Едно е да пропуснат вечерята, но досега не се беше случвало да ги няма на закуска. Никой не изглеждаше впечатлен.

— Знаеш ги тези двамата — каза Джена. — Отишли са някъде да се правят на Кърт и Къртни.

Но когато и на следващата вечеря не се показаха, вече бях притеснена. До десет вечерта обикалях коридора, където бяха стаите им, но от тях нямаше и следа. Все още обикалях, когато Родерик ме намери, за да ми съобщи, че баща ми се е върнал.

— Много бързо — казах аз и го последвах, макар стомахът ми да се сви на кълбо.

Трябваше да разкажа на баща си какво видях на острова, но все още не бях измислила добро обяснение как съм получила информацията. Мислех си, че имам поне няколко дни да помисля за това.

Когато стигнах до мраморния под пред кабинета, устата ми беше съвсем пресъхнала, а краката ми трепереха.

Исках да се отпусна в един от кожените му столове и да му разкажа всичко. За пръв път разбрах защо войниците, изпращани на опасни мисии, са били разпитвани. Исках да разкажа историята колкото се може по-бързо, за да мога после да я изтрия от паметта си. Представих си пак онзи таласъм с лице, съшито от части на различни хора, и ми се стори, че ще повърна върху килима.

Но когато отворих леко вратата на кабинета, баща ми не беше сам. При него бе Лара. Макар да говореха тихо, магията в помещението беше толкова гъста, че главата ми се замая. И двамата се гледаха напрегнато, и въобще не ме забелязаха, което беше добре. Имах възможност да разгледам Лара. Знаех, че няма как да разбера намеренията ѝ само като я гледам. Даже не мисля, че има изражение, което да казва: „Аз и сестра ми превръщаме ученици в демони на остров Грималкин.“ И все пак мислех, че може да има някакъв намек, по който да разбера дали е наясно, че някой ги е разкрил.

Но нямаше такова нещо. Тя беше много добра в скриването на емоции, също както и г-жа Касноф. Явно бе нещо типично за тяхното семейство.

— Е, значи това е всичко — каза тя и скръсти ръце. — Няма да направиш нищо, така ли?

— Какво мога да направя — отвърна баща ми с привидно спокоен тон, — при положение, че нито ти, нито Анастасия ми казвате какво се е случило на Грималкин.

Ето го и отговора, който търсех. Знаех, че Лара и г-жа Касноф трябва да стоят зад всичко това, но да го чуя с ушите си определено ме шокира. Как? Как бе възможно тези жени, които работят в такава близост с баща ми, да правят нещо подобно без негово знание?

— Училището е наша територия — заяви сопнато Лара. — И всичко, което се случва там, е наша работа.

— Но ето че сега молите за моята помощ.

Лара скочи и удари с ръка по бюрото на баща ми.

— Някой е проникнал в забранената част на острова. Системата за сигурност е била компрометирана.

Изведнъж в ума ми нахлу споменът за Арчър, разсичащ с меч таласъмите. Да, може да се нарече и компрометиране.

Тя смени тактиката.

— Ти положи клетва. Закле се пред баща ни, че ще направиш всичко по силите си, за да защитиш нашите интереси в „Хеката“.

Дори и аз можех да ѝ кажа, че това беше грешен ход. Баща ми се вбеси:

— Не го забърквай в това, Лара.

Той най-после ме забеляза и в момента, в който ме погледна през рамото ѝ, Лара също се обърна.

Изведнъж лицето ѝ омекна и тя дори се усмихна.

— Софи, ето те и теб! Къде беше през последните дни, не сме се срещали?

— На наоколо — заекнах аз. О, какво прекрасно алиби. — Баща ми ме затрупа с книги за четене. Да не прекъсвам нещо?

Лара махна с ръка.

— Само някакви досадни дела на Съвета. Нищо, което да те засяга. — Тя се обърна отново към баща ми. — По-късно отново ще го обсъдим. Оставям ви да си побъбрите.

Като излизаше от кабинета, потупа ръката ми по типичния загрижен начин, както винаги го правеше. Положих всичките си усилия да не я отблъсна.

Вратата щракна зад гърба ѝ и аз си отдохнах с облекчение. Баща ми махна с ръка да седна.

— Опасявам се, че пътуването ми не беше толкова успешно, колкото се надявах. Айслин Бранник продължава да...

— Те правят демоните в „Хеката“ — прекъснах го аз. — Бях там снощи. Отидох през Итинериса и видях с очите си. Там се случва всичко. Шестима ученици са изчезнали от училището за последните осемнайсет години. Двама от тях са Ана и Частън, момичетата, които Алис нападна миналата година.

Изрекох го толкова бързо, че няха време да се страхувам за дупките в историята си.

Баща ми ме гледаше така, сякаш изведнъж съм проговорила на гръцки.

Хм, всъщност той сигурно разбира гръцки, така че по-точно би било да кажа марсиански. Във всеки случай изглеждаше ужасен и объркан.

— Какво?

Наложи се да разкажа историята отново по-бавно, като оставих частта с Арчър настрана. Казах му, че си спомних, че съм видяла нещо странно в „Хеката“, и съм се върнала, за да проверя. Описах кратера, скалата в средата му, дори таласъмните.

Като приключих, той изглеждаше по-стар и по-тъжен от всякога.

— В това няма никакъв смисъл.

— Започвам да си мисля, че трябва да сложа това изречение за заглавие на автобиографията си.

— Ана и Анастасия са две от най-доверените ми служителки — каза той. — Как е възможно те да стоят зад всичко?

— Това е въпрос за един милион долара. Има ли начин да се провери дали Ник и Дейзи са учили в „Хеката“? Сигурно са имали други имена.

Не знам защо разчитах, че баща ми ще извади базата данни със свитъци от „Хеката“ и веднага ще провери. Сигурно подобна информация се пази на пергаменти, изписана с перо и мастило. Въпреки това се разочаровах, когато той поклати глава.

— Не може да се провери. Анастасия пази всичката информация. Ако това, което казваш за семействата на Ана и Частън, е вярно, значи може би и семействата на Ник и Дейзи никога не са ги обявявали за изчезнали.

Баща ми гледаше замислено по онзи начин, сякаш се кани да търси отговори в древни книги с криптирани текстове. Той се изправи уверено и отиде до лавицата с книги.

Издърпа една от подвързаните с кожа книги и започна да разлиства страниците. Явно вече бях излишна. Толкова от мен. Станах от стола и се изнизах към вратата.

Тъкмо хванах дръжката и баща ми каза:

— София?

— Да?

— Много се гордея с теб. Нямам представа какви ще са дългосрочните последици от действията ти, но може би...

Вдигнах ръка.

— Нека да оставим тази работа с гордостта засега, става ли?

„Особено като се има предвид, че цялата гордост ще се изпари в момента, в който научи за Арчър“ — помислих си аз тъжно.

Той се усмихна:

— Добре. Лека нощ.

— Лека.

Върнах се в главното фоайе. Беше празно, като изключим двамата пазачи. Цялата къща изглеждаше тиха. Погледнах си часовника, показваше почти единайсет. След по-малко от час ще се срещна с Арчър и нямам представа какво ще му кажа, като...

— Софи?

Вдигнах поглед и видях Дейзи да стои в най-горната част на стълбището, точно в средата на арката. Имаше нещо странно в позата ѝ. Държеше ръцете си стиснати от двете страни на тялото, а главата ѝ бе леко наклонена надясно. Изражението ѝ беше празно. В главата ми зазвъняха предупредителни звънчета, но вдигнах ръка да ѝ помахам.

— Ето те — казах аз и отстъпих назад. — Не сме се виждали от...

Не успях да довърша изречението си. Тя тръгна към мен и забелязах очите ѝ.

Нямаше нищо човешко в тях.

Настръхнах. Бях виждала такива очи преди и знаех какво значат.

Вдигнах ръце и въпреки изтощението, магията ме изпълни, чиста и първична. Замислих се за майка си и с едно щракване на пръстите запратих мълния към Дейзи. Не исках да я нараня, само да я забавя. Но макар да се препъна малко, тя продължи да настъпва.

— Татко! — извиках аз, макар да знаех, че не може да ме чуе.

Дейзи изръмжа, от пръстите ѝ се показаха огромни животински нокти. Този път запратих по-силна магия по нея, за да я съборя на земята. Тя падна на колене и зави от болка и макар да бях ужасена, ме обзе вина. „Това не е Дейзи“ — напомних си аз. Нямаше и следа от нея в съществуването, което се изправи на крака, а очите му светеха от ярост. Тя погледна нагоре, видях как устните ѝ помръднаха, но не разбрах какво каза. Щом чух ужасния стържещ звук от метал по камък, осъзнах, че стоя точно под една от огромните статуи, които така впечатлиха Джена в първия ни ден тук.

Статуята всеки миг щеше да се стовари.

ТРИЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Може да звучи странно, но първото нещо, което си помислих, докато гледах двуметровата статуя да пада върху мен, беше:

— Е, поне знам, че не може да ме убие.

Само демонично стъкло може да убие демон, но не съм сигурна дали и Кал ще може да ме излекува, предвид колко изпотрошена ще бъда.

Без изобщо да се замислям, затворих очи. Усетих как силите ми се надигат в мен, а после ме обзе странно усещане за студ — не бях го изпитвала от онази нощ в гората с Алис.

Сякаш отдалече чух оглушителния трясък на статуята върху мраморния под. Отворих очи.

Стоях на няколко крачки от нея, на стълбището, точно зад Дейзи. За пръв път от шест месеца бях успяла да се телепортирам.

Дейзи се завъртя към мен объркана, но явно звукът от падналата статуя бе привлякъл нечие внимание, защото чух стъпки.

— Не! — извика някой.

Беше баща ми, застанал на площадката в горната част на стълбището. Дишаше тежко, протегнал ръка към Дейзи.

— Това не си ти — каза ѝ той и забелязах колко големи усилия полага, за да запази самообладание. — Можеш да се справиш. Спомни си какво съм те учил.

Но по лицето ѝ не се появи и най-бледият намек за разбиране. Това бе най-страшното. Дори Алис, колкото и да беше луда, имаше човешкото си самосъзнание. Дейзи беше просто чудовище с изкривено от ярост лице.

С бързина, на която не можехме да реагираме, тя бръкна в колана си и извади нещо. Беше парче демонично стъкло, същото, което ме нарани на рождения ми ден. То зацвърча в ръката ѝ, изгаряйки я, но Дейзи дори не трепна. Продължи да пристъпва към нас и ни гледаше заплашително с виолетово-червеникавите си очи.

Следващите няколко мига са ми като в мъгла. Дейзи се хвърли към мен, демоничното стъкло отхвъркна нагоре, после проблесна светкавица, явно баща ми беше запратил мълния към нея, но тя като че ли не изпитваше никаква болка. Баща ми се озова до мен и се хвърли да попречи на острието да ме достигне. Изкресях.

Изведнъж отекна вик на някакъв неразбираем език. Думи, които никога преди не бях чувала. Дори не съм сигурна, че изобщо бяха думи. В тях имаше такава сила, че главата ми щеше да се пръсне.

Дейзи спря на място, а очите ѝ се ококориха. Демоничното стъкло падна от ръката ѝ и само след миг вече изглеждаше като предишната Дейзи, която познавах. Очите ѝ се завъртяха и тя се строполи на стълбите и се търкулна надолу. Някъде в къщата стенен часовник отброи единайсет удара и с ужас осъзнах, че са минали по-малко от три минути, откакто излязох от кабинета на баща ми.

Той се затича по стълбите, хвана безжизненото тяло на Дейзи и притисна пръсти към врата ѝ.

Аз гледах Лара, която беше застанала точно до повалената статуя и дишаше тежко.

— Какво, по дяволите, беше това? — я попитах аз, а гласът ми прокълкна твърде силно в тишината.

— Просто заклинание за обездвижване — отвърна тя и тръгна към нас, а точетата ѝ тракаха по каменния под.

— Лъжеш!

Баща ми извика тези думи с малко повече злоба, отколкото мислех, че е способен да покаже. Лара сигурно също е била шокирана, защото пребледня.

— Моля?

Баща ми се изправи на крака и я изглежда.

— Не съществува обездвижващо заклинание, което да спре демон в такова състояние.

Той изглеждаше толкова страшен, че дори аз настръхнах, но Лара не трепна.

— Очевидно съществува, защото току-що го използвах. — Тя махна с ръка към Дейзи. — Това момиче щеше да те убие, Джеймс.

Слязох по стълбите и застанах до баща си.

— Какво ще стане сега с нея? — попитах го аз.

Баща ми не откъсна поглед от Лара.

— Трябва да бъде съхранявана някъде. В една от килиите на долното ниво, предполагам.

— Съхранявана?

Той най-после ме погледна, очите му бяха тъжни.

— С нея е свършено, Софи. Тази част от нея, която беше Дейзи, вече я няма. Щом веднъж магията вземе връх... няма връщане назад.

Дейзи простена и миглите ѝ трепнаха, сякаш в нея все още имаше парченце от личността ѝ, която чу и разбра казаното.

— Някой ще трябва да каже на Ник — промърморих.

Баща ми въздъхна и намести вратовръзката си.

— Разбира се. Джена.

Вдигнах поглед и с изненада забелязах Джена да стои точно зад Лара. Сигурно беше чула цялата разправия. Лицето ѝ беше пребледняло, а очите — огромни. Тя се втурна към мен и хвана ръката ми.

— Добре ли си? — попита ме тя.

— Да.

Но по бузите ми започнаха да се стичат сълзи. Не знам дали от вина, или при вида на страха в очите ѝ.

— Ако нямаш нищо против, намери Ник и му кажи, че искам да се срещнем в зимната градина — каза баща ми.

Тя погледна малко изненадано, но каза, че ще го направи, и излезе от фойето.

Баща ми се наведе отново над Дейзи и отметна черната ѝ коса от лицето. Мърмореше нещо, което не разбирах, а тя изглеждаше като дълбоко заспала.

— Ще се погрижа за нея — каза той. — Лара, след като се срещна с Ник, искам да поговорим. Ясен ли съм?

Тя се поклони леко, а устните ѝ бяха присвити от гняв.

— Разбира се.

Щом Лара си тръгна, коленете ми поддадоха и седнах на стълбите. След няколко минути се появиха Родерик и Кристофър. С изненадваща нежност те вдигната Дейзи и я понесоха към една от онези килии във вътрешността на имението. Мисълта, че ще бъде заключена в някаква килия, ме изпълни с тъга.

Подпрях главата си с ръце и се опитах да осмисля случилото се.

— Татко — казах най-после. — Дейзи ме нападна нарочно.

Очаквах да реагира по обичайния си начин и да каже нещо като „Софи, но това е невъзможно“ и все в този абстрактен смисъл. Но този път не го каза. Вместо това седна до мен.

— Разкажи ми.

— Тя извика името ми тъкмо преди да ме нападне. И всичко това с острието... Ти беше много по-голяма заплаха. Аз бях прекалено изтощена от телепортирането, за да ѝ се противопоставям повече. Но тя щеше да те промуши само защото застана пред мен.

Баща ми свали очилата си и разтърка очи.

— Казах ти, че пътуването ми не се увенча с успех. Така е, що се отнася до Бранник, но не важи за всичко. Онзи вещер, когото трябваше да посетя в Линкълншир, Андрю Кроули, ми даде много полезна информация. Помниш ли главата за контролиране на демони в книгата, която ти дадох? Мисля, че беше в пета глава.

— Ами... не.

На лицето му се изписа раздразнение.

— Честно, Софи, не ти дадох книгата случайно.

— Наистина съжалявам, но тя е твърде дебела, скучна и не може ли просто да минем към онази част, в която ми казваш какво пише вътре?

— Има легенди за вещици и вещири, които създават демони още в древни времена и после използват силите им.

— Както сборището на Елодия искаха да направят с Алис?

— Не — поклати глава баща ми. — Това е да призовеш демон и да го задържиш. Различно е. Ако ритуалът им беше успял, щяха да могат да използват Алис за някои свои цели, но нямаше да могат да я контролират. Тя щеше да запази свободната си воля.

Той ме погледна, а после добави много тихо:

— Но според Г-н Кроули, за да имаш пълна власт над един демон, трябва да си неговият създател. Трябва да си този, който е извършил ритуала по обладаването.

— Лара. Тази дума, която тя каза... Така спря Дейзи.

— Да.

Изведнъж всичко започна да се намества, само дето картината изглеждаше все по-зле.

— Значи е тя. Тя е направила Ник и Дейзи демони.

Мислите ми продължаваха да препускат като снежна топка по надолнище.

— Тя знае, че съм била на Грималкин, татко. Не знам как, но знае. Тя е насъскала Дейзи по мен. Спря я само защото щеше да нарани теб.

Милата и любезна Лара, Противоположната г-жа Касноф, както я наричахме с Джена. А тя се опита да ме убие.

— И сега какво? — попитах. — Ще я арестуваш ли?

— Не мога.

Това беше последният отговор, който очаквах, и го погледнах ужасено.

— Татко, тя току-що се опита да ме убие. Да не споменавам, че създава демони и ги използва като оръжие.

— Ти не разбираш — каза той угрижено. — Лара, Анастасия и аз имаме кръвен обет. Ако ги хвърля в тъмница без доказателства, може да изглежда като политическа манипулация.

— Но ти имаш доказателство. Онова място на остров Грималкин. Повярвай ми, татко, всеки би разбрал какво се е случвало там долу.

— Няма да бъде достатъчно. А и Анастасия има пълен контрол върху всичко на острова. Веднага може да измисли някакво правдоподобно обяснение.

Поклатих глава разочаровано:

— Но Дейзи и Ник...

— Дейзи в момента е напълно безчувствена, а Ник няма спомени за живота си отпреди да стане демон. Не могат да ни помогнат с нищо.

Станах рязко на крака и после веднага съжалих. Цялата тази магия и всичкият стрес ме бяха замаяли. Така че се облегнах на парапета.

— Значи няма да предприемеш нищо?

Баща ми също се изправи.

— Софи, казах ти, че да си председател на Съвета е свързано с много жертви. Лара ме е излъгала, унищожила е живота на едно младо момиче за свои собствени цели, а току-що направи опит да убие дъщеря ми. — Магията се излъчваше от него на талази и за миг ми се стори, че е по-добре отново да седна. — Повярвай ми — продължи той. — Искam направо да я унищожа. Но не мога. Не и преди да имам конкретно доказателство.

На мен идеята за унищожение ми прозвуча много добре. Но колкото и да ми беше неприятно, знаех, че е прав.

— Политиката е нещо ужасно — промърморих.

Той взе ръката ми.

— Софи, заклевам се, че ще разнищим тази история напълно. И когато успеем, Лара, Анастасия и всеки друг, който също е взел участие във всичко това, ще бъдат наказани.

— Благодаря, татко.

Исках да почакам Ник, най-малкото за да окажа на баща си някаква морална подкрепа, но той ми каза да се прибирам в стаята си.

— Изглеждаш много преуморена — рече. — Ще повикам Кал...

— Не — отвърнах бързо. — Трябва ми малко време насаме.

— Добре — кимна той. — Иди да си починеш.

Тъкмо се зарадвах и се обърнах нагоре, когато той добави:

— Утре ще се обади на майка ти.

Нямаше никакъв смисъл да споря с него. Разпознавам решителното изражение, щом го видя. Ще ѝ се обади, а тя ще долети на мига, за да ме отведе... всъщност къде? Не бих казала, че мога да се върна в „Хеката“.

Тези мисли ме уморяваха, така че се качих горе и си взех най-продължителния душ, известен на човечеството. Знаех, че ще е нужно много време, за да отмия страха, тъгата и заплахите, които ми се натрупаха, но душът все пак ми помогна. Щях да се срещна с Арчър съвсем скоро, така че определено исках да се пречистя преди това.

Чувствах се малко по-добре, щом излязох от банята, но това мигновено се промени, щом видях Елодия. Този път изглеждаше малко по-плътна и много по-ядосана. Устните ѝ се движеха бясно и не можех изобщо да разбера какво ми казва.

— Знам — промърморих и се увих с кърпа. — Сигурно трябва да посещавам фитнеса по-често, но да ти кажа, ако ще ме посещаваш, трябва да поставим някакви граници.

Тя вдигна ръце и започна да маха, а лицето ѝ изразяваше смесица от гняв и тревога. Нещо ми подсказа, че каквото и да се опитваше да ми каже, беше някак си по-важно от петте килограма, които имах нужда да сваля.

Някой почука на вратата и аз подскочих. Дори Елодия погледна нататък.

— Стой тук — казах ѝ, а тя просто ме подмина.

Чудесно.

На вратата стоеше г-жа Касноф. Лицето ѝ изразяваше същата тревога като Елодия.

— Да си виждала Ник?

Настръхнах.

— Не, защо?

Тя завъртя един от пръстените си.

— Все още не можем да го намерим. А след случилото се с Дейзи можеш да се досетиш защо е толкова важно.

С периферното си зрение видях как Елодия влезе в банята, ръкомахайки с всички сили.

— Ще се оглеждам за него — казах на г-жа Касноф и затворих вратата внимателно пред лицето ѝ.

— Какво? — прошепнах на Елодия.

Тя ми правеше жест да отида в банята. Но когато го направих, нея вече я нямаше.

— О, прекрасно — казах на глас. — Дори мъртва си такава...

Изведнъж на замъгленото огледало се появи надпис.

АРЧЪР.

След това се появиха още две думи и стомахът ми се сви на топка.

МЕЛНИЦАТА. НИК.

— О, боже!

ТРЪГВАЙ.

ТРИЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Изтичах обратно в спалнята и преди някой да е успял да ме попита къде отивам, хукнах по халат навън. Паниката ме обземаше, макар да усещах как магията се надига в мен.

Трябваше да се телепортирам. Никога не бях успявала да измина повече от десет крачки, а мелницата беше на поне километър оттук. Но все пак трябваше да опитам. Поех си дълбоко дъх и се концентрирах максимално, като се постарях да се успокоя. Отне ми сигурно пет секунди, но ми се сториха като часове. Накрая усетих хладния въздух, който се завихри около мен, и кръвта намали скоростта си във вените ми.

Страхувах се да отворя очи, но когато хладният вятър утихна, събрах сили да го направя. Стоях точно пред мелницата. Дори и да съм изпитала облекчение, задето успях да направя заклинанието, то се изпари в мига, в който пристъпих вътре. Все още усещах магията във въздуха. Мощна черна магия.

— Арчър? — извиках, а сърцето ми биеше така лудо, че не знам дали можех да чуя нещо друго.

— Мерсер.

От гърлото ми се изтръгна ридание и се втурнах към нишата.

Арчър лежеше на земята по гръб с ръце на гърдите. На лунната светлина изглеждаше като полят с мастило.

Но субстанцията, покриваща гърдите му и разливаща се по пода, не беше мастило, нито черна боя, нито нещо друго, което отчаяният ми ум се опитваше да ме убеди. Имаше специфичната металическа миризма, която усещах, когато Джена се хранеше в стаята ни.

Паднах на колене до него и докоснах бузата му. Беше студена и влажна.

— Ето какво получих... задето... задето бързах и дойдох твърде рано — каза той задъхано и се опита да ми се усмихне.

— Моля те, не се шегувай, когато кървиш така. Отместих ръката му от гърдите. Беше твърде тъмно, за да видя раната му, което може би

бе добре. Блузата му бе цялата подгизнала в кръв, а дишането му бе плитко.

— Онзи тип — промърмори той. — Появи се от нищото. Имаше... огромни нокти.

О, боже! Това може би обяснява раните му, но мисълта за Ник, подивял, като Дейзи, да се нахвърля върху Арчър, за малко да ме задуши.

Дишах през носа, докато чувството изчезна.

— Ще се справиш — казах му аз, но гласът ми трепереше. — Сигурно не е толкова зле, просто ти се превземаш, както обикновено.

Магията пулсираше през мен като бурно море и бях толкова разстроена, че не можех да се концентрирам върху нищо. Все пак опитах. Хванах челото му и направих опит да канализирам силите си в него, да затворя раните на гърдите и корема.

Кървенето леко намаля, но това беше най-доброто, което успях да постигна, а той вече бе загубил много кръв.

Седнах и ми се искаше да закрепця отчаяно. Какъв е смисълът да имаш магическите сили на боговете, ако не можеш да помогнеш на този, когото обичаш?

Треперейки, Арчър взе ръката ми в своята.

— Загубена кауза, Мерсер.

— Не говори така! — извиках аз.

Той поклати глава. Зъбите му тракаха толкова силно, че едва говореше, но се опита да каже:

— Това все щеше да се случи... рано или късно. Искаше... ми се... да беше... по-късно.

Исках да му кажа, че всичко ще е наред, но нямаше смисъл. Дори в тъмното виждах колко е преbledнял и изплашен. Кървавият басейн под него бе толкова голям, че ми беше трудно да повярвам, че в човешкото тяло изобщо има толкова кръв.

Той умираше и двамата бяхме наясно с това. Нищо не можех да направя.

Но имаше друг, който можеше да помогне.

Наведох се над него и прошепнах в ухото му:

— Крос, моля те, дръж се още няколко минути, става ли? Обеща ми да се целуваме в замък и държа да си получа обещаното.

Той се опита да се засмее, но се чу само гъргорене. Притиснах ръка към устата си, за да не се разплача, и се оправих.

Стисна халата ми.

— Не ме оставяй — прошепна.

Беше ужасно мъчително да го направя, но се отдръпнах назад.

— Връщам се след миг, обещавам.

Исках да му кажа още много неща, но и без това губехме ценно време. Ако умре, преди да съм се върнала... Не исках да мисля за това. Преди да съм размислила, затворих очи и изчезнах.

Появих се пред стаята на Кал. Той отвори вратата и изглеждаше рошав и сънен, а също и приятно изненадан да ме види. Това беше най-лошото.

Щом забеляза, че съм цялата в кръв, усмивката му помръкна и той стисна ръката ми.

— Софи, какво става?

— Кръвта не е моя — казах аз. — Има пострадал човек, искам да дойдеш до мелницата, колкото можеш по-скоро. Не казвай на никого. Ще се срещнем там.

Той се намръщи, но аз се телепортирах обратно в мелницата, преди да е успял да ми зададе каквито и да било въпроси.

Не знам дали бе заради упражненията с баща ми или нещо друго, но не ми отне кой знае какви усилия да направя това сериозно заклинание, и то три пъти. Когато се върнах в мелницата, се чувствах с прояснен ум и без следа от замайване. Но страхът все още ме тресеше, щом погледнах към Арчър. Слава богу, все още дишаше, но като че ли по-учестено отпреди, а очите му бяха затворени.

— Видя ли, казах ти, че ще се върна — казах аз и коленичих до него.

Опитвах се да говоря с ведър глас, за да не забелязва колко съм уплашена. Не съм сигурна дали се получи, но той хвана ръката ми и без да отваря очи, я притисна към устните си. Държах другата му ръка, за да усещам пулса му.

Концентрирах се върху всеки удар на сърцето, който усещах с пръстите си, докато накрая не пристигна Кал.

— Софи?

— Насам!

Чувах го да приближава през падналите греди и камъни и накрая стигна до нишата. Помислих си, че никога не съм виждала нищо похубаво от него.

— О, много ти благодаря! — изрекох, останала без дъх.

— Какво се е случило? — попита той и пристъпи към мен.

И изведнъж го забеляза.

Различни чувства се изписаха на лицето му. В първия момент беше шокиран, но после шокът отстъпи място на хладен и тих гняв. Очите му се свиха и той присви устни.

— Кал — казах аз, но прозвуча като шепот.

— Махни се — заповяда той.

Изправих се и се преместих от другата страна на Арчър, а Кал коленичи на моето място. Грабна ръката му без грам от нежността, с която винаги лекува другите, включително и мен. Сякаш се опитваше да го докосва колкото се може по-малко. В първия миг ме обзе ужасно съмнение, но после той отпусна главата си и по кожата на Арчър плъзнаха малки, сребристи нишки.

Седях на пода на стара мелница, построена през XVIII век, и гледах как годеникът ми лекува момчето, което обичах, от нападение на демон.

Да, ще имам най-откаченото съчинение на тема „Как прекарах лятната ваканция“, като се върна в „Хеката“.

После се наведох напред и не знаех дали да избухна в сълзи, или в истеричен смях.

Няколко минути по-късно Кал се обади:

— Готово.

Когато погледнах, кръвта под Арчър бе напълно изчезнала и макар все още да не беше съвсем добре, дишането му беше бавно и ритмично.

— Благодаря ти — казах аз и сложих ръка на рамото на Кал.

Но той я отхвърли и се отдръпна от мен. Цялото му тяло изразяваше гняв — и раменете, и стиснатите юмруци.

Последвах го и се опитах да кажа, че съжалявам, но той ме отряза:

— Недей. Знаех, че си наивна, но не предполагах, че може да си и толкова глупава. Той е от Окото, Софи. Те убиват такива като нас. Коя точно част не ти е ясна?

Можех само да мигам насреща му.

— А този тук е дори по-лош от останалите — продължи, — защото на практика е един от нас. Той е предател на собствената си раса, а ти го допускаш... избутвайки... всичко друго настрана.

Той ме погледна и това, което видях в очите му, ме накара да изтръпна. Кал беше толкова добър в прикриването на емоциите си, че никога не съм осъзнавала... Боже, наистина ли съм толкова глупава?

— Ужасно съжалявам — повторих. — Никога не съм искала да те нараня, Кал.

Пламъчето на болка в очите му изчезна така внезапно, както се и появи.

— Не става дума само за мен — каза той. — Предполага се, че ти ще станеш председател на Съвета един ден. Цялото ни общество ще трябва да ти има доверие, а това никога няма да се случи, ако един от тях е в леглото ти.

Обзе ме гняв и срам едновременно и бузите ми почервениях.

— Първо, никой не е „в леглото ми“. Второ, Арчър е спасявал живота ми неведнъж. Не е такъв, за какъвто го мислиш.

Той издаде звук на отвращение.

— О, хайде, Софи. Не схващаш ли? Той е най-мощното оръжие на Око на Бога. Използвали са го като шпионин в „Хеката“ с години, какво те кара да мислиш, че сега е различно? Сигурно това е новата му задача — да се сближи с теб, за да получи информация за Съвета.

— Всъщност смятах да се възползвам от тялото ѝ, но и това не е лоша идея.

И двамата с Кал се обърнахме рязко, и видяхме Арчър да седи до стената с блеснал поглед. Все още беше блед, но като изключим това, нямаше и следа от състоянието му само преди минути.

— Като си толкова убеден, че съм шпионин, защо ме спаси? — попита и лицето му се изкриви в болезнена гримаса, щом се опита да се изправи на крака. — Можеше да ме оставиш да умра и да си спестиш големите спорове.

Кал го погледна ядосано:

— Направих го заради нея.

Самодоволната усмивка на Арчър изчезна.

— Сега си честен — каза той. — Благодаря ти.

Те се гледаха известно време и докато единайсетгодишната глупачка в мен се радваше, че двама готини мъже се карат за нея, рационалната ми седемнайсетгодишна същност беше наясно, че Арчър трябва да се махне оттук, колкото се може по-скоро.

— Добре, вижте, можем да говорим за това по-късно — казах аз и се доближих до Арчър.

Той хвана ръката ми и я стисна.

Погледът на Кал се закова върху хванатите ни ръце и той се обърна.

— Прибирам се.

Но вратата беше блокирана.

Баща ми, Лара и останалите трима от Съвета стояха на вратата и ни гледаха със сурови изражения.

ТРИЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Спомените ми за случилото се след това са малко объркани. Помня, че Кристофър се хвърли напред и изрита меча на Арчър извън обхват. После изви ръцете му зад гърба и ги върза с черната корда, която винаги висеше на колана му.

Помня, че Лара хвана ръката на Кал и му изкрещя нещо, а Родерик изви ръцете му и изкрещя на мен, размахвайки заплашително черните си криле като същински ангел на смъртта.

Но най-ясно помня баща си, който ме гледаше с непроницаемо изражение. Когато се опитах да му кажа нещо, той рязко вдигна ръка.

— Дори не се опитвай да ми обясняваш, София.

Пътят до къщата бе най-дългият и най-жалкият километър в живота ми. Дори не бях сигурна за какво да се тревожа най-много. Дали за това, което ще направят на Арчър, или дали баща ми някога ще ми прости. Няколко крачки по-напред от нас той разговаряше с Лара и се опитах по тона му да преценя в колко голяма опасност съм. Бях хваната с един от най-големите врагове на нашето общество. Нещо ми подсказваше, че наказанието ми ще бъде доста по-сериозно от писане на есе от хиляда думи на някоя отвлечена тема.

Имението бе мрачно и тихо. Щом влязохме в главното фоайе, баща ми най-после каза нещо:

— Ще свикаме спешно събрание на Съвета за утре сутрин. Софи, Кал, вие двамата ще се приберете в стаите си и ще останете там, докато някой не дойде да ви извика. Кристофър, заведи Г-н Крос в някоя от килиите.

Погледнах Арчър, щом Кристофър започна да го влачи надолу.

— Всичко е наред — каза ми той.

Но не беше. И никога нямаше да бъде.

Щом го отведоха, се доближих до баща ми. Той все още не искаше да ме погледне. Държеше се по същия безчувствен начин, както Кал в мелницата преди малко.

— Татко, знам, че да кажа „съжалявам“ никак няма да е достатъчно.

Дишайки тежко, той отвърна:

— Докато даването на показания не приключи, не мога да разговарям с теб. Моля те, прибери се в стаята си и остани там до утре сутрин.

Очите ми плувнаха в сълзи.

— Татко...

— Върви! — извика той и аз сложих ръка на устата си, за да не се разплача силно.

Той си тръгна, без дори да ме погледне.

— Хайде — каза Кал. — Няма какво повече да направиш.

— Ти ли им каза? — попитах. — Затова ли дойдоха в мелницата?

Цялата предишна ярост на Кал като че ли се беше изпарила.

— Не. Нямам представа защо се появиха. Може да има нещо общо с онези тестове, на които ме подлагат. Може би следят магията ми, кой знае?

Той се обърна и макар да не исках нищо друго, освен да се затичам след баща си, последвах Кал. Меките килими заглушаваха стъпките ни, а светлините от свещниците правеха сенките ни начупени по стените. Гледах всички портрети, сякаш ме укоряваха. Тези безименни вещици, в продължение на векове преследвани от ордена на Окото, от Бранник и от един бог знае още кого...

„Направих го с добри намерения, — исках да им кажа. — А Арчър не е един от тях, не и наистина.“ Но някак ми се струваше, че портретите не ми вярваха.

— Какво мислиш, че ще ни направят? — попитах Кал и стомахът ми се сви от страх.

— Няма да е толкова лошо, колкото си мислиш — отвърна той, но не изглеждаше много убеден. — Ти си дъщеря на Джеймс и си важна за тях. Няма да те хвърлят на вълците или нещо подобно.

Зачудих се дали хвърлянето на вълците е реално и буквално наказание в случаи като този. Не ми се искаше да знам.

— Може би ще те пратят в „Хеката“ за допълнителна година и може би това ще е най-тежкото наказание. А на мен...

— Ти просто ми помагаше. Кажим го, става ли? Кажим, че си изпълнявал предбрачната ни клетва или нещо подобно. Ще ти се

размине лесно, обзалагам се.

Спряхме пред неговата врата и той ме погледна. Както винаги, нямах никаква идея какво се върти в главата му.

— Може би — беше всичко, което каза. След дълга пауза добави: — Предполагам мислиш, че ще го убият, но едва ли. Арчър Крос е толкова ценен за Окото, колкото си ти за Съвета. От него ще стане добър заложенник и те го знаят.

Постарах се да не плача. Ако пролея още някоя сълза тази вечер, ще се превърна в изсъхнала шушулка.

— И какво сега? Прибираме се по стаите си, спим и се преструваме, че всичко ще бъде наред? — Изведнъж ми хрумна още една мисъл: — Или пък се преструваме, че Ник не е там навън, напълно откачил и суперсилен. Защото няма как да забравя такова нещо.

— Напротив, има.

Той се протегна и сложи длан на бузата ми.

Почти веднага ме обзе чувство на щастие, което се разпространи по цялото ми тяло чак до върховете на пръстите.

— Имаш най-хубавата дарба — промърморих сънливо.

— Иди да си лягаш, Софи — каза той и отдръпна ръката си, сякаш кожата ми го бе опарила. — Утре ни чака дълъг ден.

Но днешният още не беше приключил. Щом се обърнах и тръгнах към стаята си, видях Джена да стои пред вратата ми. Лицето ѝ излъчваше болка и гняв.

— Слязох долу да си взема малко кръв — каза тя. — И... видях, че те водят. С Арчър.

Магията на Кал, която много ми помогна преди няколко минути, сега ме измъчваше. Мозъкът ми бе твърде заспал и отпуснат, за да ѝ дам каквото и да било обяснение, а щом се опитах, не можех да изрека думите.

— Той ми помагаше.

Тя издаде звук, нещо средно между ридание и въздишка.

— Помагал ти е? Софи, той е един от...

— От тях — довърших аз и изведнъж се вбесих. — Знам. Не си първата, която ми го казва тази вечер. Но, Джена... — протегнах се и я хванах за ръката. — Кал ми е ядосан, баща ми сигурно ме мрази... Не мога да понеса и ти да ме намразиш.

По бузите ѝ се стекоха две сълзи и паднаха на ръката ми. Кръвният ѝ камък блестеше на светлината от свещите и след един много дълъг миг тя сложи ръка върху моята.

— Добре — каза, подсмърчайки. — Но утре ще ми разкажеш всичко.

— Всичко — повторих и ми се искаше да заплача.

А щом тя ме дръпна към себе си и ме прегърна, едва не се разхлипах.

— Ти си по-добра приятелка, отколкото заслужавам — промълвих.

— Знам — отвърна тя и ме прегърна по-силно.

Усмихнах се през сълзи и една малка част от тежестта върху сърцето ми се стопи.

Рано на другата сутрин чух, че някой тропа по вратата, и подскочих. Магията на Кал беше напълно изчезнала и отчаянието и тревогата се върнаха при мен с пълна сила. За по-малко от двайсет и четири часа целият ми живот се обърна с главата надолу. Ник и Дейзи откачиха, Арчър беше арестуван, а крехката връзка, която бях изградила с баща си, се разби на парчета. Не е честно толкова лоши неща да се случат за такова кратко време.

А може би сега ми се случва всичко ужасно за целия ми живот. Може би следващите осемдесет години ще имам много късмет и ще живея, отглеждайки много и различни котки. Би било хубаво.

Тропането се чу отново и осъзнах, че не е по моята врата, а по тази на Кал. Отпуснах глава на възглавницата. Дали аз ще съм следващата, или първо ще отведат Арчър?

Или може би вече са го отвели.

Отпратих тази мисъл и станах да се облека. Дрехите ми от снощи все още стояха на купчинка на пода и потрепнах, като ги взех, за да ги сложа в коша за боклук. Не за пръв път имам кръв по дрехите, но искрено се надявам да е за последен.

Когато дойдоха за мен, седях на ръба на леглото си в черната рокля, която Лара ми беше поръчала при Лисандър.

Отворих вратата и там стоеше Кристофър.

— Софи, очакват те — каза той.

Кимнах, сърцето ми биеше лудо, а устните ми бяха пресъхнали.

Той ме поведе по стълбите, но вместо към кабинетите на Съвета, завихме наляво към друга част на Торн, която ми беше абсолютно непозната. Коридорът бе по-тъмен и без типичния за останалата част на имението мрамор. Подът беше дървен, а крушките бяха оградени с метални решетки. Най-после спряхме пред тежка метална врата.

Стаята не приличаше по нищо на останалите в Торн. Беше твърде малка и мрачна. Нямаше прозорци, а единствената светлина идваше от масивен метален свещник. Миришеше на мухъл, а по дървения под имаше петна. Не исках да се замислям от какво са.

Дълга дървена маса минаваше по цялото протежение на стаята. На големи столове с високи облегалки бяха седнали всички членове на Съвета. Видях Лара и с изненада забелязах до нея г-жа Касноф.

Толкова се изненадах да я видя пак в Торн, че в първия момент не забелязах, че баща ми го няма. Лара ме погледна и ми направи жест да се приближа. Най-отпред имаше малка, дървена пейка, направена от същото тъмно дърво, както и всичко останало в стаята. Чувствах се като затворена в дървена бъчва.

На пейката седеше Арчър с ръце на коленете. Китките му все още бяха вързани, а дрехите му бяха разкъсани и окървавени. Щом седнах до него, той вдигна глава и се опита да ми се усмихне. Получи се по-скоро гримаса. Искях да протегна ръка и да го докосна, но знаех, че това само ще влоши положението. Магическата ми сила ме изпълни и аз си представих, че я отприщвам срещу петте мрачни лица на масата.

Би трябвало да мога. По-силна съм от всички тях, взети заедно.

Но какво ще стане после? Ще побягна? Ще разруша всичко, за което баща ми е работил, и ще прекарам остатъка от живота си, криейки се? Не, благодаря. Каквото и да ми готви Съветът, ще трябва да го чуя.

— София, както без съмнение си забелязала, баща ти не е сред нас — каза Лара. — Ние решихме, а той се съгласи, че не е редно да взема участие в произнасянето на присъдата ти.

Огледах се и най-после видях баща си, подпрян на стената в дъното на стаята, почти скрит в мрака. Ръцете му бяха скръстени пред гърдите, но не можех да видя ясно лицето му. Изведнъж осъзнах какво каза Лара току-що, че той няма да вземе участие в произнасянето на присъдата ми. А дали е имал думата за присъдата на Арчър?

— Тъй като имаме правило да присъстват поне петима съветници, Анастасия се съгласи да заеме неговото място. Срещу двама ви има много сериозни обвинения.

Гласът на Лара трябваше да е мощен и силен, като гласа на правосъдието, идващ от високо. Вместо това бе тих и почти приятелски.

— Арчър Крос, ти си проникнал в „Хеката“ като член на Окоето на Бога. Признаваш ли?

Никога досега не съм искала толкова силно да имам телепатични способности.

„Моля те, не се прави на остроумен, моля те, не се прави на остроумен“ — мислех си аз, опитвайки се да втълпя думите в ума на Арчър. Не знам дали подейства, или той просто имаше повече здрав разум, отколкото си мислех.

— Да — отвърна.

Петимата съветници на масата въздъхнаха с облекчение. Изведнъж погледите им се насочиха към мен.

— София Мерсер, ти си пристъпила забранена част от остров Грималкин заедно с член на Окоето на Бога. Признаваш ли?

Милион обяснения и аргументи ми дойдоха наум, като например това, че съм била там само защото сестрите Касноф вършат злини на това място, но се наложи да си замълча.

— Да.

Лара кимна и ми се стори, че видях облекчение в очите ѝ. Тя написа нещо на дълъг свитък пергамент. Дори не вдигна поглед, когато каза:

— Г-н Крос, понеже признахте обвиненията, направо ще преминем към обявяване на присъдата.

Сърцебиенето ми се забави и изведнъж ми стана студено, сякаш се канех да се телепортирам. Но не беше магия, причината беше страх.

— Съветът реши да бъдеш отведен в околностите на абатство Торн утре по изгрев-слънце, където да бъдеш екзекутиран.

Имах чувството, че от дробовете ми излиза не въздух, а вихър. И не само от дробовете ми, а от цялата стая. Стори ми се, че тя започна да вибрира, но всъщност не бе стаята. Аз се тресях толкова силно, че не можех да фокусирам погледа си. Утре. По изгрев-слънце. Това са по-малко от двацет и четири часа. След по-малко от един ден Арчър

ще бъде мъртъв. Думите отекнаха в главата ми и болката беше почти толкова силна, колкото и болката в сърцето ми.

До мен Арчър си пое дълбоко дъх, а аз впих нокти в дланите си, за да не посегна да хвана ръката му. Ако сега го докоснех, се страхувам какво можеше да се случи. Силите ми се завихряха в мен както снощи, когато смятах, че умира. Не мисля, че има нещо, което мога да си представя, за да не взривя тази стая, ако изпусна и най-малката частичка от магията си.

— Относно теб, София — каза Лара и привлече вниманието ми отново към масата. — Ти си нещо съвсем различно.

Толкова се бях концентрирала над мисълта, че ще екзекутират Арчър, че напълно забравих за своето наказание.

Лара се намръщи и между веждите ѝ се появи дълбока бръчка.

— Това е може би последната от дългия списък с проблемни ситуации, които си предизвиквала. Като започнем с всичко, случило се в „Хеката“ миналата есен, после си наранила няколко души в заведение преди месец. Успяла си да отвориш сандъка, в който се съхранява гримоара на Вирджиния Торн почти сама.

Поклатих глава. Как бе възможно да е разбрала? Искях да се обърна към баща ми, но имах чувството, че погледът ми е прикован в Лара.

— Но може би най-объркващото е силата на некромантските си способности. Буквално досега не е имало същество с такава дарба като твоята.

— Какво, таласъмните ли имаш предвид? — попитах объркано. — Наистина успях да ги подчиня, но ми костваше едва ли не всичко.

Г-жа Касноф се облегна назад и за пръв път се обади:

— Не таласъмните, Софи. Говорим за Елодия Парис.

ТРИЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Думите ѝ се стовариха върху мен като камъни.

— Каза ми, че тя се е опитала да комуникира с теб в „Хеката“,
вярно ли е?

Усещах как всички ме гледат, дори Арчър.

— Да.

Г-жа Касноф се наведе напред.

— А правила ли е същото и тук, в Торн?

Пръстите ми бяха ледени и ги стиснах в юмруци, но не казах нищо. Въпреки това г-жа Касноф кимна, сякаш съм отговорила.

— Досега не е имало случай на дух, който да комуникира с представител на обществото ни, още по-малко да го последва на такова разстояние. Елодия би трябвало да обитава „Хеката“, но вместо това, тя... обитава теб. — Тя поклати леко глава, сякаш не можеше да повярва. — Възможно е да е страничен ефект от това, че ти е предала магията си, но въпреки това няма сведения подобно нещо някога да се е случвало. Като вземем всичко това предвид, както и силите, на които си наследник, опасявам се, че не ни остава никакъв избор.

Умът ми беше омекнал като гъба, натопена във вода. Не можех да осмисля толкова много информация наведнъж. Някак съм се свързала с Елодия и въпреки всички усилия, които положих това лято, за да не бъда страховито чудовище, Съветът ми казваше, че съм точно това. Какво имаше предвид със „силите, на които съм наследник“?

Г-жа Касноф отмести поглед и Лара написа нещо на пергамент.

— Решението ни е да бъдеш подложена на Очистване.

После всички казаха нещо на език, който не разбирах.

Каквото и да е било, в него имаше сила, и то такава, че косата ми щръкна, както си стоях мирно. Ръката на Арчър се отпусна върху моята и си спомних първия път, когато се докоснахме — по време на лекцията след вечеря в „Хеката“. Чух баща ми да казва нещо от дъното на стаята, гласът му звучеше остро и рязко. Колкото и да бе глупаво,

идваше ми да се разсмея. Явно в крайна сметка щях да получа това, заради което дойдох тук.

Баща ми се озова зад мен и ръката му ме стисна за рамото.

— Софи отиде на Грималкин с Арчър по мое нареждане — каза той и аз моментално се обърнах.

— Татко, не!

Но той дори не ме погледна. Гледаше г-жа Касноф.

— Подозирах, че вие сте направили Ник и Дейзи демони, и изпратих Софи и Арчър да разследват. Ако някой трябва да мине през Очистването, това съм аз. — Той кимна към Лара. — Ти винаги си мечтала да бъдеш председател на Съвета. Отстъпвам ти това право.

После той каза същата фраза на чужд език, която съветниците бяха изrekli при произнасяне на присъдите ни, и някакъв мощен импулс от магия изпълни стаята.

Този път беше по-силно и свещниците едва не се пръснаха. Лара си пое дълбоко дъх и трепна, сякаш нещо тежко я бе притиснало. Баща ми изглеждаше малко по-спокоен, като добави:

— Просто оставете Софи да се върне при майка си невредима.

— О, Джеймс — каза Лара. — Саможертвата ти е толкова благородни, макар да е безсмислена и предвидима.

Родерик, Елизабет и Кристофър също гледаха баща ми със съжаление и снизхождение. Страховете, които се въртяха в главата ми отпреди месец, внезапно се появиха, силни и тежки, и ме оставиха без дъх. Това беше. Нещото, от което най-много се страхувах, се случи.

— Ти се оказа голямо разочарование за нас — каза Лара. После погледът ѝ се прехвърли върху мен. — Всъщност и двамата.

Стаята беше съвсем тиха, но Лара не се нуждаеше от аплодисменти, за да продължи. Очевидно дълго беше очаквала този момент.

— Когато баща ми и Вирджиния Торн са превърнали Алис в демон, са си мислели, че са създали перфектното оръжие. Същество, притежаващо повече сили, отколкото някой можел да си представи, при това под техен контрол. Вместо това те създали истерично и откачено момиче, което се наложило да бъде убито като куче. Разбира се, баща ми имал големи надежди за Луси, но тя отказала да работи за Съвета. Така че той изчакал, за да станеш достатъчно голям, Джеймс, и да си независим от родителите си.

Отне ми известно време да осъзная какво казваше. Алексей Касноф е направил Алис демон, така че той има контрол върху всички нейни потомци. Той е накарал Луси да убие мъжа си. Моят дядо. А после е убил нея. Не знам как успях да чуя нещо при цялото бучене в ушите ми, но Лара продължаваше да говори:

— Баща ми е видял смисъл в създаването на демони, за да имаме предимство във войната ни с Окоето. За съжаление Алис и Луси се оказаха неспособни да бъдат използвани като оръжия. Баща ми възлагаше такива големи надежди на теб...

Не предполагах, че е възможно баща ми да изглежда още по-блед от това, но щом Лара изрече последните си думи, кожата му стана направо бяла. Обзеха ме гняв и ужас. Изчаках магията да ме изпълни. Но това някак си не се случваше. Магическите ми сили не се покачваха, а си стояха като заключени. Усещах ги, но не можех да ги достигна.

— Не се опитвай — каза ми Родерик. — Веднага щом беше осъдена на Очистване, силите ти бяха заключени далеч от теб. Тези на баща ти също, щом произнесе заклинанието за свързване. Много полезна магия. Но иначе всеки осъден на Очистване би се борил да се спаси.

До мен Арчър се намести и видях малки сини светлинки по пръстите му. Срегнах погледа му и поклатих глава. Той беше невероятен в боя, но не кой знае колко силен в магията. Ако сега пробваше нещо, щеше да свърши като поредното петно върху дървения под.

Лара все още гледаше баща ми.

— Но все пак моят баща е бил умен човек. Запази ритуала, с който беше създадена Алис, в случай че ти не успееш да се докажеш като това, за което си замислен. За съжаление точно така стана. Нито ти, нито дъщеря ти ще можете да сте ни от полза. Но имаме други.

Баща ми се засмя гневно:

— Ник и Дейзи ли? Те са твърде подивели, за да ги използвате.

— Не отвърна г-жа Касноф, вземайки думата за пръв път от произнасянето на присъдите. — Ник и Дейзи са просто едни от всички, за които знаете. — Ако не ставаше дума за г-жа Касноф, бих казала, че има молеци очи. — Никога не си съумявал да действаш достатъчно агресивно спрямо враговете ни, Джеймс. Знаем, че си имаш

лични причини за това, но ние просто не можем да си позволим повече да бъдем уязвими.

— Това е лудост — каза баща ми, а гласът му трепереше. — Дадохте на Окото и на Бранник всичко, което им е нужно — още повече причини да искат да ни унищожат.

Тя продължаваше да гледа със съжаление.

— Те проникнаха сред нас, Джеймс. Нуждаем се от всяко оръжие на наша страна.

Тя грешеше. Усещах го, но не знаех дали това е физическо усещане, или просто здрав разум. Създаването на демони може да се изтълкува като обявяване на война. За мен нямаше никакво съмнение. Обзе ме отчаяние, като се замислих за цялото зло, сътворено от това семейство. Алексей Касноф е разрушил живота на Алис, на Луси и на дядо ми... а сега дъщерите му искат да направят същото с мен и баща ми. Цялата работа беше толкова откачена, че не знаех дали да крещя, или да се смея.

Но решението вече беше взето. Лара кимна и двама телохранители, може би същите двама, които видях снощи, влязоха и хванаха баща ми.

— Не! — изкрещях аз, но те вече го водеха към вратата.

— Не се тревожи за мен — каза той. Гласът му не трепна, но видях страх в очите му.

Паникьосаното ми съзнание се опитваше да измисли нещо, което да му кажа. В крайна сметка това може да е последната ни среща. Но мислите ми бяха преизпълнени с ужас и успех да изрека само:

— Татко...

А после го отведоха и хлопнаха вратата. Ехото от удара отекна в малката стая.

ТРИЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Двамата с Арчър ни отведоха в най-долната част на имението и ни затвориха в една от килиите, за които баща ми спомена снощи. Не бяха точно каквото си представях. Очаквах нещо като затвор — метални решетки, тясно легло. Вместо това се оказаха пещери с метални врати. Бутнаха ни в една от най-големите, в която стените бяха пропити с влага, а единствената светлина идваше от магическа сфера. Усещах някакво напрежение във въздуха. Арчър ми обясни, че това е магия, която пречи на всеки, затворен тук, да прави заклинания. Предполагам, че го е открил снощи.

В началото просто седяхме на влажния под и се държахме за ръце. Някъде наблизо баща ми минаваше през ритуал, от който можеше и да не излезе жив. Аз бях следващата, а утре сутрин Арчър щеше да бъде мъртъв. Имахме много неща, за които да мислим, и не можехме да измислим какво да си кажем, затова известно време прекарахме в мълчание.

Бях се загледала в светлосенките на варовиковите стени, а Арчър каза:

— Искан ми се да можехме да отидем на кино.

Погледнах го учудено.

— Мога да умра след няколко часа. Ти със сигурност ще умреш утре. И ако имаше едно желание, то е да отидем на кино?

Той поклати глава:

— Не, нямах това предвид. Не исках да се срещнем по този начин, да сме врагове. Искан ми се да се бяхме срещнали в обикновено училище, да те водя на нормални срещи, да ти нося книгите или нещо подобно. — Той ме погледна и намигна. — Нали така правят хората?

— Не и извън телевизионните програми от петдесета нататък — отвърнах и посегнах да погалия косата му.

Той ме придърпа към себе си и се облегна на стената. Аз заставах на колене и отпуснах глава върху гърдите му.

— Значи вместо да бродим из горите и да гоним таласъми, искаш да ходим на кино и на танци след училище?

— Е, можем да ходим от време на време да гоним таласъми — каза той и ме целуна по слепоочието. — Така е по-интересно.

Затворих очи.

— Какво друго бихме правили, ако бяхме обикновени тийнейджъри?

— Хм... Нека да видим. Най-напред ще се наложи да си намеря някаква работа, за да мога да те извеждам на съвсем нормалните срещи. Мога да работя в някой супермаркет.

Представих си Арчър в синя униформа да нарежда рафтове с вафли в „Уол март“ и гледката ми се стори толкова странна, че нямаше накъде повече.

— Можехме да се скараме пред шкафчетата си в училище — добавих аз. — Виждала съм много нормални ученици да го правят.

Той ме прегърна силно.

— Да, звучи ми приятно. А аз можех да дойда до дома ти посред нощ и да пусна силна музика под прозореца ти, докато не се сдобрим отново.

Засмях се.

— Гледаш много филми. О, можехме да работим заедно по време на лабораторните упражнения.

— Това нещо подобно на каквото правихме по самоотбрана ли е?

— Да, но в обикновената гимназия има повече наука и по-малко ритници в лицето.

— Супер.

Прекарахме следващите няколко минути в измисляне на подобни сценарии, изреждайки всички дисциплини, в които уменията на Арчър биха ни били от полза, включително игра в училищни пиеси. Накрая вече се смеех и щом го осъзнах, се опитах да забравя за момент в какво положение се намираме.

Което в крайна сметка беше и целта ни.

Когато смехът ни заглъхна, страхът отново започна да се прокрадва. Все пак се опитах да се пошегувам отново:

— Знаеш ли, ако оцелея, ще бъда цялата покрита с татуировки като на Ванди. Сигурен ли си, че искаш да излизаш с илюстрирано гадже, пък дори и за кратко?

Той ме хвана за брадичката и вдигна главата ми към себе си.

— Повярвай ми, дори да имаш татуиран тигър на лицето си, пак ще искам да съм с теб.

— Стига лиготи — казах аз и се доближих още повече до него.

— Повече харесвам гадния и заядлив Арчър.

Той се усмихна самодоволно.

— В такъв случай млъкни. — Той притисна устните си към моите.

Страхувах се, че това е последната ни целувка, а може би и той си мислеше същото. Беше различна от всички останали. Бавна и изпълнена с отчаяние. Когато свърши, и двамата бяхме задъхани и притиснали челата си едно в друго.

— Софи — започна Арчър, но изведнъж металната врата се отвори със скърцане.

На прага стоеше Кристофър, а косата му изглеждаше синя от светлината на сферата. Не ни обърна никакво внимание, просто се обърна и каза. Със заповеден тон:

— Тук вътре.

Две тъмни фигури влязоха в килията, носейки огромен вързоп.

Баща ми.

Беше облечен в синя роба, подобна на тази от рождения ми ден. Двата мъже го оставиха на земята. Виждах татуировките по лицето му да се вият като отровни лиани. В тъмното изглеждаха черни, но предположих, че са в същия виолетов цвят като на Ванди.

Но изобщо не ми пукаше за това. Всичко, което имаше значение, беше ритмичното вдишване и издишване, което показваше, че той е жив.

— Татко — казах аз нежно, но той не се събуди.

Стиснах ръката му по-силно. Имаше нещо по-различно в него и ми отне известно време да разбера, че не усещам магическите му сили. Бях толкова свикнала е това чувство, като нискочестотна радиостанция, която само аз можех да хвана. А сега се излъчваше просто тишина. Моите собствени сили, заключени в мен, като че ли се блъскаха в невидимия си сандък в знак на съчувствие.

По бузите ми се стичаха сълзи и капеха върху робата му.

Нечии груби ръце ме хванаха за раменете и ме изправиха на крака. Кристофър стоеше на прага с безчувствено изражение.

— Твой ред е, София.

Откъснах поглед от баща си и погледнах Арчър.

Не, това не беше истина. Това не можеше да са последните секунди, в които ги виждам. Имаше още толкова неща, които исках да им кажа.

— Аз ще го наглеждам — рече Арчър и коленичи до баща ми. — И ще се видим, като се върнеш.

— Добре — казах аз и облизах пресъхналите си устни. — Ще се видим, когато се върна.

Казах го като някаква мантра или клетва. И продължих да го повтарям в главата си.

„Когато се върна, когато се върна. Щом баща ми е оцелял, значи и аз ще оцелея.“

Избутах пазачите.

— Мога да ходя и сама — заявих.

Макар краката ми да трепереха така силно, че едва не се строполих на земята, се усилих да отида до Кристофър с твърда крачка.

Последвах го навън с изправена стойка и високо вдигната глава.

Но щом стигнахме до пътеката, която водеше към другата част на имението, решителността ми ме напусна. Там ме чакаше г-жа Касноф.

ТРИЙСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Едва се насилих да я погледна, като ми направи жест да я последвам по стълбите. Никога не съм ѝ била голяма почитателка, но поне ѝ се доверявах. Не можех да не си спомня за онази нощ след случилото се с Аргус, как тя стоя до леглото и ми държеше ръката. Как ми каза, че съдбата ми е да служа на Съвета. За съжаление, забрави да спомене, че планират да ме убият, ако не живея според техните очаквания.

— Софи, знам, че се чувстваш предадена — каза тя.

— Предадена, ядосана, ужасена... Изпитвам много чувства в момента.

Тя спря и сложи ръка на рамото ми.

— Имаме много сериозни причини да направим това.

Отхвърлих ръката ѝ.

— Сестра ти вече държа обяснителната реч на злодея. Не ми трябва още една.

— Но ние наистина имаме причина. Не сме злодеи. Правим това, което е най-добро за магическото общество. Броят ни стремително намалява, докато членовете на Окото и Бранник се увеличават. Ти и баща ти трябваше да ни защитавате, а явно и двамата предпочетохте компанията на враговете ни.

— Това не е... Чакай малко, как така и двамата? Откога баща ми е близък с Окото? Или с Бранник?

Тя поклати глава и продължи нагоре по стълбите.

— Вече няма значение.

Стигнахме до края на стълбището, но все още бяхме под земята. Нямахме прозорци. По стените бяха подредени рицарски брони, но изглеждаха някак различни от тези, които бях виждала в другата част на имението. Бяха плашещо огромни. Обзе ме паника и отново усетих как магията ми тупти жалко и безпомощно в мен.

— Ако ме последваш... — започна тя, но преди да успее да продължи, някой извика:

— Анастасия!

Беше Елизабет. Тичаше с тънките си бабешки крачета, а полата ѝ се вееше около нея.

Г-жа Касноф с раздразнение попита:

— Какво има?

— Лара иска да отидеш при нея незабавно.

Г-жа Касноф се намръщи.

— Водя Софи до залата за Очистване. Кажи ѝ, че ще дойда след малко.

— Не! — Елизабет поклати глава. — Каза да отидеш веднага. Става дума... — Тя ме погледна косо. — Става дума за Ник.

Въпреки мрака видях как г-жа Касноф пребледня.

— Какво има?

— Случи се... както преди — обясни Елизабет. — С родителите му. Но този път... — Тя не можа да довърши и избухна в ридания. После притисна ръка към устата си. — О, боже, Анастасия, случва се отново!

Нямах представа за какво говори Елизабет, но г-жа Касноф изрече дума, за която никога не съм допускала, че може да излезе от устата ѝ. После се обърна към мен:

— Ела с нас, Софи. Ако направиш опит да избягаш, ще те убия собственоръчно. Ясна ли съм?

Кимнах безмълвно, щастлива, че няма да ходя на Очистване засега. Последвах двете жени по коридора, а мозъкът ми бръмчеше. Ако нещо се е случило, може би всички ще бъдат достатъчно разсеяни и ще мога да измисля някакъв план за бягство въпреки заплахата за убийство.

Най-напред трябваше да намеря Джена. Осъзнах, че дори не съм се сещала за нея днес. Дали знаеше вече какво се е случило? Е, ако е разбрала за Арчър, сигурно няма да иска да избяга с мен. Прогоних тази мисъл. Никак не ми помагаше. Ами Кал? Трябваше да го намеря и да разбера какво са му направили, ако изобщо е наказан. А после някак с него и Джена да намерим начин да измъкнем Арчър и баща ми от килията и да се телепортираме през Итинериса, сякаш адските хрътки са по петите ни.

И сигурно ще бъде точно така.

Най-после стигнахме до главното фоайе и дори оттук чувах виковете от горния етаж.

Елизабет и г-жа Касноф побягнаха нагоре, а аз се замислих дали да не хукна към стаята си, надявайки се Джена и Кал да са в своите. Едва се завъртях в тази посока и една мълния ме удари между раменете и ме събори на колене. И преди съм била удряна от атакуващо заклинание, Алис го правеше като част от обучението ми, но не ме е боляло толкова.

Щом вдигнах глава, видях г-жа Касноф на площадката с ръка, вдигната към мен.

— Предупредих те. А сега идвай тук.

Направих каквото ми каза. Честно казано се съмнявах, че може да направя друго, предвид, че едва ходех.

Останалите от Съвета се бяха събрали във фоайето пред кабинета на баща ми. Няколко палми бяха съборени и на килима имаше купчинки пръст. На земята забелязах парченца счупено стъкло и две черни капки. Лара и Родерик стояха в средата на фоайето и си крещяха.

— Ти ни уверяваше, че това нямало да се случи. Закле се, че той бил изцяло под твой контрол.

Лара беше стиснала ръцете си в юмруци и гледаше ядосано.

— Наистина е под мой контрол. Това е просто някакво изключение. Можем да го оправим много бързо.

— Не! — извика Елизабет. — Не можем. Лара, той е убил поне двайсет души тази нощ. Двайсет, само за няколко минути.

Стомахът ми се сви. Значи затова е било толкова спешно. Тяхната играчка демон се е разбесняла. Усетих някакво мрачно злорадство: „Пада ви се. Това ще получите, като превръщате децата в чудовища.“ Но после си спомних за Ник и колко мил беше с Дейзи. Как усмивката му ми напомняше за Арчър и всякакво задоволство се изпари.

— От Окото знаят, че сме хванали Крос — продължи Елизабет с треперещ глас. — Ще нападнат Торн. Боже мой, ще стане точно като предния път!

— Не! — извика Лара с маниакално изражение. — Не и този път. Все още имаме Дейзи. Можем да оправим нещата.

Под мраморната арка се появи Кристофър, а сините му очи светеха от злоба.

— Много е късно за това. Елизабет е права. Те вече идват. Усещам го. Знам, че и ти го усещаш.

Но Лара стоеше там с разрошена коса и див поглед в очите.

— Нека да дойдат. Анастасия, изведи Дейзи от килията ѝ.

Но сестра ѝ не помръдна от мястото си.

— Ако им пуснем Дейзи... Лара, какво ще правим, ако не можем да я контролираме?

Чувствах се невидима, наблюдаваща. В някакъв смисъл дори ги съжалявах. Направили са нещо глупаво и опасно, защото са били изплашени, и сега си поемат последиците. Но тези последици са война, в която ще загинат много от тях, а също и много хора.

Беше глупаво, но за пореден път се опитах да събера силите си. Нямах идея какво да правя с тях, ако бях успяла, но така или иначе не се получи. Само онова безпомощно усещане, че магията ми е някъде там, но недосегаема. Все пак трябваше да има някакъв начин да я достигна. Ако няма, за какво изобщо е нужен ритуалът по Очистването? Може би тази магия просто трае по-кратко.

В настъпилата тишина се загледах в килима и забелязах нещо. Тези счупени стъкла на килима... Не, това, което блести, не бяха стъклата. Беше златна верижка.

От гърлото ми се изтръгна нещо като сподавено ридание, щом коленичих и осъзнах какво виждам.

Счупен кръвен камък.

ЧЕТИРИЙСЕТА ГЛАВА

— Къде е тя? — попитах г-жа Касноф. — Това е на Джена. — Вдигнах верижката. — Какво сте й направили?

Гласът ми премина във вик на последната дума, а аз се разтреперих. Ако са разрушили камъка на Джена посред бял ден, значи е умряла. Дори по-лошо, изгоряла е жива, пиццейки. Спомних си за предчувствието ми, че аз, Кал и Джена никога няма да се върнем в „Хеката“ заедно.

Миризмата на изгоряло.

Стиснах верижката така силно, че ноктите ми се забиха в дланта. Лара ме погледна с отвращение.

— Беше време да прочистим къщата в по-широк смисъл.

Изревах яростно и скочих на крака. Може да нямах никакви сили вече, но това не можеше да ме спре да я убия с голи ръце, ако е направила нещо на Джена. Не знам какво щеше да се случи, ако точно в този момент не бе отекнал силен гръм. Изведнъж всички очи се насочиха към мраморната арка.

Още един пукот, след него друг и накрая пронизителният звук от пречупено дърво.

Без да казва нищо, Лара изчезна внезапно, от което се досетих, че се е телепортирала. Най-вероятно долу в килиите, за да освободи Дейзи. Г-жа Касноф мърмореше нещо на език, който не разбирах, а бабешкото облекло на Елизабет се разкъса и миг по-късно тя беше покрита с гъста сива козина. Очилата ѝ паднаха, разкривайки животински жълти очи.

Предполагам очаквах някой да влезе. Това беше най-странното. Че очаквах всичко да протече по цивилизован и културен начин. И, естествено, бяха изненадани, когато едно сребърно острие прелетя през арката и се заби право в гърдите на Кристофър. Той се строполи безмълвно с очи, вперени в нищото.

Събитията, които последваха, бяха като извадени от кошмар.

Върколакът започна да вие и побягна по стълбите, а г-жа Касноф и Родерик я последваха. Аз стоях замръзнала на място. Какво, по дяволите, можех да направя в разгара на битка без никакви магически способности?

Чувах крясъци и падане на предмети. Баща ми и Арчър все още бяха заключени в килията, а само един бог знаеше къде е Джена. Или Кал. Не можех да остана тук и да се навирам на пътя на кинжалите или магическите мълнии. А нещо ми подсказа, че ако някой от Окоето ме открие, изобщо няма да му пука, че вече не мога да използвам магическите си сили или че съм влюбена в един от техните.

Налагаше се да избягам, а единственият изход оттук беше мраморната арка, която водеше към епическата битка.

Поех си дълбоко дъх и пъхнах верижката на Джена в джоба си. Ако исках да разбера какво се е случило с нея, ако исках да помогна на татко и на Кал, трябваше да намеря начин да се измъкна жива оттук, с магия или не.

— Елодия, ако си наоколо и можеш да ми предложиш някаква призрачна помощ, би било чудесно — казах на глас.

Можеше да се каже, че се шегувам, но преди да съм мигнала, тя се появи пред мен с раздразнено изражение.

— Е... това, което казах, че си обвързана с мен, вярно ли е?

Тя кимна и скръсти ръце намръщено.

— Добре. Ами... съжалявам. Но ако ми помогнеш, ще направя всичко по силите си, за да... разваля връзката ни.

Тя ме изгледа внимателно и устните ѝ се раздвижиха.

Не съм сигурна, но мисля, че каза нещо като „Направи го“.

После се понесе към един от портретите. Пръстите ѝ се раздвижиха около рамката като пушек и след миг зад него се отвори пролука. Кимна към нея и заклевам се, изглеждаше самодоволна.

— Благодаря ти — казах, но тя вече беше изчезнала.

Поколебах се на входа, но в този момент отдолу се чу оглушителен трясък. Нямам представа какво е било, но звучеше сякаш целият под е пропаднал. Усетих много силна магия и макар да не си бях възвърнала силите, знаех какво е. Лара е освободила Дейзи. Не знам какво е направила, но писъците, които последваха, бяха нечовешки.

Татко, Арчър, Джена, Кал. „Омитай се, за да можеш да им помогнеш.“

Тунелът беше толкова тесен, че трябваше да ходя приведена, а след известно време зави и не виждах изхода. Което значи, че беше пълен мрак. Вдигнах ръка, за да си направя светещо кълбо, но бързо се сетих, че няма да стане.

Вървях колкото можех по-бързо, но все още чувах навсякъде шума от битката. Имаше тропот и гръм, а понякога и писъци. Налагаше се да вървя, колкото мога по-бързо, макар отчаяно да се питах какво се случва зад мен. „Татко, Арчър, Джена, Кал — повтарях си аз. — Не можеш да им помогнеш, ако си мъртва.“

Покривът стана още по-нисък и се наложи да падна на колене и да пълзя. Най-после стигнах до нещо голямо. Врага.

Бутнах я силно и ме посипаха чакъл и пръст. Виждах върховете на лабиринта от жив плет, така че явно бях някъде в задната част на къщата.

Измъкнах се навън и присвих очи. Силната светлина ме заслепи за момент. Помислих си, че слънцето е изгряло. Но не бе възможно, защото беше тъмно, когато с г-жа Касноф и Елизабет стигнахме до главното фоайе. Със сигурност не бе минало достатъчно време, че да изгрее слънце. А и светлината не беше меката слънчева светлина, а острият червеникав блясък на огън.

Изправих се на крака и се обърнах към къщата.

Тя гореше.

Докато я гледах, огнени езици излизаха от счупените прозорци на горните етажи и облизваха стените. Покривът на имението беше с площ четири квадратни километра, както ни осведоми Лара в първия ни ден тук. Сега ми се струваше, че всичките четири километра горят. Топлината пареше кожата ми, а димът почти ме задуши. Дим.

Е, сега поне знаех.

Една огромна дървена порта изхвърча от пантите си. Къщата, в която Алис е била превърната в демон. Къщата, в която баща ми е прекарал целия си живот. Главната квартира на Съвета.

Изгаряше до основи.

А татко и Арчър бяха вътре.

Идваше ми да падна на колене върху тревата и да избухна в плач, но някаква ръка докосна рамото ми. Изпищях. За пръв път осъзнах

колко уязвима съм без магически способности.

— Софи, аз съм, аз съм! — викаше този, който ме хвана за рамото.

Кал.

— Всичко е наред — каза той и ме придърпа към себе си. — Всичко е наред.

Отпуснах се в ръцете му, твърде слаба и уплашена дори да заплача.

— Къде беше?

— След като ми произнесоха присъдата, Съветът ме прати обратно в „Хеката“. Но... не знам, просто усетих, че нещо не е наред тук, и използвах Итинериса, за да се върна. Какво, по дяволите, става?

Погледнах лешниковите му очи, в които се отразяваше огненият ад пред нас.

— Съветът! Те превръщат ученици в демони. Те са направили Ник и Дейзи такива, а сега Ник е убил много хора. Осъдиха Арчър на смърт и... — Избухнах в сълзи. — Окото на Бога нападнаха къщата заради това, а Лара използва Дейзи срещу тях. Баща ми е още вътре. И Арчър. Направили са нещо на Джена, но не знам какво.

В този момент един от комините на къщата се разби с трясък, пръскайки искри и пушек. Звучи странно, но докато изреждах всичко това, пълната картина с всичко, което съм загубила, ме порази. Нямах магия. Джена беше изчезнала, може би беше мъртва. Арчър и баща ми бяха заключени в подземията на горяща сграда.

— Добре — каза той нежно. А после добави малко по-твърдо: — Иди при Итинериса. Използвах верижката на Крос, така че тя си е там. Вземи я и се махни оттук.

— Как? — попитах отчаяно. — Вече нямам магически способности.

Кал поклати глава.

— Не ти трябва. Итинерисът има своя собствена магия. Не се нуждае от твоята.

— И къде да отида? Нямам представа къде е майка ми.

Гърлото ми се стегна толкова много, че изпитах физическа болка. Баща ми каза, че ще ѝ се обади. Какво, ако с тръгнала насам? Какво ще стане, ако се озове тук в разгара на битката?

— Ти си бил в „Хеката“. Тя беше ли там?

Кал поклати глава.

— Не.

Чу се още един трясък и Кал погледна към имението.

— Иди при Итинериса и му кажи, че искаш да те заведе при Айслин Бранник. Това би трябвало да е достатъчни.

Ако ми беше казал да се покача върху мелницата и да отида в Нарния, не съм сигурна дали бих била по-шокирана.

— Какво? — извиках аз. — Защо да ходя там?

— Защото майка ти е там — каза той и погледът му се впи в мен.

Преди да се усетя, бях стиснала яката му.

— О, боже мой, да не би да са я хванали?

— Не, но нямам време да ти обяснявам. Просто ми се довери. Тя няма да те нарани, а е единственото място, където ще си в безопасност. Аз ще видя какво мога да направя за баща ти. И за Крос.

Хванах ръката му.

— Кал, това е самоубийство.

Господ ми е свидетел, че исках да ги видя живи, но при мисълта за Кал, който се потапя в целия ужас вътре, ме заболя сърцето.

Той нежно отмести ръката ми от рамото си.

— Трябва да тръгвам.

Кал понечи да се обърне, но после спря, сякаш беше размислил. Но вместо да се съгласи, че влизането в къщата е лудост, той се протегна, хвана лицето ми в дланите си и ме целуна.

Бях толкова шокирана, че буквално замръзнах на място с една ръка във въздуха, а другата на рамото му. Целувката беше кратка, едва ли не скромна, но щом се отдръпна, можех само да го гледам със зяпнала уста. Той прокара палец по устните ми и през мен преминаха магически искри.

— Сбогом, Софи.

Той хукна към Торн и изчезна в горящата сграда. Още едно име, което трябваше да добавя в списъка си със загуби.

Чувала съм да казват, че когато преминеш през много силен стрес, мозъкът ти се изключва и преминава в режим на оцеляване. Може би нещо такова се случи и с мен, защото се чувствах като взела голяма доза новокаин.

Обърнах гръб на Торн и тръгнах към мелницата. Не тичах, нито бързах. Просто си вървах. Слагах единия си крак пред другия. Иди при

Айслин Бранник. Майка ти е там. Добре тогава. Ще отида при Айслин Бранник.

Щом стигнах мелницата, много бързо намерих верижката. Беше само на няколко крачки от меча на Арчър. Остави го тук в онази ужасна нощ, когато започна всичко.

Пръстите ми сякаш бяха изтръпнали. Посегнах надолу и хванах меча. Беше тежък за моята ръка. Ще го взема с мен, за всеки случай. Може някога пак да видя Арчър.

Изведнъж ме обзе онова чувство, странният импулс, който понякога усещам, откакто си тръгнахме от „Хеката“. Но този път не беше свързано със страх и отчаяние.

Беше щастие. Надежда.

Ще го видя отново. Не можех да кажа откъде го знам, но бях сигурна.

Магията пламна в мен, безполезна, но все пак я усетих и безмълвността ми отстъпи място на желязна непоколебимост. Ако Арчър оцелееше, може би това означаваше, че Кал и баща ми също ще се спасят. И Джена, където и да е.

И заедно може би щяхме да имаме някакъв шанс да спрем всичко това. Стиснах меча с една ръка, а с другата сложих верижката на врата си.

— Айслин Бранник — казах си аз. — Където и да си, искрено се надявам Кал да е прав за теб.

После пристъпих в нишата.

Издание:

Рейчъл Хокинс. Демонично стъкло

Американска. Първо издание

ИК „СофтПрес“, София, 2010

Коректор: Ива Колева

ISBN: 978-954-685-958-7

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.